

GRADA I PRILOZI ZA LEKSIKON DRNIŠANA DRUGI DIO (I DOPUNE)

Sažetak: Ovaj je rad nastavak na rad, pod istim naslovom, objavljen u *Godišnjaku Titius* br. 9 (str. 11-138). Tamo je definiran prostorni obuhvat i kriteriji za uvrštavanje osoba u *Biografski leksikon Drnišana*, te je ukupno uvršteno 334 životopisa.

U ovome drugome dijelu, prvo se donose manje ispravke i dopune prvoga, već objavljenoga rada. Potom su uključene nove biografije onih osoba koje zavrjeđuju da budu uvrštene u *Leksikon*, a za koje nisam ranije dospio pronaći potrebne podatke. Ovdje su 221 poznati Drnišanin. Prema tome, ukupno je uključeno 555 biografija poznatih Drnišana.

Ključne riječi: abecedarij, biografski leksikon, grada i prilozi, poznati Drnišani, životopisi

1. Naselja nekadašnje općine Drniš odnosno danas Grada Drniša te općina Oklaj, Ružić i Unešić

1. Badanj	12. Donje Planjane
2. Baljci	13. Donje Utore
3. Biočić	14. Donje Vinovo
4. Bobodol	15. Drinovci
5. Bogatići miljevački	16. Drniš
6. Bogatići prominski	17. Gornje Planjane
7. Brištani	18. Gornje Utore
8. Cera	19. Gornje Vinovo
9. Čavoglave	20. Gradac
10. Čitluk	21. Kadina Glavica
11. Čvrljevo	22. Kanjane

23.	Kaočine	44.	Pakovo Selo
24.	Karalić	45.	Parčić
25.	Kljake	46.	Podumci
26.	Ključ	47.	Pokrovnik
27.	Koprno	48.	Puljane
28.	Kričke	49.	Radonić
29.	Lišnjak	50.	Razvođe
30.	Lukar	51.	Ružić
31.	Ljubostinje	52.	Sedramić
32.	Ljubotić	53.	Siverić
33.	Matase	54.	Suknovci
34.	Miočić	55.	Širitovci
35.	Mirlović Polje	56.	Štikovo
36.	Mirlović Zagora	57.	Tepljuh
37.	Moseć	58.	Trbounje
38.	Mratovo	59.	Umljanović
39.	Nevest	60.	Unešić
40.	Nos-Kalik	61.	Velušić
41.	Oklaj	62.	Visoka
42.	Ostrogašica	63.	Žitnić
43.	Otavice		

2. Kriteriji za uvrštavanje osoba u Leksikon Drnišana

Pored navedenog prostornog obuhvata, kriteriji za uvrštavanje pojedinaca u *Građu i priloge za poznate Drnišane* odnosno za *Biografski leksikon Drniša* jesu **da je**:

- rođen ili živio ili radio ili pak umro na tom području, odnosno da je na tom prostoru rođen barem jedan od roditelja tj. majka ili otac;
- bio kralj, ban, knez, serdar, soprintendant;
- riječ o umjetniku, književniku, piscu, pjesniku, kiparu, slikaru, dirigentu, glazbeniku, kompozitoru i sl.;
- predsjednik-ca stranke u RH ili društveno-političke organizacije na razini SRH, predsjednik-ca Vlade, ministar;
- član HAZU ili druge odgovarajuće akademije znanosti u svijetu;
- objavio-la nekoliko knjiga (stručnih, znanstvenih, publicističkih itd);

- postigao-la stupanj doktora znanosti; sveučilišni nastavnik;
- istaknuti novinar, urednik, prevoditelj, publicist i sl.;
- član reprezentacije Hrvatske u nekom od sportova (npr. nogometne, košarkaške, rukometne itd.) ili neke druge države (npr. bivše Jugoslavije, Austrije, Australije i dr.);
- da je prvak države u nekom od individualnih sportova (npr. boks, tenis itd.) odnosno da je sudionik Olimpijskih igara;
- da je poznati trener, poznati sportski sudac ili dužnosnik sportskih saveza na razini države;
- priznati i poznati glumac-ica, , redatelj, dramaturg, pjevač-ica i sl.;
- narodni heroj, španjolski borac i istaknuti zapovjednik vojnih jedinica (od čina pukovnika na više);
- kardinal, biskup, episkop, mitropolit;
- provincijal svećeničkih redova i poglavarica redovnica (časnih sestara, monarhinja, kaluđerica) ili po nekoj drugoj osnovi istaknuti i opće poznati redovnik i redovnica,
- te ako je osoba opće poznata po nekim drugim zaslugama, odnosno ako je već zastupljena u *Hrvatskom biografskom leksikonu* (1-9) te u drugim leksikonima (npr. sportskom) i drugim enciklopedijskim izdanjima.

PRVO POGLAVLJE izmjene i dopune

U broju **9 Godišnjaka Titius**, na str. 11 – 138 objavio sam rad „*Građa i prilozi za Leksikon Drnišana*“ (znamenite i poznate osobe). Taj rad sadrži, prema formalnim oznakama rednih brojeva, 331 životopis, ali stvarno ima 334 biografije. Naime, pod tri redna broja upisane su po dvije osobe i to, red. brojevi 101 i 135 se ponavljaju (po dva puta), a pod red. br. 271 upisane su dvije osobe.

Ovaj drugi dio rada „*Građa i prilozi za Leksikon Drnišana*“ sadrži dva poglavlja. U prvom poglavlju donose se manje ispravke, izmjene i dopune prvoga,

već objavljenoga rada. Naime, tu i tamo nenamjerno je ispušten poneki podatak važan za spoznaju o osobi koja se navodi, a ponegdje smo došli bar do osnovnih podataka o nekim osobama čija smo imena bili samo registrirali. Sada, dakle, donosimo: prvo, te manje izmjene i dopune, a potom ćemo u drugom poglavlju donijeti biografije osoba koje u prvom dijelu rada i nisu bile zastupljene.

Evo tih dopuna:

- Dr. sc. **DINKO BAČIĆ**, na str. 21, pod red. br. 12. Budući da se u toj natuknici potkrala po koja greška, to sada donosimo preciznije podatke. Dinkov otac je dr. sc. Ivan Bačić, agronom u Osijeku, rođen u Brištanima (1948.), a majka Danica Bačić, djevojački Zuanić, rođena 1954. iz Selina, Starigrad – Paklenica. Dinko je osnovnu školu pohađao u dva grada i u dvije države, a gimnaziju u tri grada i u dvije države. Tako je 1. – 5. razred pohađao u OŠ Višnjevac, Osijek, a 6. – 8. razred u Pekingu, NR Kina gdje je i završio osnovnu školu (ruska škola). U Osijeku je završio 1. i 2. razred matematičke gimnazije „Braća Ribar“, 3. razred u Gimnaziji za izbjeglice u Zagrebu (1991./1992.) i 4. razred u SAD, Cleveland (Ashtabula), Ohio (1992./1993.). Studij je završio također u Clevelandu na isusovačkom fakultetu John Carroll University – Business Schoole (1993.-1997.). Magisterij završio u Miami University Oxford, Ohio – smjer financije (1997.-1999.). Od 1999. do 2009. radi u dvije banke: Firstar Bank, Milwaukee, Wisconsin; i National City Bank, Cleveland, Ohio. Na doktorskom je studiju na Cleveland State University, Ohio (2009.-2014.), gdje je obranio disertaciju „Informacijski poslovni sistemi“ (2014.). Potom je 2014. – 2019., kao docent, na University of Southern Indiana in Evansville, IN, a od 2019. i danas na Loyola University Chicago – School of Business.
- Dr. sc. **IVAN BAČIĆ**, agronom, opisan je na str. 21 pod red. br. 13. Nenamjerno su izostavljeni podaci koje sada dopunjujemo: Bio je predsjednik Saveza studenata 1967./1968. na Visokoj poljoprivrednoj školi u Osijeku. Kao najbolji mladi stručnjak, dobio je Nagradu grada Osijeka i, kao posebno priznanje, odlazak za Dan mladosti (25. svibnja) 1971. kod Tita u delegaciji SR Hrvatske. Bio je u Republičkoj samoupravnoj interesnoj zajednici za usmjereno obrazovanje (RSIZ) u Zagrebu predsjednik Vijeća korisnika usluga u razdoblju 1975. – 1980.
- **IVAN BAČIĆ**, na str. 22 pod red. brojem 14. opisan je, brigadir HV, **IVAN BAČIĆ**. Postojećoj informaciji sada dodajemo: prije Domovinskog rata obnašao je dužnost komandanta brigade u Benkovcu. Smijenjen je 1991. i upućen

u Beograd, gdje je predavao strategiju u Ratnoj školi Centra visokih vojnih škola. Odatle je došao u HV, 1. 9. 1991. Bio je kratko vrijeme zapovjednik 6. Operativne zone Split. Umirovljen na vlastiti zahtjev, svibnja 1995.

- **NATALI DIZDAR**, na str. 45, red. broj 76. upisana je NATALI DIZDAR, glazbenica. Sada donosimo njen potpuniji životopis. Rođena 27. 8. 1984. godine u Zadru. Počela je u glazbenom showu Story Supernova Music Talents. Natali je pohađala glazbenu školu paralelno s osnovnom školom u Sukošanu. Opću gimnaziju je završila paralelno s teoretsko-nastavničkim odjelom u glazbenoj školi u Zadru. Diplomirala socijalnu pedagogiju na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu (ERF) Sveučilišta u Zagrebu (2011.), upisala je studij Gestalt psihoterapije. Bavi se isključivo pjevanjem i animiranjem crtanih filmova. Piše i pjesme. S javnim nastupima je počela već u ranoj dobi sa samo devet godina na dječjem festivalu u Zadru 1994. godine gdje je osvojila prvu nagradu žirija i treću nagradu publike. Pojavila se u talentu showu Story Supernova Music Talents (2003.) i osvojila treće mjesto. Potom potpisuje ugovor s Croatia Records. Nastupa uz pratnju Matije Dedića. Za svoj prvi singl "Ne daj" (2004. godine) osvojila je Zlatnu kuglu za pjesmu godine, nagradu HR Top 20 za najbolje plasiranu pjesmu na top-ljestvicama (gdje se na prvom mjestu zadržala čak 22 tjedna) te tri nominacije za Porina od čega osvaja Porin za najboljeg novog izvođača godine. Svoj prvi album imena "Natali Dizdar" prezentira (2005.), na kojem se nalaze poznate pjesme "Zamijenit ću te gorim", koju je za nju napisao Arsen Dedić, i "Dan po dan", koja je poslužila za uvodnu špicu hrvatske serije „Dobre namjere“. Spomenuti album iz 2005. uvršten je na popis deset najboljih domaćih albuma po izboru glazbenih kritičara Jutarnjeg lista i osvaja čak osam nominacija za Porin 2006. godine. Četiri godine kasnije izdaje novi album "Pronađi put". Godine 2012. objavila je treći album "ZKM Live". Za pjesmu "Iluzionist", spot je režirao i snimao njen brat Filip. Sinkronizirala crtani film *Bambi 2* u ulozi solista. Kao pjevač mentor pobijedila je u trećoj sezoni showa Hrvatske radiotelevizije "Zvijezde pjevaju" (2009.), u paru s glumcem Draženom Čučekom. Osvaja Porin za najbolji video program (2013. godine, album "ZKM Live") i za najbolju vokalnu suradnju za pjesmu "Mjesecu je dosadno" koju je otpjevala s Darkom Rundekom (također 2013. godine). Još ranije osvaja nagradu za najbolju pjevačicu godine zbog uzastopnog osvajanja prvog mjesta na top listi Hrvatskog radija (2004.). Nagradu "Večernjakov ekran" je osvojila 2006. godine za najbolju pjevačicu, a iste godine je za spot za pjesmu "Zamijenit ću te gorim" osvojila nagradu "Davorin". Godine 2014. osvaja MTV nagradu "Double platinum".

- **PETAR ĐOMLIJA**, na str. 52, red. broj 92. samo je registriran kao nogometni trener, PETAR ĐOMLIJA. Ovdje to dopunjujemo. Petar Đomlija, viši trener. Rođen je u Mratovu, Promina 1953. godine. Roditelji: otac Petar i majka Milica Đomlija. Diplomirao na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Nastupao je u juniorskoj i omladinskoj ekipi NK Zagreb. Trenirao je nekoliko klubova: NK Maksimir, NK Zagreb, NK Trnje i druge. Živi u Zagrebu.
- **MILJENKO GALIĆ**, na str. 54, a pod red. brojem 102. gdje je naveden MILJENKO GALIĆ, pjesnik, treba dodati da je član Hrvatskog društva književnika (što je omaškom izostavljeno).
- **GORDANA GOJČETA**, na str. 56 pod red. brojem 105. upisana je GORDANA GOJČETA, spikerica Hrvatskog radija. Dodajemo da je rođena 1957. i da je prethodno radila u školi. Počela je raditi kao spikerica Hrvatskog radija 1997. Danas je redaktor i urednica *Vijesti* na Prvom programu Hrvatskog radija.
- **PETAR GRAČANIN**, upisan je pod red. br. 113. na str. 59-60. Ovdje dopunjujemo već objavljene podatke. Petar Gračanin, general armije i narodni heroj (Svetozarevo/Jagodina, 22. 6. 1923. – Beograd, 27. 6. 2004.). Učesnik NOB-e. U razdoblju 1982.-1985. godine obavljao dužnost načelnika General štaba JNA, od 1987. do 1989. predsjednik Predsjedništva SR Srbije, a od 1989. do 1992. obnašao je dužnost saveznog sekretara za unutarnje poslove SFRJ. U partizane je stupio u 7. mjesecu 1941. U jesen 1943. godine, prvo je zamjenik, a potom komandant bataljuna Druge proleterske brigade. Tijekom NOR-a ranjavan je pet puta, a u travnju 1944. prebačen je u Italiju na liječenje. Po povratku s liječenja, imenovan je šefom Odjeljenja za zaštitu naroda za moravski okrug gdje su, pod njegovim rukovodstvom, uništene četničke skupine zaostale iz rata. Poslije rata obavljao je razne vojne dužnosti pa je tako bio i načelnik Komandno - štabne akademije (1974.-1978.), a potom postaje komandant Prve armije. Biran je za člana CK SKJ (1978.-1982.). Aktivna vojna služba Petru Gračaninu prestala je 31. 12. 1985. Bio je general-pukovnik JNA i general armije vojske Jugoslavije u rezervi. Nosilac je više odlikovanja, ratnih i mirnodopskih. Za narodnog heroja proglašen je 20. 12. 1951.
- **STALJIN GRUBAČ**, na str. 61, pod red. brojem 117. donijet je životopis SLOBODANA GRUBAČA, pjesnika, nastavnika i novinara. Međutim, u tekstu su se potkrale neke greške koje sada ispravljamo. Prvih šest razreda osnovne škole završio je u Otavicama, a ne kako je u prošlom broju „Titiusa“ otisnuto, u Kadinoj Glavici. Budući da je to bila šestorazredna osnovna škola tipa B, polagao je razliku za 5. i 6. razred, pa tek onda upisao 7. razred i

redovno završio osmogodišnju osnovnu školu u Drnišu. Točno je napisano da je surađivao u različitim listovima kao u *Slobodnoj Dalmaciji* i *Vjesniku* (do 1971.), međutim krivo je otisnuto da je surađivao i u *Novom listu*. Dakle u tom listu nije surađivao, ali je surađivao u *Borbi*, *Večernjim novostima*, *Politici*, *Ježu* i gotovo dva desetljeća u *Šibenskom listu*.

Iako se na svih osam zbirki poezije, koliko je do sada objavio, i na stotinama svojih novinskih priloga potpisuje imenom Slobodan, njegovo pravo ime nije Slobodan nego Staljin!

- **RAJNA KRAVAR**

U Titiusu br. 9, u natuknici na str. 71, pod rednim brojem 145. upisana je, posve kratko, **RAJNA KRAVAR**. Ovdje taj tekst nadopunjujemo. Njen otac je Petar Kravar iz Drniša. Rajna je pohađala gimnaziju u Šibeniku, a studirala u Zagrebu. Evo kako o njoj piše Ljubica Šmigmar: „Rajna, studentica, vrlo lijepog fizičkog izgleda, uvijek nasmijana, stabilna, razložna i sugestivna, naprosto je zračila vedrinom i vjerom u ono za što se zalagala i borila“. (Revolucionarni omladinski pokret..., str. 63). Pripadala je, krajem 1940. i početkom 1941. uličnoj ćeliji KPH pod VI. Rajonskim komitetom. Taj se Rajonski komitet za svoje ilegalne sastanke koristio i stanom obitelji Kravar u Jukićevoj 13 (gdje su stanovale tri sestre: Rajna, Zdravka i Ljubica).

Već smo prošli put naveli da je Rajna Kravar raspačavala ilegalnu štampu, letke i sl. i da je po dogovoru s Radom Končarom, sekretarom CK KPH, djelovala kao spikerica na tajnoj Radio-stanici koji je pozivala na ustanak 1941. godine.

Dana 26. 12. 1941. stiže iz okupiranog Zagreba u Glavni štab Narodnooslobodilačkih partizanskih odreda Hrvatske, koji se tada nalazi u zaseoku Pilje (odakle Štab 11. 2. 1942. prelazi u Drežnicu iz Zbjega, a kasnije seli u Tomiće itd.). Prema Dnevniku, kojega je od studenog 1941. do 25. 8. 1942. u Glavnom štabu vodila Nada Galjer (a dalje Marija Šoljan - Bakarić), Rajna 31. 12. 1941. zajedno s Nadom i Jekom peče fritule. Na Novu godinu, Rajna i Nada su pisale pjesme i izvlačile na šapirografu. Potom je Rajna svakodnevno na terenu kamo odlazi jutrom i vraća se uveče gazeći po duboku snijegu. Najčešće drži sastanke sa ženama po selima. Kada je Partizanski odred iz Zbjega uhvatio dva fašista Talijana: „drug Vlado, Miloš, Branko i Rajna su otišli u Odred da ih ispitaju“. Išla je i u Petrovu goru i donijela „materijal“. Svaki je dan u nekom selu gdje drži sastanke, te tako odlazi u Zbjeg, Jarak, Obljaj(ac), Ljubču... Dana 9. veljače odlazi u Drežnicu, sutradan „je otišla u Klipama, jer je oboljela.“ Kasno (u 23 sata) dana 19. 2. kurir iz Lokve donosi pismo „od druga Drage, u kojem piše da je drugarici Rajni jako zlo.“ Dana 23. 2. 1942. „drug komandant i Nada doveli sobom Rajnu, koja je jako bolesna. Stalno priča da je ustaše gone.“ Sutradan politkomesar Ivo, Veljko i

doktor posjećuju Rajnu koja se doktoru „jako smijala zbog crvenih cipela“. Potom je posjećuju Vera (Jurić) i Martin i drugi od 24. 2. do 28. 2. U Dnevniku piše pod nadnevkom 3. 3. 1942. „došao je gospodin doktor koji je pozvan od druga komandanta“. Poslije se više Rajna ne spominje.

Doktor o kojemu je u Dnevniku riječ je Savo Zlatić, koji u svom partizanskom medicinskom dnevniku u subotu 31. 1. 1942. bilježi „Ujutro nastavak konf. u Š. (...). U Š. je i Rajna. Razgovaram s njom o Zgb.“ Konferencija u Š. o kojoj piše Zlatić održana je u Glavnom štabu Hrvatske u selu Zbjeg s komandantima i komesarima, 30. i 31. siječnja 1942. U Štabu je, dakle, i Rajna Kravar s kojom on razgovara o Zagrebu jer se poznaju iz ilegalnog rada u tom gradu. Nije posve jasno kojega je dana preminula Rajna Kravar i je li od bolesti, od posljedica ranjavanja ili nečega trećega. Svakako se poslije 3. 3. 1942. u Dnevniku više ne spominje.

Izvori: - Poginuli učenici i profesori Gimnazije, *Šibenski list*, god. XX, br. 921 od 7. 3. 1981., str. 4;
- *Revolucionarni omladinski pokret u Zagrebu 1941-1945*, Zbornik povijesnih pregleda i sjećanja, Zagreb, 1984.;

- *Zbornik sjećanja Zagreb 1941-1945*, knj. 4, Zagreb 1984.;

- Dr. Savo Zlatić, *Poslali su me na Kordun*, Razlog, Zagreb 2005. (str. 195.);

- Dnevnik Glavnog štaba Narodnooslobodilačkih partizanskih odreda Hrvatske (studeni 1941-studeni 1942), *Časopis za suvremenu povijest*, 15 (1/1983.), suppl. str. 1-77.

- **MARIJAN MARIĆ**, na str. 80, pod red. br. 176. evidentiran je MARIJAN MARIĆ iz Oklaja, Promina i samo je upisano da je pilot i višestruki prvak u padobranstvu bivše Jugoslavije. Sada ćemo te podatke dopuniti kratkom biografijom. Rođen je 3. 6. 1940. u Oklaju. Osnovnu školu završio je u Kninu, a gimnaziju pohađa u Kninu, a završava u Zagrebu. Upisao je studij geodezije, ali ga je napustio i upisuje Školu za nastavnike padobranstva u tadašnjem Zrakoplovnom centru u Vršcu. Potom radi kao nastavnik padobranstva na aerodromu „Lučko“. Završio je, uz ostalo, i tečaj akrobatskog letenja. Također je polagao ispit za profesionalnog pilota, te se zapošljava u JAT-u. Poslije prelazi, kao pilot, u inozemne kompanije. Bio je sedam puta reprezentativac. Postigao je i 14 jugoslavenskih, te četiri svjetska rekorda u padobranstvu. Prema nekim podacima, izveo je više od 1000 padobrantskih skokova. Na šestom Svjetskom padobrantskom prvenstvu u Americi postigao je svjetski rekord skokom na cilj s dvije tisuće metara. Proglašen je najboljim sportskim zrakoplovcem u Jugoslaviji za godinu 1967. kada mu je dodijeljen „Zlatni orao“, a dobitnik je i statue „Orao“ od Zrakoplovnog saveza Hrvatske. Dobitnik je također (1978.) i Nagrade Grada Zagreba.
- **MARTIN SUČIĆ**, na str. 116, *Godišnjaka Titius br. 9*, a pod rednim brojem 275. donijet je kratki životopis MARTINA SUČIĆA, prvoborca i istaknutog

člana HSS te vijećnika ZAVNOH-a i poslanika Ustavotvorne skupštine. Nenamjerno je izostavljen podatak o njegovoj smrti. Martin Sučić je poginuo u teškoj prometnoj nesreći u Drnišu 22. 12. 1973. u svojoj 82. godini. *Nedjeljna Dalmacija* tom prilikom navodi da je poginuo prvoborac i organizator ustanka u Drniškoj krajini, Martin Sučić. Bio je sudionik zasjedanja ZAVNOH-a i poslanik prvog saziva Ustavotvorne skupštine. Odlikovan je brojnim ratnim i mirnodopskim odlikovanjima.

Izvor: *Nedjeljna Dalmacija broj 137* od 23. 12. 1973., str. 3.

- **ŽELJKO TARABARIĆ**, na str. 122. red. broj 294. evidentiran je ŽELJKO TARABARIĆ, bacač diska. Rođen 13. 11. 1955. u Matasima, Promina. Roditelji: otac Jandre, majka Dara Tarabarić. Osnovnu školu pohađao u Matasima (I. – IV. raz.), te završio u Oklaju (V. – VIII. raz.). Dalje se školovao u Splitu. Nastupao za HAŠK Split. On je deseti u Republici Hrvatskoj (59,36 – rezultat postignut u Sarajevu 26. 8. 1984.). Njegova supruga Radmila također je uspješna košarkašica. Imaju jednog sina.
- **KRISTINA VALIDŽIĆ**, na str. 126. red. broj 305. evidentirana je KRISTINA VALIDŽIĆ, danas nosi prezime **BOJIĆ**, novinarka HTV. Diplomirala je na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Od 2003. godine je na HTV gdje je pristigla sa zadnje godine studija. Sudjelovala je u različitim emisijama, a naročito u informativnim. Počela je u *Dobro jutro Hrvatska*. Sudjelovala je u mnogobrojnim emisijama: *Hrvatska uživo*, *Mir i dobro*, *Globalno sijelo*, *Radni ručak...*. Potom prelazi u Informativni program u kojemu je radila *Dnevnik 3* i emisiju *Otvoreno*. Uređivala je i vodila *Vijesti* i to: jutarnje i popodneve, te priloge za središnji *Dnevnik HTV* u kojemu se i sama javljala. Pratila je i rad Predsjednice RH oko godinu i pol dana. Vodila je i uređivala godinu dana u *Studiju 4*, a iza toga je prešla u *Temu dana*. Kroz sve te godine pratila je izbore na svim razinama. Nekoliko posljednjih godina uređuje i vodi *Temu dana*.

Izvor: *tportal.hr* (4. 2. 2020.).

- **MARTINA VALIDŽIĆ**, na str. 126, pod red. brojem 306. upisana je MARTINA VALIDŽIĆ, novinarka HTV. Treba dodati da je ona i voditeljica i urednica na HTV. Na HTV je od 2002. godine u redakciji *Glamour cafe*, gdje je došla iz Informativnog programa Nove TV. Sudjelovala je uglavnom u zabavnim emisijama: *Dobro jutro Hrvatska*, *Hrvatska uživo*, *Kod nas doma*, *Žene povjerljivo*, *Špica*, *Riva*, *Korzo*. Tek poslije 16 godina suradnje, potpisala je s HTV ugovor o radu 19. 3. 2018.

Izvor: „*Gloria*, 7. 7. 2011.; *Gloria*, 19. 3. 2018.

DRUGO POGLAVLJE

Ovdje donosimo više od 220 biografija poznatih ličnosti s drniškog područja, odnosno 221 leksikografsku natuknicu. Još su mnoge poznate i istaknute ličnosti podrijetlom s drniškog područja. No, mi smo uzeli kriterij da je osoba rođena na drniškom području ili da je toj osobi rođen netko od roditelja, majka ili otac na tom području, tj. na teritoriju današnjih općina Promina (Oklaj), Ružić (Gradac) i Unešić, te na području Grada Drniša. (Kriterije za uvrštavanje osoba u Leksikon Drnišana vidjeti u momemu radu „Građa i prilozi za Leksikon Drnišana“, *Godišnjak Titius br. 9*, na str. 13-14, kao i na prethodnim stranicama 4-5 ovoga rada).

Za ilustraciju ove tvrdnje da su još mnogi podrijetlom s drniškog područja, a koje mi, zbog zauzetog kriterija, ne donosimo jesu: **ARSEN DEDIĆ**, pjevač kantautor i pjesnik. Njegov je djed došao iz Miočića (Drniš) u Šibenik, te mu je i otac rođen u Šibeniku.

Poznati dirigent i profesor na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu, **VLADO SUNKO**, također je podrijetlom s tog područja. Ali i njegov je djed otišao iz Širitovaca, Miljevci, Drniš, prvo na Brač, a potom u Split, gdje je rođen glazbenik Sunko i njegov otac.

Afirmirani mlađi pjevač **DAMIR KEDŽO**, također je podrijetlom s drniškog kraja, no iz Ostrogašice, Drniš, njegov je djed odselio, te je Damirov otac rođen na Krku.

I **SEID M. TRALJIĆ**, koji je istraživao tursko-mletačke odnose u Dalmaciji i na njihovoj granici, te je pisao i o Drnišu u 16. i 17. stoljeću, dalekim podrijetlom je iz Drniša. Preci zadarskog profesora Traljića odselili su iz Drniša u Sarajevo još prije 1683. kada je u potpunosti prestala osmanska vlast u Drnišu i njegovu kraju. Ovo tvrdi Muhamed Hadžijahić u svom tekstu In memoriam: Seid M. Traljić, *Anali Gazihusrev-begove biblioteke*, br. 11-12/1985., str. 336-339.

Od suvremenih istaknutih ličnosti treba navesti i košarkaša, reprezentativca i izbornika Hrvatske, **IVICU VRANKOVIĆA**. Ali njegov otac, Vjeko rođen je u Splitu gdje mu je došao djed iz Širitovaca, Miljevci, Drniš.

Među istaknutim novinarima i urednicama, možemo spomenuti **SILVANU MENDUŠIĆ** koja je rođena u Šibeniku gdje je doselio njen djed iz Pokrovnika, Drniš.

MINJA SUBOTA, poznati TV voditelj, glazbenik itd. podrijetlom je iz Drniša. Međutim, sam Milan – Minja rođen je u Sarajevu, a njegov otac Ante rođen je u Splitu, tako da mu je tek djed rođen u Drnišu.

Svakako bi bilo zanimljivo istražiti i objaviti i poznate ličnosti iz drniškog kraja koje od tamo nisu ni svojim rođenjem ni rođenjem roditelja, nego npr. djeda ili pradjeda. Ta tematika ostaje za buduća istraživanja.

ABECEDARIJ II

Zahvala

Nakon što sam objavio rad „Građa i prilozi za Leksikon Drnišana“ (znamenite i poznate osobe), Titius 9/2016., str. 11-138, javili su se mnogi čitatelji sa svojim pohvalama, kritičkim primjedbama i prijedlozima. Neki od njih su mi pomogli u prikupljanju podataka bilo o poznatim osobama, bilo o njihovim roditeljima, a ponekad i o datumima rođenja i procesu školovanja na čemu svima najtoplije zahvaljujem. Posebno zahvaljujem Branku Žaji iz Radonića, nastanjenom u Zagrebu, Josipu Piliću iz Brištana, nastanjenom u Zagrebu, Staljinu Grubaču i Đuri Perliću iz Drniša, Jakovu Grbeši iz Unešića, Ivi Biliću iz Zadra, braći Gušavac, Miloradu i Strahilu iz Kanjana, nastanjenima u Beogradu, Nevenu Viciću iz Drniša, nastanjenom u gradu Ploče i Mirku Trivi iz Sedramića, nastanjenom u Splitu, te obitelji Borisa Topića.

A

1. Dr. sc. GABRIELA ABRAMAC, rođena 6. 9. 1972. u Frankfurtu na Majni (Njemačka). Roditelji: otac Tihomir (Miro) Abramac, Unešić, Drniš, a majka Dragica, rođ. Goreta iz Kadine Glavice, Drniš. Osnovnu školu završila u Drnišu, gdje je i maturirala u Srednjoškolskom centru za odgoj i usmjereno obrazovanje „Ivan Meštrović“ (1991.). Diplomirala engleski jezik i književnost 1997. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Njen diplomski rad nosio je naziv „Diglosija“ iz područja sociolingvistike. Doktorirala 17. 3. 2014., također na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu tezom „Jezik i identitet ortodoksne židovske zajednice u Brooklynu“. Time je stekla doktorat iz humanističkih znanosti polje filologija. Nakon diplomiranja zapošljava se u Ujedinjenim narodima. Godine 2000. pokrenula je školu stranih jezika *Sokrat* u Zagrebu i tu školu vodi do danas. Pohađala je program *Yad Vashem* Instituta za istraživanje holokausta godine 2003. Certifikat iz međunarodnih odnosa stekla je 2011. na New York University, dok je certifikat iz međunarodnog razvoja stekla 2012. na Monterey Institute of International Studies. Potom 2013. i 2014. dobiva stipendiju od Centra za židovska istraživanja u New Yorku za učenje jidiša, književnosti i kulture. Objavila je brojne članke o židovskim zajednicama i jezicima u dijaspori. Pokrenula je projekt „Zagrebački jidiš kružok“ u rujnu 2014. i u okviru projekta pokrenuta je škola jidiša. Tu se ujedno održavaju predavanja iz jezika, kulture i povijesti aškenaskih Židova. Članica je uređivačkog odbora časopisa „Ruah Hadaša“. Gabi Abramac članica je Hrvatskog filološkog društva, Hrvatskog društva za primijenjenu

lingvistiku, Linguistic Society of America, Association for Jewish Studies i European Association for Jewish Studies.

Izvor: *Knjiga doktora znanosti*, Sveučilišta u Zagrebu. Promocija, rujan 2014., str. 2

2. NADA ABRUS, kazališna, filmska i TV glumica. Rođena 19. 12. 1951. u Splitu, gdje je završila osnovnu školu i gimnaziju. Abrusi su iz Drniša. Diplomirala glumu na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu 1975. Kao učenica gimnazije, imala je ulogu u filmu „Nedjelja“ Lordana Zafranovića, 1969. godine, a u HNK Split započela je kazališnu karijeru već 1970. Od godine 1979. angažirana u kazalištu „Komedijska“. U popularnoj TV seriji „Naše malo mjesto“ igrala je Anu Metlicu. Posudila je glas mnogim animiranim likovima. Svojevremeno je vodila nedjeljnu zabavnu emisiju „Napokon nedjelja“ na TV. Imala je dvadesetak TV uloga i tridesetak filmskih. Nastupala je i na modnim revijama kao manekenka. Nastupala je u kazalištima: HNK Zagreb, Gavella, Trešnjava, ZKM, Komedijska, ITD, a igrala je i u Histrionima i drugdje.

3. Dr. sc. ANKA ALEKSIĆ SHIHABI, rodila se 1960. u Šibeniku. Osnovnu školu završila u Siveriću (1975.). Srednju školu pohađala i maturirala u Drnišu (1979.). Diplomirala na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu (1986.). Potom radi u Domu zdravlja Drniš, gdje je dobila specijalizaciju iz neurologije koju je završila u KB „Sestre milosrdnice“ (Vinogradska) u Zagrebu. Po završenoj specijalizaciji radi u Općoj bolnici Knin kao neurologinja. Uz posao neurologinje, obavljala je i dužnost pomoćnika ravnatelja za medicinske poslove (2000. – 2002.), a potom postaje ravnateljica Opće bolnice Knin (2002. – 2005.).

Prelazi u Šibenik, gdje je šefica Službe za neurologiju, odnosno Odjela za neurologiju (od 2006.). Nakon što je završila poslijediplomski studij iz menagementa u zdravstvu, upisala je doktorski studij iz neurologije na Stomatološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (2006.). Obranila je tezu „Usporedba radioloških promjena na vratnoj kralježnici i promjena u vertebrobazilarnoj cirkulaciji mjerenih transkranijalnim doplerom u stomatologa“ (10. 11. 2011.). Promovirana je 1. 7. 2012. u doktora znanosti iz područja biomedicine i zdravstva, polja kliničke medicinske znanosti, a grana neurologija. Bila je višestruka mentorica specijalizantima. Članica je više udruženja: HLK, HLZ, Hrvatskog neurološkog društva, Hrvatskog društva za ultrazvuk u neurologiji, Hrvatskog društva za neurovaskularne poremećaje, Hrvatskog društva za prevenciju moždanog udara i dr. Nosi titulu primarius od 2010. godine. Sudionica je Domovinskog rata do 1993. I dalje radi u Općoj bolnici Šibenik, a predaje na Medicinskom fakultetu u Splitu.

Izvor: *Knjiga doktora znanosti* Sveučilišta u Zagrebu. Promocija

B

- 4. IVAN BAČIĆ – VASO**, poduzetnik i pisac. Rođen 26. 6 1947. u Drinovcima, Miljevci, Drniš. Roditelji: otac Šime, majka Marija Bačić, rođena Dželalija iz Ključa, Miljevci, Drniš. Osnovnu školu završio je u Drinovcima, a srednju trgovačku u Zagrebu. Diplomirao je na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1985.). Poduzetnik: većinski vlasnik „Tekstil d.d.“ Karlovac, vlasnik „Aria“, Zagreb i tvrtke „Karlovcanka“. Autor je dviju knjiga: *Barba Pajo mjesečar* (poučne priče za djecu i mlade) i *Hrvatski vuk i druge pripovijetke* (namijenjene odraslim čitateljima). Objavljivao književne priloge u listu *Miljevci*.
- Izvor: J. Pilić, Ivan Bačić, poduzetnik ušao u književnost, *Miljevci*, 2(54), 2016., str. 32; J. Pilić, Druga knjiga Ivana Bačića, *Miljevci* 1(161), 2020., str. 36.
- 5. DIANA BARBARIĆ, rođ. BAŠIĆ**, novinarka i urednica. Rođena 7. 12. 1975. u Splitu. Roditelji: otac pok. Ante Bašić iz Kaočina, a majka Marija Bašić, rođ. Vranjković iz Širitovaca, oboje iz Miljevaca, Drniš, stalno nastanjeni u Splitu. Osnovnu i srednju školu završila u Splitu. Nakon završene V. gimnazije „Vladimir Nazor“ u Splitu, upisala Pravni fakultet, gdje je i diplomirala 2000./2001. Novinarka *Slobodne Dalmacije*. Vezana je za Miljevce, gdje je provodila dosta vremena u djetinjstvu, naročito prije Domovinskog rata. Nikad se, međutim, pravom nije bavila, nego je već 1998. kao apsolventica počela honorarno pisati za *Slobodnu Dalmaciju*. Još od srednje škole ima strast za novinarstvom, i tada je pisala i uređivala školski list. Od 2001. godine zasnovala je radni odnos u *Slobodnoj*, tako da je novinarstvo već godinama njeno zanimanje i poziv koji jako voli. Iako je prošla brojne sektore, najviše je fokusirana na obrazovanje, a posebno visoko školstvo. Jedan period je uređivala i školski prilog u *Slobodnoj Dalmaciji*, a sada je urednica na portalu *Slobodne* i ujedno piše i uređuje hrvatske sveučilišne novine *Universitas*, list Sveučilišta u Splitu i Sveučilišta u Zagrebu.
- 6. Dr. sc. IVANA BARIŠIĆ, rođ. POKROVAC**, docent. Rođena 1984. godine u Šibeniku. Roditelji: otac Ivan Pokrovac iz Puljana, Promina, Drniš, a majka Anka Pokrovac, rođ. Vlaić iz Kaočina, Miljevci, Drniš. Osnovnu školu je završila u Splitu, a I. jezičnu gimnaziju također je završila u Splitu. Na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Splitu 2006. godine završila je sveučilišni dodiplomski studij, smjer financije. U travnju 2009. godine, na specijalističkom poslijediplomskom studiju „Financijsko izvještavanje, revizija i analiza“ na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, stekla je akademski naziv sveučilišnog specijalista poslovne ekonomije iz područja Financijskog izvještavanja, revizije i analize, obranivši specijalistički poslijediplomski rad „Istraživanje povezanosti interne revizije i procesa upravljanja rizicima poduzeća“, za koji je nagrađena priznanjem Hrvatske zajednice računovođa i financijskih djelatnika. Akadem-

ski stupanj doktora znanosti stekla je 2013. godine obranom doktorskog rada pod nazivom "Učinkovitost interne revizije u funkciji uspješnosti poslovanja poduzeća", na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Objavila knjigu u suautorstvu *Interna revizija*, Zagreb (2014.).

Od siječnja 2008. godine član je Katedre za računovodstvo Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, u statusu znanstvene novakinje. U rujnu 2013. godine izabrana je u suradničko zvanje i radno mjesto višeg asistenta iz područja društvenih znanosti, polje ekonomije na Katedri za računovodstvo Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Potom je izabrana u znanstveno zvanje znanstvenog suradnika (2014.) te znanstveno zvanje višeg znanstvenog suradnika (2019.). U ožujku 2016. godine izabrana je u znanstveno nastavno zvanje i na radno mjesto docentice u području društvenih znanosti, polje ekonomija, grana računovodstvo na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu.

Aktivna je sudionica (kao izlagač i član programskog odbora) domaćih i međunarodnih znanstvenih i stručnih konferencija i do sada je, u koautorstvu i samostalno, objavila više od 50 znanstvenih i stručnih radova iz područja računovodstva i interne revizije. Također je kao mentor pomagala studentima preddiplomskih i diplomskih studija pri izradi brojnih završnih i diplomskih radova.

Na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu od 2008. godine sudjeluje u izvođenju nastave na stručnom, preddiplomskom i diplomskom studiju na kolegijima (Računovodstvo, Računovodstvo u trgovini i turizmu, Revizija, Analiza financijskih izvještaja, Profesionalna etika računovođa i revizora, Knjižovodstvo s obračunom proizvodnje, Interna revizija, Interna kontrola i revizija). Prema postojećem nastavnom planu i programu sudjeluje u izvođenju predavanja i seminarske nastave na integriranom preddiplomskom i diplomskom sveučilišnom studiju Poslovne ekonomije na obveznom kolegiju Interna revizija, na obveznom kolegiju Računovodstvo I, te izvođenju vježbi na obveznom kolegiju Računovodstvo II. Također sudjeluje u izvođenju predavanja i seminarske nastave na preddiplomskom stručnom studiju Poslovne ekonomije, na obveznom kolegiju Interna kontrola i revizija. Godine 2010. stekla je certifikat „ovlašteni interni revizor“ – specijalist za gospodarstvo, pri Hrvatskoj zajednici računovođa i financijskih djelatnika – Sekcija internih revizora. Bila je aktivni član projektneog tima na projektima odobrenima od strane Sveučilišta u Zagrebu u sklopu Potpore znanstvenim i umjetničkim istraživanjima u 2018. i 2019. godini. U registru znanstvenih istraživača u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa upisana je pod brojem 301254.

Izvor: CV

7.Mr. sc. IVICA BAŠIĆ, rođen 17.10.1980. god. u Splitu. Roditelji: otac pok. Ante Bašić, Kaočine, majka Marija Bašić, rođena Vranjković, Širitovci, oboje

iz Miljevaca, Drniš. Osnovnu školu i III. gimnaziju (bivši MIOC) završio u Splitu (2000.). Diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Splitu na studiju Poslovna ekonomija, smjer financije (2004.). Završio poslijediplomski studij na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu i magistrirao iz područja društvenih znanosti, znanstvenog polja ekonomije, grana financije i fiskalna politika. Zaposlio se u komercijalno-financijskom odjelu tvrtke „Deltron“ (2004.). U toj firmi počev od 2009. do danas, Bašić je član Uprave. Sudjeluje u nastavi na Odjelu za stručne studije Sveučilišta u Splitu i to kao asistent na kolegiju Menadžersko računovodstvo (2004.-2009.). Nositelj je dva kolegija na istom visokom učilištu i to Menadžersko računovodstvo i Menadžment centara odgovornosti.

Ističemo kao zanimljivost činjenicu da je Ivica Bašić nastupao i kao kazališni, TV i filmski glumac. Tako je igrao u nekoliko desetaka predstava Gradskog kazališta mladih (1995.-2004.), odigrao je ulogu „Mate“ u filmu O. Sviličića „Oprosti mi za kung fu“ (2004.), a imao je i ulogu u TV seriji „Ruža vjetrova“ (2011.) te u filmu Dinka Božanića „Zujanje“ (2014.). Oženjen, otac troje djece. Od 2017. član Nadzornog odbora Košarkaškog kluba Split.

Izvor: *Životopis*

8. STEVAN BEŠEVIĆ, novinar, urednik, pisac. (Sremska Mitrovica, 23. 8. 1868. – Beograd, 6. 11. 1942.). Njegov otac Petar rođen je u Baljcima, Drniš. Stevan je, što zbog posla, što zbog školovanja djece, iz Sremske Mitrovice preselio u Split, a zatim u Zagreb (1896.). Iz Zagreba se preselio u Beograd (1911.). Sa srpskom vojskom, u Prvom svjetskom ratu, prešao je put preko Albanije i na Krfu nastavio rad u Presbirou Vlade Srbije. Bio je urednik „Srpskih novina“.

Suradivao je i uređivao „Vrača pogađača“. Radio je i u odvjetničkoj kancelariji Luje Bakotića, a suradivao je sa Svetozarom Miletićem i Zmaj Jovom Jovanovićem. Pisao je za Jovanovićev list „Neven“. Smatra se da je napisao preko tisuću satiričnih pjesama koje u fokusu imaju borbu protiv nepravde i raznih izopačenosti toga doba. Poznata mu je drama *Pobratim*, kao i knjiga proze *Moji zapisnici* (1897.) te zbirka stihova *Od šale do satire* (1900.), a objavio je još nekoliko zbirki pjesama, posebno pjesama za djecu. Antologijski izbor njegovih pjesama izdala je SKZ pod naslovom *Sa starih žica* (1931

9. ANTE VLADIMIR BIKIĆ, pedagog i autor priručnika. Rođen u Oklaju 1937., gdje je završio osnovnu školu. Objavio *Pravopisni priručnik hrvatskoga jezika za osnovnu školu* (Zagreb, 1997.). U suautorstvu s D. Vrgoč objavio knjigu *Ilustrirana gramatika (slovnica) hrvatskoga jezika za niže razrede osnovne škole* (Zagreb 1996.). Publicirao je, također u suautorstvu s D. Vrgoč, *Ilustrirana pravila pisanja u hrvatskome jeziku za njamlade* (Zagreb, 1995.). Također je izdao i *Mali ilustrirani rječnik hrvatskog jezika za niže razrede osnovne*

škole (Zagreb, 1998.). Pored toga, objavio je *Gramatiku na posterima 1, 2, 3, 4* (Zagreb, 2003.), te je tiskao i knjigu *Hrvatski 2* (2000., 2001., 2002., 2003. i 2004.). A. V. Bikić zastupljen je i u Zborniku radova o Dragutinu Tadijanoviću: 1991. – 2007. (priređio Dubravko Jelčić). Tiskao je, u suautorstvu, *Ilustrirani rječnik hrvatskoga, engleskoga i njemačkoga jezika* (Zagreb, 2001.). Bio je dopredsjednik Hrvatskog pedagoško-književnog zbora. Na tu dužnost podnio je ostavku iz osobnih razloga, koja mu je u veljači 2008. i prihvaćena, ali je ostao član Upravnog odbora HPKZ. Izabran je za zastupnika u Skupštini HPKZ za razdoblje 2010. – 2014. (kao umirovljeni profesor).

Izvor: *Napredak* 151 (3-4)/2010., str. 516-568.

10. PAŠKO BIKIĆ, rođen 1933. u Oklaju. Osnovnu školu završio u Oklaju, a učiteljsku školu u Šibeniku. Potom završava Višu pedagošku školu u Splitu. Diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zadru, hrvatskosrpski jezik i jugoslavenske književnosti, te pedagogiju (1966.). Prema nekima, radio je u osnovnoj školi Bobodol, Marasovine kao učitelj. Međutim, on sam navodi u svojoj knjizi *Prominske beside*: „Prvo učiteljsko proljeće u Ljubotiću“, str. 127, iz čega se može zaključiti da je učiteljski posao započeo u Ljubotiću. Bio je društveno aktivan zalažući se za razvoj društva i za opće dobro. Tako je otvorio zbor naroda Promine u povodu 20. godišnjice ustanka, kojem je prisustvovalo oko pet tisuća ljudi (i na kojem su govorili Tode Ćuruvija, Ivan Leko i Ivica Bračić). P. Bikić je tada bio na dužnosti sekretara Općinskog komiteta SKH Oklaj. Iste, 1961. godine biran je za člana Kotarskog odbora SSRNH Šibenik („Šibenski list“ od 4. 10. 1961. i od 17. 5. 1961.). Bio je nastavnik i ravnatelj osnovne škole „Vjeko Širinić“ u Oklaju. Uz to je bio i odbornik u Skupštini općine Drniš i Kotarskoj skupštini Šibenik, te zastupnik u Saboru SRH. Potom, iz Oklaja preseljava u Zagreb (1966.) gdje se zapošljava kao pedagog i zatim kao ravnatelj osnovne škole imenom „29. Novembar“ (danas OŠ dr. „Ante Starčević“) u Dubravi (od 1. 9. 1969. do 25. 12. 1973.). On je drugi po redu direktor osnovne škole „29. Novembar“. Nešto kasnije prelazi u USIZ odgoja i osnovnog obrazovanja Zagreba gdje je stručni suradnik za planiranje razvoja osnovnog školstva. Sa skupinom ljudi u Zagrebu, koji su iz Promine i okupljaju se oko zavičajnog kluga „Petar Svačić“, pokrenuo je časopis „Prominski glasnik“, čiji je bio glavni i odgovorni urednik. Objavio je knjige *Prominske beside* (riječ, izreke, zgone i nezgone) u izdanju Prominskog zavičajnog kluba „Petar Svačić“, Zagreb 1997. – 140 str. i *Prominski vidici i sudbine*, 2002. Umro u Zagrebu 2003. godine. Sahranjen na groblju kod crkve Sv. Mihovila u rodnom Oklaju.

Izvori: „Šibenski list“ 4. 10. 1961., str. 1 i 2; „Šibenski list“, 17. 5. 1961., str. 2; *Dvadeset godina Filozofskog fakulteta u Zadru 1956-1976*, Zadar 1976., str. 173

11. JAKOV BILIĆ, glumac. Rođen je 1988. godine u Šibeniku. Roditelji: otac Frane Bilić, a majka Anka Bilić, djev. Zoričić, oboje iz Pakova Sela, Drniš. Nakon završene osnovne škole, upisuje gimnaziju u Šibeniku. Kroz osnovnu i srednju školu aktivno je sudjelovao na gradskim, županijskim i državnim natjecanjima Lidrano. U petom razredu osnovne škole sudjelovao je na međunarodnom susretu scensko nadarene djece EDERED u Estoniji. Početkom srednje škole uključuje se u rad kazališne radionice šibenskog HNK pod vodstvom Pere Mioča. Za glavnu ulogu *Hanibala Gašpara* u predstavi *Jadi mladog tajkuna* u izvedbi dramske scene *Virko* iz Šibenika na 13. Danima hrvatskog amaterskog kazališta u Kastvu dobio je nagradu za najboljega amaterskog glumca u toj sezoni. Diplomirao na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu (2012.), u klasi prof. Ivice Bobana i prof. Krešimira Dolenčića i time postao magistar glume. U studenom 2012. godine dobiva angažman u HNK Šibenik za glumca te igra u svim dramskim produkcijama matične kuće. Do sada je bio tri puta nominiran za Nagradu hrvatskog glumišta te na „Festivalu glumca“, i to za uloge: don Jere „Glorija“ Ranka Marinkovića; Lovre Crnogaće „Laživac“ Marijane Nole te Đure Bedare „Matilda“ Nola/Belan. Nagradu hrvatskog glumišta osvojio je 2016. godine za ulogu Đure Bedare u mjuziklu „Matilda“. Za najboljeg glumca do 28 godina osvojio je nagradu na festivalu „Glumište pod murvom“ za ulogu Lovre Crnogaće.

Do sada je ostvario i nekoliko uloga na filmu i u televizijskim serijama kao što su „Nebitno“, „Kapetan i audicija“, „Lako pokojnima“, „Ne gledaj mi u pjat“, „Povratak“, „Po čovika“, „Osmi povjerenik“, „Patrola na cesti“, „Crno bijeli svijet“, „Bon-ton“, „General“ i dr. Voditelj je dramske radionice za djecu i mlade „Ivana Jelić“ HNK u Šibeniku.

Suraduje kao location manager te asistent produkcije za više produkcijskih kuća koje su snimale ili snimaju različite sadržaje na prostoru grada Šibenika i Šibensko-kninske županije, kao što su Kinorama, Gral film, Restart, HRT, Alka, Kinematograf, Drugi plan, Media link, Maxima film i dr. Inicijator je otvaranja filmskog ureda pri gradu Šibeniku u suradnji s HAVC-om. Jedan je od voditelja i suradnika u etnomuzikološkoj radijskoj emisiji „Škafetin“ na Radio Ritmu.

Dugogodišnji je organizacijski suradnik u klapi „Adriaticum“, državni izbornik za smotru dječjeg stvaralaštva „Lidrano“ te je također sudjelovao u organizaciji niza društvenih aktivnosti kao član Kulturnog vijeća grada Šibenika. Od svibnja 2017. godine vijećnik je Gradskog vijeća Grada Šibenika. U prosincu 2018. godine preuzeo je dužnost ravnatelja Hrvatskog narodnog kazališta u Šibeniku te Međunarodnog dječjeg festivala. Oženjen i otac jednog djeteta.

Izvor: *Prema autobiografiji*

12. Dr. sc. VJERA BILUŠIĆ VUNDAĆ, mag. pharm., docentica. Rođena je u Zadru 22. 10. 1978. godine. Otac joj je Marko Bilušić iz Ljubotića, Promina.

Osnovnu školu i opću gimnaziju završila u Zadru. Diplomirala na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na kojemu je 2006. godine stekla doktorat znanosti (područje biomedicina i zdravstvo, polje farmacija, grana farmacija) obranom doktorskoga rada „Farmakobotanička i kemotaksonomska karakterizacija nekih svojiti roda *Stachys* (Lamiaceae)“ i time, u tom momentu, postala najmlađa doktorica znanosti u Republici Hrvatskoj. Od 2002. do 2006. godine usavršavala se na poslijediplomskom studiju (farmaceutske znanosti) na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i u Austriji u Institutu für Pharmazeutische Wissenschaften Karl-Franzens-Universität Graz. Od 2002. do 2010. godine radila je u znanstveno-istraživačkim poslovima na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i vodila vježbe iz kolegija „Farmaceutska botanika“. Od 2010. godine prelazi u farmaceutsku industriju te je trenutno zaposlena kao direktorica Odjela regulatornih poslova u farmaceutskoj konzultantskoj kući. Od 2015. godine nositeljica je kolegija „Osnove medicinske kemije i biokemije te Primjena ljekovitog bilja u suvremenoj farmakoterapiji“ na Odjelu za zdravstvene studije Sveučilišta u Zadru. Do sada je objavila dvadeset šest znanstvenih radova u časopisima.

Izvor: *prema autobiografiji*

13. Dr. sc. NEVENKA BLAŽEVIĆ rođ. DŽELALIJA. Redovita profesorica. Rođena u Drnišu 4. 10. 1954. godine. Roditelji: otac Josip i majka Anka Dželalija, rođ. Crljen iz Konjevrate, Šibenik. Do polaska u osmi razred živjela je i pohađala nastavu u Pakovu Selu. Osmi razred osnovne škole i gimnaziju završila je u Šibeniku. Diplomirala njemački jezik i književnost te engleski jezik s pregledom književnosti na Filozofskom fakultetu u Zadru (1976.). Obranila magistarski rad „Usvojenost gramatičkog sistema njemačkoga jezika u osnovnoj školi i u pripremnom stupnju usmjerenog obrazovanja“ na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1985.). Disertaciju „Sintagme s funkcionalnim glagolima u njemačkom jeziku hotelijerstva i turizma“ obranila na Filozofskom fakultetu u Zadru (2. 7. 1999.). Najprije se zaposlila kao inokorespodent-prevoditelj u „Šibenskoj rivijeri“ (1976.), a sljedeću godinu je provela na sličnom radnom mjestu u „Jugovinilu“, Kaštel Sućurac. Potom je profesorica njemačkog jezika u Centru usmjerenog obrazovanja Opatija (1. 1. 1978. – 1. 1. 1986.). Iza toga je do 1999. predavač i viši predavač na Hotelijerskom fakultetu Opatija. Sljedeće desetljeće je docent na Fakultetu za turizam i hotelski menadžment Opatija. Od 2011. je izvanredna profesorica. Redovita je profesorica njemačkog jezika na Fakultetu za menadžment u turizmu i ugostiteljstvu u Opatiji Sveučilišta u Rijeci od 2016. Autorica je i suautorica dviju znanstvenih knjiga, urednica jedne i desetak udžbenika i priručnika. Radove objavljuje u domaćim i inozemnim časopisima i zbornicima sa znanstvenih skupova, gdje je objavila više od

50 znanstvenih radova. Član je Upravnog odbora Hrvatskog društva nastavnika njemačkog jezika (2004.-2008.), a bila je i predsjednica istoga Društva (1999.-2004.). Bila je i član Organizacijskog odbora Hrvatskog društva za primijenjenu lingvistiku. Predaje, na Fakultetu, njemački kao prvi i drugi strani jezik. Obavljala je i dužnost pročelnice Katedre za strane jezike. Dobitnica je nagrade Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta "Ivan Filipović" za područje visokog školstva za znanstveni i stručni rad te izuzetan doprinos unapređenju nastave njemačkog jezika u hotelijersko-turističkoj i ugostiteljskoj struci. Živi u Rijeci.

Izvor: *Životopis*

4. MILAN BORJAN, nogometaš – golman, reprezentacija Kanade. Rođen u Kninu 23. 10. 1987. (Borjani su iz Kričaka, Drniš). Nastupao za nogometne klubove: Dinara (Knin), Radnički Jugopetrol (Beograd), Maunt Hamilton (Kanada), Nacional (Montevideo, Urugvaj). Prvi put nastupio za nogometnu reprezentaciju Kanade 2011. godine. Nastupao i za Crvenu Zvezdu.

15. JAVOR BRAČIĆ, klavirist. Rođen 1985. u Zagrebu. Podrijetlom iz Puljana, Promina. Bio je učenik profesorice Jelice Kuzman u školi „Pavao Markovac“. Poslije toga studira na Mozartem University u Salzburgu. Nakon što je tu diplomirao, drugu je diplomu stekao u New Yorku. Glazbena kritika smatra ga jednim od najvećih talenata zadnjih desetljeća u Hrvatskoj. New York Concert Review napisao je o Bračiću „urođena muzikalnost i izvanredna tehnika“ u povodu njegova prvog nastupa u dvorani Carnegie Halla. Nastavio je raditi i živjeti u New Yorku.

Izvor: Branimir Pofuk, *Večernji list*, 21. 1. 2015.

16. Dr. sc. IVAN BRAKUS, oralni kirurg, docent. Rođen u Splitu 1981. Otac Mile iz Trbounja, Drniš i majka Miljenka Brakus. Osnovnu školu i V. gimnaziju završio u Splitu. Diplomirao na Stomatološkom fakultetu u Zagrebu (2005.) radom „Selektivno ubrušavanje nakon ortodontske terapije“. Potom stažira u stomatološkoj klinici u Splitu. Doktorirao tezom „Epidemiološka analiza operativnih zahvata na Zavodu za oralnu kirurgiju Stomatološkog fakulteta u Zagrebu“ (12. 6. 2013). na Stomatološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Bio je zaposlen kao asistent na Studiju dentalne medicine Sveučilišta u Splitu od 2009. godine. Položio specijalistički ispit iz oralne kirurgije (2011). Potom docent pri Medicinskom fakultetu u Splitu na studiju stomatologije. Voditelj kolegija Oralna kirurgija 3 i Implantologija. Od 2016. godine predavač na kongresima za trajnu edukaciju doktora dentalne medicine koje organizira HKDM. Pet godina bio zaposlen na Odjelu maksilofacijalne kirurgije KBC Split. Sada radi u stomatološkoj klinici „Salona Dental d.o.o.“ Autor je više radova.

Izvor: salonadental.com>ivan-brakus-dr-m...

17. JOSIP BRAKUS, glumac. Rođen 4. 12. 1992. u Splitu. Otac Mario i djed Joso iz Trbounja, Drniš a majka Ljiljana Brakus iz Vinišća. Osnovnu školu završio u Splitu i V. gimnaziju „Vladimir Nazor“ također u Splitu. Prvobitno je studirao jugoslavistiku i mađarski na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, potom napušta taj studij i upisuje glumu. Na ADU obranio diplomski rad „Pristup ulozi“ kod mentora Ozrena Grabarića (2018.), glumački diplomski ispit „San ljetne noći“ kod Krešimira Dolencića. U jednoj sezoni 2017./2018. odigrao je sedam uloga. Kao prvu ulogu, Brakus je igrao iranskog izbjeglicu Azada u drami HNK Zagreb „Ciganin, ali najljepši“, koju je režirao Ilica Buljan. Jedna od tih sedam uloga jest i uloga partizana imenom Okac u „Narodni heroj Ljiljan Vidić“. Glumio je još u „Plavoj boji snijega“, „Viktoriji od neprijatelja“, „U strahu su crni zubi“, „Samoubojci“, „Pod balkonima“.

Igrao je i glavnu ulogu u kratkometražnom filmu „Na vodi“, kao i manju ulogu u seriji „Rat prije rata“. Kao zanimljivost, navodimo činjenicu da je imao problem mucanja. Odlazio je logopedu, ali smatra da mu je imitiranje najviše pomoglo da popravi izgovor. Igrao je Zeku Zekoa u predstavi „Doma je najbolje“. Brakus igra i Robija K. u „Kerempuhu“ prema djelu Viktora Ivančića, *Bilježnica Robija K.* U početku je u Kerempuhu bio na stručnom usavršavanju, a od kraja siječnja 2020. zaposlen je na rok od dvije godine.

Izvori: *Slobodna Dalmacija*, 24. 4. 2018.; *Nacional*, 27. 1. 2019.; *Slobodna Dalmacija*, 28. 1. 2020.

18. ALIDA BREMER, rođ. MATIĆ, prevoditeljica, promotorica i književnica. Rođena 1959. u Splitu. Otac Tomislav Matić rođen u Ružiću, Drniš. Studirala je komparativnu književnost, romanistiku, slavistiku i germanistiku u Beogradu, Rimu, Saarbrückenu i Munsteru. A. Bremer je doktorirala na komparatistici u Saarbrückenu te zom „Kriminalistička dekonstrukcija. K poetici postmodernih kriminalističkih romana“. (Knjiga je objavljena u Njemačkoj 1998.). Radila je – poslije nego što je doktorirala - više godina kao znanstvena suradnica, docentica i lektorica na sveučilištima u Munsteru i GieBenu. Bila je voditeljica cijelog niza projekata promocija hrvatske književnosti i drugih književnosti jugoistočne Europe, a koje su proveli zajedno Zaklada Robert Bosch, TRADUKI i Sajam knjiga u Leipzigu. Uredila je nekoliko antologija hrvatske književnosti na njemačkom, suurednica je i jedne antologije svjetske književnosti. Alida Bremer je prevela na njemački brojna djela s bošnjačkog, hrvatskog i srpskog jezika. Među njima djela Ivane Sajko, Ede Popovića, Delimira Rešickog, Marka Pogačara, Zvonka Makovića, Romana Simića, Predraga Matvejevića, Veljka Barbierija, Bore Čosića, Dragana Velikića, Branka Čegeca, Dina Pešuta, Ive Brdar, Renata Baretića, Damira Karakaša i dr.

Bila je članica mnogih žirija. Objavljuje eseje, poeziju i priče. Njezin prvi roman *Olivino nasljeđe* pobrao je u Njemačkoj izvrsne kritike i naišao na izvr-

stan prijem kod čitateljske publike. Roman *Olivino nasljeđe* objavljen je prvi put pod naslovom *Olivas Garten* na njemačkom jeziku u Kelnu, a bavi se 20. stoljećem u Hrvatskoj, dalmatinskim mentalitetom kao i životom u emigraciji. Prevoditeljica A. Bremer dobitnica je njemačke nagrade „Internationaler Literaturpreis“ za najbolje prevedenu knjigu suvremene književnosti (2018.), tj. za *Ljubavni roman Ivane Sajko*. Njen roman *Die Korallenprinzessin* u rukopisu nominiran je za nagradu „Alfred – Doblin“ i tiskat će se 2021. godine i na njemačkom i na hrvatskom jeziku.

Izvor: <https://fraktura.hr/autori/alida-bremer;penbih.ba>clanovialida-bremer>

19. PETAR BUČEVIĆ, publicist i pisac. Rođen 23. 9. 1952. u Utorama Donjim, Unešić, Drniš. Roditelji: otac Mate, a majka Ana Bučević, rođena Vrbatović iz Umljanovića, Ružić, Drniš. Petar je osnovnu školu završio u Unešiću, a srednju u Splitu. Diplomirao povijest i sociologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radio je kao profesor u osnovnim i srednjim školama u Zagrebu. Dvadesetak godina bio je suradnik „Modre laste“, u kojoj je objavio stotinjak članaka, uglavnom povijesne tematike. Svojim priložima sudjelovao je u emisijama „Zavrtni zvrk“ Hrvatskoga radija. Objavio je i dvije knjige: *Sto slavnih izreka* (s Ninoslavom Kuncem, autorom stripova u knjizi; . dva izdanja) i *Anegdote o slavnim osobama* (također s Ninoslavom Kuncem), Obje su knjige, u dopunjenom i izmijenjenom izdanju, prevedene i objavljene na slovenskom jeziku (*Sto slavnih rekov, Anekdote o slavnih osebah, Še več anekdot o slavnih osebah*).

20. IVAN BULAT, (Josin brat), nogometaš, reprezentativac. Rođen 24. 6. 1975. u Mirlović Zagori, Drniš. Otac Milenko (Miće), a majka Janja Bulat, rođ. Žaja iz Radonića. Osnovnu školu završio je u Unešiću, a srednju u Šibeniku. Nastupao za mladu reprezentaciju Hrvatske U-21. Odigrao pet utakmica za reprezentaciju, u sezoni 1996./1997. i postigao dva gola. Prema jednim izvorima, odigrao pet utakmica, a prema njegovoj izjavi odigrao petnaestak utakmica. Dugo je igrao u Hrvatskoj, Izraelu i Kini. Sada braća Joso i Ivan vode HNK Šibenik.

Izvor: HNS

21. JOSIP JOSO BULAT, nogometaš, nastupio za A-representaciju Hrvatske. Rođen 18. 3. 1972. u Mirlović Zagori. Otac Milenko (Miće), a majka Janja Bulat, rođ. Žaja iz Radonića. Osnovnu školu završio je u Unešiću, a srednju u Šibeniku. Igrao u Hajduka, Rijeci i NK Zagreb s kojim je osvojio prvenstvo Hrvatske. Za A-representaciju Hrvatske nastupio jednom (16. 6. 1999.). Riječ je o prijateljskoj utakmici Hrvatska-Meksiko (2:1). Na izbornoj skupštini 15. 12. 2018. izabran je za predsjednika Nogometnog saveza Šibensko-kninske županije.

Izvor: HNS

22. MARKO BULAT, nogometaš, reprezentativac Hrvatske U-19. Rođen 26. 9. 2001. u Šibeniku. Roditelji: otac Joso iz Mirlović Zagore, a majka Mira Bulat rođ. Čaleta iz Bilica. Aktualni i, prema mnogima, najbolji nogometaš Šibenika i član reprezentacije Hrvatske mlađeg uzrasta U-19. U pravilu nastupa kao vezni igrač. Za reprezentaciju Hrvatske U-19 nastupao je 11 puta, a prvi put 4. 9. 2018. u prijateljskoj utakmici Hrvatska-Indija. Nalazi se na popisu igrača za kvalifikacijski odlazak na Europsko prvenstvo u ožujku 2020., koje je zbog korone COVID-19 odgođeno.

Izvor: [HNS-cdf.hr/players/marko-bulat/](https://hns-cdf.hr/players/marko-bulat/)

23. VINKO BULAT, publicist, rođ. 18. 8. 1962. godine u Šibeniku. Roditelji: otac Mirko i majka Stana Bulat, rođ. Kuač iz Mirlović Zagore, Drniš. Osnovnu školu pohađao je u Mirlović Zagori i završio u Unešiću. Srednju školu završio u Drnišu (smjer: ekonomist), a nastavnički studij na Fakultetu prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja Sveučilišta u Splitu. Dopunsku pedagoško-psihološku naobrazbu završio je na Filozofskom fakultetu u Splitu. Završio je i nastavu pravogovora za radijske i televizijske spikere i voditelje te bio višegodišnji suradnik na radio postajama Drniš, Šibenik i Radio Split kao i višegodišnji suradnik-dopisnik „Večernjeg lista“. Zaposlen kao viši savjetnik za školstvo u Upravnom odjelu za prosvjetu, znanost, kulturu i sport Šibensko-kninske županije. Vanjski je suradnik-predavač i mentor iz uredsko-birotehničke grupe predmeta u srednjoj školi i pučkom otvorenom učilištu. Objavio je - monografije *Šezdeset godina školstva u Mirlović Zagori (1945. – 2005.)*“, *Godine prolaze a sjećanja ostaju...* prigodom 50-te obljetnice škole u Unešiću. Folklorno stvaralaštvo i tradicijsku baštinu Mirlović Zagore i okolnih sela objavio je u monografiji *Naših petnaest godina*. Objavio je i jedan rad u zborniku „Školstvo na prostoru Dalmatinske zagore“. Bio je suradnik u izdanju Tradicijsko crkveno pučko pjevanje u Franjevačkoj provinciji Presvetog Otkupitelja, gdje je objavio prilog o pjevanju u Mirlović Zagori. Aktivni je član Hrvatskoga stenografskoga društva – udruge stenografa, informatičara i birotehničara.

Izvor: *Prema životopisu*

24. Dr. sc. PAŠKO BURNAČ, docent. Rođen 6. 6. 1984. Njegovi su roditelji iz Promine. Doktorirao na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 14. 7. 2015. Obranio je disertaciju „Utjecaj fiskalne politike na ekonomski rast u posttranzicijskim zemljama Europske unije: postkeynesijanski pristup“. Zaposlen je na Ekonomskom fakultetu u Splitu, na Katedri za financije. Izvodi nastavu na stručnom studiju iz kolegija Financijska tržišta, Poslovni projekt i Porezni sustav. Na diplomskom sveučilišnom studiju predaje Kulturološke

studije u poslovanju, Istraživački rad i Istraživački rad 2, a na specijalističkom stručnom diplomskom studiju predaje još koelgije Neizravni porezi, Oporezivanje dohotka, Oporezivanje dobiti i Stručni rad. Područje njegova istraživačkog interesa jest postkeynesijanska ekonomska teorija, fiskalna politika i tržište rada. Sudjeluje na brojnim domaćim i međunarodnim znanstvenim skupovima. Prema Hrvatskoj znanstvenog bibliografiji objavio je 15-ak radova u časopisima, zbornicima znanstvenih skupova i poglavlja u knjigama.

Izvori: moj.efst.hr; www.efzg.hr; bib.irb.hr/pregled/znanstvenici/

25. ANDRIJA BUTKOVIĆ, pukovnik regularne mletačke vojske. Generalni providur A. Emo imenovao je Butkovića kolonelom soprintendom kninskog kotara (u okviru kojega je i drniška serdarija). Početkom rata 1715. pukovnik Butković je ranjen od čega umire u 5. mjesecu 1716.

Prethodno se istakao još za Bečkoga rata npr. u razbijanju Selman paše u Petrovu polju (1688.), pri opsadi Knina (1688.) otima zastavu Omer-agi Vidimliću i oduzima mu život. Hrabro se borio i na Duvanjskom polju, a kao kapetan hrvatskih konjanika istakao se u borbi kod Glamoča, Kupresa i u Neretvi (1691.). Potom je s konjicom dospio u Livno, Skoplje i Glamoč (1693.).

Potkraj 1691. generalni providur Molin, Butkoviću dodjeljuje 100 padovanskih kanapa zemlje (ranije vlasništvo muslimana Šatrovića). Generalni providur D. Dolfin u srpnju 1692. daje Butkoviću 75 kanapa zemlje kod Vrlike i još 12 kanapa livade (što je nekad bilo u vlasništvu muslimana Jarebiće). Sljedeće godine isti providur predaje mu kuću Berat-age u Zagori i uz to 40 kanapa zemlje, te još 40 kanapa zemlje muslimana Kadijića u Mirloviću. Godine 1696. dobiva dodatno 6 kanapa zemlje ispod kuće u kojoj stanuje, a koja je nekoć bila kuća Usun-bega Terzibalijića.

Andrija Butković umire 1716. Imao je sina Karla koji je nasljedio očevo imanje (i kćer Anu Mariju koja se udala za M. Dominikovića iz Splita).

Za junačka djela Butković je odlikovan, dobio je razne „medalje, plašt, mač i zlatno perje“ (Kosor, 1975. : 23).

Kačić o njemu pjeva u pjesmi naslovljenoj. Slidi pisma od vitezova drniških i zagorskih:

„Leti soko od Karlovca grada
ter Drnišu pada na bedeme:

(...)

po imenu Butković Andrija,
silni vitez, na glasu delija,“

(...)

„Za junaštvo steče kavalirstvo

svitlo krilo, od zlata kolajne
i čitluke u polju Petrovu,
jer branjaše krunu principova.“

Kačić, *Razgovor ugodni naroda slovinskoga*

26.Dr. sc. NATALIJA BUZA – VIDAS, rođena 23. 7. 1978. u Malmeu (Švedska). Njezina majka je Milka, rođ. Pletikosa u Brištanima, Drniš, a otac Petar Buza Vidas iz Supetarske Drage na Rabu. Magistrirala kemijsko inženjerstvo na Sveučilištu u Lundu u Švedskoj. Doktorirala na polju biomedicine iz biologije matičnih stanica disertacijom: „Regulacija citokina matičnim stanicama hematopoeze i limfopoeza“ također na Sveučilištu u Lundu. Usavršavala se kao znanstvena novakinja u Institutu za molekularnu medicinu Weatherall na Oxfordskom sveučilištu u Velikoj Britaniji (2007.-2010.), potom na Institutu za istraživanje matičnih stanica Edinburškog sveučilišta (2010.-2012.), te na Biotehnološkom centru Sveučilišta u Copenhagenu u Danskoj (2012.-2014.). Radi na Sveučilištu u Malmeu kao savjetnica za istraživanja od 2014. Objavila je, što autorskih, što suautorskih, tridesetak radova u različitim međunarodnim znanstvenim časopisima. Rezultate svojih istraživanja prezentirala je na više od desetak međunarodnih znanstvenih skupova. Pored hrvatskog, tečno govori švedski i engleski, a služi se još francuskim, njemačkim i talijanskim jezikom. Dobitnica je nagrade za izvanredan doprinos Institutu za molekularnu medicinu Weatherall (2008.). Kao postdoktorand, dobila je potporu Danskog društva za rak (Kraeftens Bekaempelse), 2013.

Izvor: *Prema životopisu*

27.Dr. sc. IVAN BUZOV, psihijatar. Rođen u Mirlović Polju, Ružić, Drniš. Osnovnu i srednju školu (klasičnu gimnaziju) završio u Splitu. Diplomirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je i doktorirao. Zapošljava se u KBC Rebro, Zagreb. Radove objavljuje u časopisima i zbornicima. Objavio knjige: *Psihoanaliza žalovanja* (1989.), *Tajne jedne duše* (2012.)/u suautorstvu s Begovac, Ivan) i *Transeksualizam* (2016.)

Izvor: *Razne web stranice*

C

28.MARKO COPIĆ, pjesnik. Rođen u Pokrovniku, Drniš. Poeziju počeo objavljivati sredinom 50-tih godina i u prvom desetljeću do rujna 1965. objavio je dvije zbirke poezije. Naslovi njegovih knjiga pjesama: *Život pod korom hra-*

sta i Pregršt osmijeha. „U pjesmama Copicća osjeća se stanoviti utjecaj grčkih i rimskih pjesnika i antičke mitologije.“ Copicć sam kaže da su mu najmiliji autori Baudelaire, Edgar Alan Po, Lorca i Ivan Goran Kovačić. Pjesmu *Sodomi i Gomori* posvetio je Šibeniku. Osamdesetih godina iselio u SAD.

Izvor: Trag do nepoznatoga, „Šibenski list“, 22. 9. 1965., str. 3.

29. Dr. sc. NADA COTA BOŽINA, dr. med. Rođena 4. 12. 1953. u Suknovecima, Promina. Roditelji: otac Petar Cota, majka Ana Cota, djev. Bilušić iz Ljubotića, Promina. Nada Cota sa šest godina s roditeljima preseljava u Zagreb. Osnovnu školu i V. gimnaziju završila je u Zagrebu. Diplomirala je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu (1977.). Završila poslijediplomski studij za znanstveno usavršavanje i postigla akademski stupanj magistra medicinskih znanosti iz područja biokemije (1980.). Disertaciju obranila na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i postigla akademski stupanj doktora medicinskih znanosti (2005.) iz područja biomedicine i zdravstva. Zaposlena je od 1977. godine u KBC u Zagrebu. Stručno se usavršavala u Imunološkom zavodu u Zagrebu (1978.), u Češkoj akademiji znanosti u Pragu (1981.), na Sveučilištu u Glasgowu (1983.), u Londonu (1985.) itd. Pročelnik je Kliničke jedinice za farmakogenetiku i individualizaciju terapije u Kliničkom zavodu za laboratorijsku dijagnostiku KBC Zagreb (od 2011.). Ujedno je u radnom odnosu, pored u KBC Zagreb, i na Medicinskom fakultetu u Zagrebu (od 2016.). Prošla je znanstveno-nastavna zvanja od asistentice do profesorice na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Izvodi nastavu u dodiplomskom i poslijediplomskom studiju kako na Medicinskom tako i na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu u Zagrebu. Objavila je preko 100 znanstvenih i stručnih radova. Sudjeluje na mnogim znanstvenim skupovima, domaćim i međunarodnim. Također je sudjelovala i sudjeluje kao suradnik ili voditelj na domaćim i međunarodnim znanstvenim projektima. Njen znanstveni interes su farmakologija i toksikologija.

Č

30. BOŽIDAR ČAVALA, predsjednik Hrvatskog sportskog plesnog saveza (HSPS, osnovanog 1992. godine), od 2012. godine. HSPS član je Međunarodne sportske plesne federacije od 1. 1. 1994. (IDSF). Čavala je rođen 27. 11. 1967. u Drnišu. Bio je zaposlen u poduzeću „Krateks“, potom u „Tehnokoloru“, Zagreb. Status samostalnog obrtnika ima od 1998. Bio je član Nadzornog odbora HSPS (2010.-2012.). Član je Skupštine HOO (od 2012.) i Skupštine IDSF.

Izvor: HSPS

31. BOŠKO ČAVKA, izbornik reprezentacije dizača utega Hrvatske. Rođen 14. 2. 1959. u Drnišu. Otac Petar i majka Marta Čavka rođ. Skejo, oboje iz Sedramića, Drniš. Diplomirao je na Višoj trenerskoj školi na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. Sportom se bavi od 1973. u ASK-u kao atletičar, potom u NK Split od 1974., a od druge polovine 1975. bavi se dizanjem utega. Radio je kao kondicijski trener s mnogim sportašima, među njima i s Goranom Ivaniševićem. Jednom je bio prvak Jugoslavije, a dva puta je nastupao za reprezentaciju Jugoslavije. Do 1978. nastupao je za klub dizača utega Split, a od 1984. djeluje kao trener, te je pod njegovim trenerstvom taj klub 20 puta osvojio momčadsko prvenstvo Hrvatske, a 18 puta nacionalni kup. Godine 1997. dovodi Nikolaja Pešalova iz Bugarske u Split, koji je osvojio za RH zlatnu medalju na Olimpijskim igrama u Sydney i brončanu medalju na OI u Ateni. Na Mediteranskim igrama dizač utega Amar Musić, kojega je Čavka trenirao, osvojio je zlato. Sudjelovao je kao izbornik reprezentacije dizača utega Hrvatske na tri olimpijade: Sydney, Atena i Rio de Janeiro. Smijenjen 2020. s mjesta izbornika.

Izvor: J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci i odličnici*, Zagreb 2016.; Issuu.com/hrvatskiolimpijski odbor/; slavonski.hr/bosko-cavka-izbornikom-hrvatske-dizačke-representacije... (5. 9. 2019.).

32. MARIN ČAVKA, dva puta prvak Švicarske u taekwondou i to u teškoj kategoriji. Nositelji prezimena Čavka jesu iz Suknovaca, Promina (iako ih ima i u Sedramiću kod Drniša). Prvi put je osvojio titulu prvaka Švicarske u kategoriji iznad 86 kg na takmičenju u Lausanni. Napominjemo da je Čavka igrao nogomet do svoje 13. godine u FC Schaffhausen. Visok je nešto manje od dva metra, odnosno 198 cm. Nakon napuštanja nogometa, počinje trenirati taekwondo. Mogao je ići na Olimpijske igre u Peking 2008. godine, ali nije želio uzeti državljanstvo Švicarske i pod njim nastupati jer se osijeća hrvatskim državljaninom.

Izvor: promina.blog.hr

33. Dr. sc. MARICA ČILAŠ – MIKULIĆ, viši lektor. Rođena 9. 8. 1970. u Kninu. Otac Ivan iz Mratova, Promina, a majka Milka Čilaš, rođ. Dukić iz Smilčića kod Zadra. Osnovnu i srednju školu završila je u Zagrebu. Diplomirala je kroatistiku i južnoslavenske filologije na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na istom fakultetu je 2005. magistrirala. Doktorirala je tezom „Glagolski vid u hrvatskome kao drugome i stranome jeziku“ (18. 7. 2012.), te time stekla doktorat iz područja humanističke znanosti, grana, polje kroatistika-filologija. Od 1992. radila je kao lektorica na HRT-u, a od 1997. kao znanstvena novakinja u Zavodu za lingvistiku Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Od 2000. godine radi na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao lektorica u Croticumu, Centru za hrvatski jezik kao drugi i strani jezik. Objavila je nekoliko udžbenika i priručnika za učenje hrvatskoga kao drugoga jezika, te više znanstvenih i stručnih radova. Sudjeluje na znanstvenim i

stručnim skupovima u zemlji i inozemstvu. Također je sudjelovala i sudjeluje u radu više znanstvenih projekata.

- 34.Dr. sc. GORDANA ČOGELJA ČAJO**, biolog. Rođena 5. 11. 1970. u Drnišu. Roditelji: otac Mate, majka Marija Čogelja Čajo, oboje iz Vinova Donjeg, Unešić, Drniš. Diplomirala 1994. godine na PMF u Zagrebu. Magistrirala (mr. sc.) na istom fakultetu u siječnju 2000. Obranila disertaciju „Uloga motiva DIF ko-šaperona DnaJ (Hsp40) u regulaciji ciklusa šaperona DnaK (Hsp70)“, 1. 10. 2008. na PMF Sveučilišta u Zagrebu. Time je stekla doktorat iz područja prirodnih znanosti, polje biokemija i molekularna biologija, grana biologija. Zaposlena je u Institutu „Ruđer Bošković“. Od 10. mjeseca 2001. do 6. mjeseca 2004. bila je na specijalizaciji (izrađivala disertaciju) na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Ženevi.

Izvor: *Nacionalni repozitorij disertacija, NSK*

- 35.Dr. sc. ZAVIŠA ČOLOVIĆ**, dr. med., otorinolaringolog, primarius. Rođen 20.10.1972. u Splitu. Otac Rade iz Tepljuha, Drniš, nastanjen stalno u Splitu, a Čolovića ima i u Orliću, Knin. Osnovnu i srednju školu završio u Splitu. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Sveučilišta u Rijeci (1998.). Pripravnički staž obavio u KBC-u Split, a državni ispit položio u Zagrebu. Početkom 2000. godine zaposlio se u DZ Hvar u hitnoj službi. Godine 2002. započeo specijalizaciju iz otorinolaringologije u Klinici za bolesti uha, grla i nosa i kirurgiju glave i vrata KBC-a Split. Specijalistički ispit položio 2007. u Zagrebu, te od tada radi kao specijalist otorinolaringolog u Klinici za bolesti uha, grla i nosa i kirurgiju glave i vrata KBC-a Split. Aktivno sudjeluje na brojnim tečajevima i kongresima u zemlji i inozemstvu, kao predavač i moderator. Također je bio voditelj tečaja trajnog usavršavanja i u više navrata član organizacijskog odbora raznih stručnih skupova. Autor je i koautor više znanstvenih i stručnih radova. U sklopu specijalističkog usavršavanja boravio je u Institut de cancerologie “Gustave Roussy” u Parizu i Memorial Sloan-Kettering Cancer Center u New Yorku. Završio je stručni poslijediplomski studij „Otorinolaringologija i maksilofacijalna kirurgija“ na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, te poslijediplomski doktorski studij „Klinička medicina“ na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Obranio doktorsku disertaciju „Izražajnost i povezanost matrix metaloproteinaze – 9 i e-cadherina u pločastom karcinomu grkljana“ (15. 3. 2013.) na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Biran za naslovnog docenta Medicinskog fakulteta u Splitu na Katedri otorinolaringologije (2014.).

Izvor: CV

- 36.Dr. sc. DRAŽEN ČULAR**, izv. profesor. Rođen 10. 5. 1970. u Splitu. Roditelji: otac (pok.) Ivan Čular, iz Unešića, Drniš, a majka Anđelka Čular, rođ.

Marić. Osnovnu školu završio u Splitu, a srednju u Tehničkom školskom centru „Mirko Dumanić“, Split (1989.) Diplomirao studij fizičke kulture na Fakultetu prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja Sveučilišta u Splitu (1998.). Doktorirao na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Splitu, obranivši disertaciju „Čimbenici uspješnosti u taekwondou – stavovi vrhunskih trenera“ (2011.). Bio je policajac – specijalac, pripadnik postrojbe za posebne namjene MUP-a RH – “BATT”. Zaposlio se kao nastavnik tjelesne i zdravstvene kulture u srednjoj školi “Jure Kaštelan”, Omiš (2000.-2007.), nastavnik TZK osnovna škola “Visoka” (studeni 2009. – kraj listopada 2011.). Danas je izvanredni profesor na Kineziološkom fakultetu u Splitu i ravnatelj Hrvatskog Instituta za kineziologiju i sport (od 2017. godine).

Izabran u naslovno suradničko zvanje asistenta na Fakultetu prirodoslovno-matematičkih znanosti i kineziologije Sveučilišta u Splitu (2006.), a u naslovno suradničko zvanje predavača na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Splitu (2007.), te u zvanje predavača na Kineziološkom fakultetu u Splitu (2008.).

U zvanje višeg predavača na Filozofskom fakultetu u Splitu izabran (2008.), kao i u zvanje asistenta za predmet Kineziološka rekreacija i kineziologija sporta na Kineziološkom fakultetu u Splitu (2011.). Za znanstvenog suradnika u polju kineziologije, u znanstveno-nastavno zvanje docenta za znanstveno područje društvene znanosti, polje kineziologija, grana kineziologija sporta, za predmete: Taekwondo, Borilački sportovi, Samoobrana i Outdoor sportovi na kotačima, izabran u prosincu 2011., a za izvanrednog profesora (2017.).

Predaje nastavne predmete, odnosno kolegije na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Splitu: *Poslijediplomski doktorski studij kineziologije* od 2016. predmet: Metodologija znanstveno-istraživačkog rada u kineziološkoj rekreaciji i fitnessu – nositelj; *Sveučilišni diplomski studij kineziologije*, od 2012. predmeti: Taekwondo, Sportsko penjanje, Koturaljkanje – nositelj. Na sveučilišnom diplomskom studiju kineziologije – usmjerenje rekreacija i fitness, predaje predmete: Individualni programi u kineziološkoj rekreaciji i grupni programi u kineziološkoj rekreaciji i fitnessu – nositelj (2012.-2018.), a od 2018. predmet Motoričko učenje. Na sveučilišnom preddiplomskom studiju kineziologije, od 2015. predmet Sistematska kineziologija 1 – nositelj. Na Stručnom preddiplomskom studiju kineziologije, predaje predmete: Osnove kineziološke rekreacije i fitnesa, Dijagnostika u rekreaciji i fitnessu 2, Sportski sustavi – nositelj (od 2012.). Na Kineziološkom fakultetu u Splitu voditelj je Odsjeka stručnih studija (2012.-2013.), savjetnik dekana za razvoj i implementaciju suvremenih tehnologija (2013.-2014.), prodekan za poslovnu politiku i financije (2014.-2018.). Pored toga bio je voditelj Županijskog stručnog vijeća nastavnika TZK, te vanjski suradnik Agencije za odgoj i obrazovanje RH (2005.-2008.).

Autor je više od 100 znanstvenih i stručnih radova, objavljenih u domaćim i međunarodnim časopisima i zbornicima na hrvatskom i engleskom, te i tri sveučilišna udžbenika. Član je cijelog niza stručnih udruženja i drugih društvenih tijela od kojih navodimo samo neke: član Skupštine zajednice sportova i udruga Splitsko-dalmatinske županije (od 1998.), Društva kineziologa Split (od 2000.), Izvršnog odbora Splitskog saveza sportova (od 2011.). Član je Skupštine HOO (od 2012.) i Nacionalnog vijeća za sport RH (od 2019.).

Izv. prof. dr. Dražen Čular dobitnik je velikog broja priznanja i nagrada za svoj rad na fakultetu, Sveučilištu u Splitu i aktivnosti u sportskim i drugim udruženjima. Dobitnik je nagrade za znanost Sveučilišta u Splitu, brončane medalje časti za više od 30 godina rada u HTS, priznanja za izniman doprinos razvoju borilačkih vještina, priznanja za postignute rezultate na Olimpijskim igrama u Londonu (2012.) i dr. Odlikovan je Spomenicom Domovinskog rata 1995.

Izvor: *Prema autobiografiji*

37.Dr. sc. GORAN ČULAR, politilog, izv. prof. Rodio se 14. 12. 1968. u Šibeniku. Otac Josip (Joki) iz Unešića, Drniš. Čular je u Šibeniku završio osnovnu i srednju školu. Diplomirao politologiju na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu (1994.), obranom diplomskog rada „Periferija i industrijalizacija: problemi socijalno-ekonomskog razvoja hrvatskih zemalja u ‘dugom 19. stoljeću’“. Zaposlio se na Fakultetu političkih znanosti na projektu „Izbori, stranke i parlament u Hrvatskoj“, u statusu znanstvenog novaka (1995.). Poslijediplomski studij iz političkih znanosti završio na Srednjeeuropskom sveučilištu u Budimpešti i magistrirao temom „The Dynamics of political Institutionalization and Democratic Consolidation: The Case of Croatia“ (1999.). Doktorirao na Fakultetu političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu obranivši disertaciju „Uloga političkih stranaka u procesu demokratske konsolidacije: Hrvatska u komparativnoj perspektivi“ (2004.). U fokusu njegovog znanstvenog interesa jesu izbori, obrasci političkog ponašanja, političke stranke i stranački sustavi, natjecanje stranaka i funkcioniranje institucija. O takvim problemima je istraživao i pisao u više znanstvenih i stručnih članaka koje objavljuje u Hrvatskoj i inozemstvu, na hrvatskom i engleskom. Biran u znanstveno-nastavno zvanje docenta 2006. godine. Sudjelovao je u radu brojnih međunarodnih i domaćih znanstvenih skupova. Također sudjeluje i na međunarodnom projektu o istraživanju političke elite u postkomunističkim zemljama.

Na Fakultetu političkih znanosti izvodi nastavu na preddiplomskom, diplomskom i poslijediplomskom doktorskom studiju iz predmeta Politički sustav Hrvatske. Na preddiplomskom studiju predaje Politički sustav Hrvatske (od 2000.), Hrvatska politika: akteri i procesi (od 2006.) Metode istraživanja; Političke stranke (od 2008.), na diplomskom studiju Party Competition and

Party Systems in the EU Member States (od 2013.), na specijalističkom studiju od 2009. do 2011. predavao predmet Lokalni izbori i lokalno predstavništvo. Od 2010. – 2013. na doktorskom i specijalističkom studiju predaje nastavnih predmeta Političke stranke i stranački sustavi u Srednjoj i Jugoistočnoj Europi, te Izbori i političke stranke na doktorskom studiju. Na diplomskom studiju predaje Master's Thesis i vodi vježbe iz kolegija Diplomski rad. Objavio je preko 40 znanstvenih i stručnih radova u domaćim i međunarodnim znanstvenim publikacijama na hrvatskom i engleskom.

Član je uredništva časopisa „Politička misao“. Također je član Hrvatskog politološkog društva u kojemu je obnašao dužnost tajnika (1999.-2001.).

Izvori: *Tko je tko u hrvatskoj znanosti*; Centar za empirijska politološka istraživanja.

38. PAŠKO ČULE, akademski kipar. Rođen 1939. u Kljucima, Ružić, Drniš.

Srednju školu primjenjenih umjetnosti završio u Splitu, a diplomirao na Pedagoškoj akademiji u Sarajevu. Zaposlio se 1960. i radio kao učitelj u osnovnoj školi u Mirlović Polju i to u školi Drvenjak na Svilaji. Desetljeće kasnije, diplomirao je i na Likovnoj akademiji u Ljubljani (1970.) kod profesora Tešara i prof. Zdenka Kalina. Usavršavao se u Beču, Lenjingradu, Napulju, Moskvi, Parizu, Pragu, Rimu i Veneciji. Dolazi u Split 70-tih godina. Bio je prosvjetni savjetnik za likovni odgoj odnosno za likovnu kulturu i likovnu umjetnost u Zavodu za prosvjetno-pedagošku službu i to od 1980. do 1995. Kraće vrijeme predavao je Metodiku likovne kulture studentima studija Razredne nastave na Fakultetu prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja u Splitu (1993.-1995.). Potom je redoviti profesor na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Imao je nekoliko samostalnih izložbi (spomenik u Otriću kod Zrmanje, 1985., Dračevac u Splitu, reljef za vrata „Sveti križ“, Drvenik kod Makarske, 2010., izložba u Supetru na kojoj je predstavio 50-tak svojih radova, 2011.). Poznata mu je skulptura „Srdela“ na Dračevcu u Splitu. „Srdela“ je izrađena u radionici, u sklopu kolonije Otok koju je vodio Čule kao umirovljeni profesor kiparstva ranije u Umjetničkoj školi odnosno Umjetničkoj akademiji u Splitu. Skulptura Srdela izrađena je od bračkog kamena, duga 2 m, visoka 65 cm, široka 30 cm i teži više od 800 kg. „Srdela“ Paška Čule ušla je u hrvatsku knjigu rekorda. Sam je izjavio da on radi i ostaje u svom toplom izvornom mediteranskom ambijentu. Dobitnik je više priznanja za svoj rad. Tako je dobitnik nagrade „Napredni likovni pedagozi Hrvatske“ (1975.) i Priznanja MZOS za kreativni rad u prosvjeti (2001.). Umirovljen 2004. godine. Umro 24. 11. 2020. godine u Supetru, a sahranjen sutradan kod crkve Sv. Ilije u rodnim Kljucima.

Izvori: *Slobodna Dalmacija*, 11. 10. 2011. i 25. 11. 2020.; HULU. Split. Životopis; hulu-split.hr/artisti/cule-pasko/

39. ARIJANA ČULINA, glumica, spisateljica, komičarka i amaterska slikarica. Rođena je 20.10.1965. godine u Splitu gdje je završila osnovnu i srednju ekonomsko-birotehničku školu. Podrijetlom iz Badnja, Drniš. Uz to je pohađala srednju glazbenu školu “Josip Hatze” na Odsjeku za solo pjevanje. Nakon što je maturirala upisala je glumu na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Stalna je članica glumačkog ansambla Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu još od 1990-ih godina. Široj je javnosti možda najpoznatija po svom alter egu, *Gogi Bjondini*, glupavoj, priprostoju plavuši koju je kreirala za potrebe komentiranja društvenih događaja u emisiji “Glamour Cafe” koja se emitirala na HTV-u. Popularna je zbog televizijskih uloga u serijama poput “Đekna još nije umrla, a ka’ će ne znamo”, “Cimmer fraj”, “Ruža vjetrova”. Kao spisateljica je možda najpoznatija po knjizi *Što svaka žena treba znat o onin stvarima*. Već na drugoj godini studija ostvarila je vrlo zapaženu ulogu prvo, u kazališnoj predstavi pod imenom “Đekna još nije umrla, a ka’ će ne znamo” te potom i u istoimenoj televizijskoj seriji (snimana 1988. godine), ulogom Milijane. Počela se baviti amaterskim slikarstvom jer je slikanje opušta. Društvena zbivanja komentira bez dlake na jeziku. Godine 1989. glumila u seriji “Ptice nebeske” te se nakon toga posvetila radu u kazalištu. Ostvarila je brojne kazališne uloge kako u dramama, tako i u komedijama te mjuziklima. Od početka karijere je angažirana u Hrvatskom narodnom kazalištu u Splitu te je stalna članica glumačkog ansambla. Igrala je uloge u predstavama poput “Šest lica traži autora”, “Ribarske svađe”, “Šjora File”, “Dujkin dvor”, “Mala Floramye” i dr.

Godine 1997. godine izdala je knjigu pod naslovom *Životinjska posla*. Knjiga *Što svaka žena treba znat o onin stvarima* (2001.) proglašena je bestselerom 2002. godine, a i knjiga za djecu naslova *Put-ovanja, lud-ovanja za veliku i malu djecu* (2001.) postigla je zavidan uspjeh. Napisala je i knjigu *Dvi-tri teške drame za umrit od smija* (2002.), knjige za djecu *Kako sam postao faca* i *Vrline, mane Mare Bubamare*. Na osnovu knjiga koje je napisala piše i izvodi monodrame. Svoju prvu filmsku ulogu ostvarila je 2017. godine. Radi se o ulozi Vere u filmu “Ne gledaj mi u pijat” redateljice Hane Jušić. Na prestižnom 45. Međunarodnom filmskom festivalu, FEST 2017., u beogradskom Sava Centru, zahvaljujući ulozi Vere u filmu “Ne gledaj mi u pijat” osvojila je nagradu za najbolju žensku ulogu.

Izvor: *Razni portali*

Ć

40. Mr. sc. ILIJA ČAKIĆ, privrednik i romanopisac. Rođen 1939. u selu Kričke, Drniš. Roditelji: otac Špiro, majka Ružica Čakić, rođ. Paklar iz Biočića. Osnovnu i srednju školu (realnu gimnaziju) završio u Splitu, a studij psiholo-

gije u Zagrebu. Magistrirao ekonomske znanosti, a potom, radeći u konzultantskoj tvrtci, ušao u izbor eksperata Ujedinjenih naroda (UN). Kao ekspert UN često putovao po Africi i Bliskom Istoku. Na tim putovanjima vodio je zapise koje je kasnije koristio u pisanju svog romana *Misije* (2005.) i drugih knjiga. Poslije toga slijedi drugi roman *Stolica u podzemnoj etaži* (2007.). U njemu obrađuje suvremenu tematiku dotičući se jednim dijelom i ratnih zbivanja iz 90-tih godina. Trećom knjigom *Po gradu se šuljaju luđaci*, Ćakić donekle odskoče od svojih preokupacija. Prve književne radove objavljivao je kao srednjoškolac i student u splitskom časopisu „Vidik“. Poslije studentskih dana, nakon nekoliko desetljeća, ponovo je počeo pisati (što je rezultiralo s tri gore navedene knjige). Živi u Splitu.

- 41. DUJE ĆALETA – CAR**, nogometni reprezentativac RH. Rođen 17. 9. 1996. u Šibeniku. Otac Damir Ćaleta – Car iz Bilica, a majka Nevenka Ćaleta-Car, rođ. Žaja iz Radonića (Drniš), gdje je bila nastanjena do sklapanja braka. Osnovnu školu završio je u Bilicama kod Šibenika gdje je i odrastao. Duje Ćaleta-Car hrvatski je nogometni reprezentativac koji trenutačno nastupa za francuski klub Marseille kao branič. Odlikovan je „Redom kneza Branimira s ogrlicom“ za izniman povijesni uspjeh hrvatske nogometne reprezentacije, za osvajanje 2. mjesta na 21. Svjetskom nogometnom prvenstvu u Ruskoj federaciji. Srebrna medalja u nogometu – Rusija 2018.

Izvor: HNS

- 42. ŠIME ĆORIĆ**, posjednik i načelnik općine Promina. Rođen je 2. 2. 1856. u Oklaju (Kula), sin Josipa i Anice Ćorić, rođ. Sarić, Lukar, Promina. Oženio je Iku Dizdar. Imao je s njom tri sina i šest kćeri. Sin Šime, koji nosi očevo ime, bio je solunski dobrovoljac (za nagradu je dobio spomen-sat i tri jutra zemlje u Slavoniji.). Šime stariji, bio je načelnik općine Promina četvrt stoljeća tj. od 1884. do 1909., na koje mjesto je izabran s tek navršениh 28 godina, kao drugi po redu načelnik novo uspostavljene općine Promina. On je jedan od onih ljudi koji je vodio brigu o izgradnji općinske zgrade u Oklaju, a za njegova načelnikovanja otvorene su dvije osnovne škole i to u Razvođu (1891.) i u Lukaru (1905.). Umro je u 63. godini života, 2.12.1918.

Izvor: Mirko Validžić – Čelkanović, Osamdeset godina života i rada prominjske općine (1883. – 1963.), *Promina*, str. 50 – 56.

D

- 43. ANTE DABRO**, akademski kipar. Rođen 1. 1. 1938. u Čavoglavama, Ružić, Drniš. Više od pola stoljeća živi u Camberi (Australija). Diplomirao je na Aka-

demiji likovnih umjetnosti u Zagrebu (1964.). Na matičnoj Akademiji magistrirao 1966. Predavao je na jednoj umjetničkoj školi na australskom sveučilištu od 1971. do 2004. godine. Najpoznatiji mu je rad *Mornari i brodovi – interakcija i međuzavisnost u Camberi* (1986.). Najčešće su mu radovi izliveni u bronci.

- 44. FILIP DEVIĆ**, antifašistički borac i borac za radnička prava, po kojemu KUD „Filip Dević“ u Splitu nosi ime. Rođen 12. 1. 1892. u Drinovcima, Miljevci, a prema Matičnoj knjizi umrlih Drniš, rođen je istog datuma, ali u Drnišu. Roditelji: otac Ante, majka Ika Dević, rođ. Simić. Umro je u logoru Jasenovac, gdje su ga ustaše streljali 16. 11. 1944. Filip Dević odlazi s rodnih Miljevaca u Split i zapošljava se na Željezničkoj stanici u Splitu, kao skretničar. Vrlo brzo je postao borac za prava radnika. Bio je poznat kao dobar i čestit čovjek i vrlo marljiv radnik. Međutim, nakon okupacije Splita od strane fašističke Italije, odbio je ići na posao. Iz egzistencijalnih razloga (tj. zbog uzdržavanja svoje obitelji) odlazi na rad u Sisak. I tu je djelovao kao politički aktivista. Vlasti NDH ga hapse i odvođe u logor Jasenovac gdje je ubijen 1944. godine. U Knjigu umrlih Drniš, upisan pod red. br. 124 za 1947. godinu. Proglašen umrlim Odlukom Gradskog narodnog odbora Sisak, br. 2563/47. od 4. 4. 1947. Upisan u Maticu umrlih 29. 4. 1947. po prijavi Ane Dević. Supruga Filipa Devića zvala se Ana, rođ. Perović. Možda je ona prijavila smrt, a moguće da se tako zvala i sestra Filipa Devića. Jedno kulturno-umjetničko društvo u Splitu, njemu u čast, i danas se zove „Filip Dević“. Kulturno-umjetničko društvo željezničara „Filip Dević“ u Splitu osnovano je 1950. Do sada je u radu društva sudjelovalo više od osam tisuća članova koji su njegovali i njeguju narodne običaje, folklor i klapsko pjevanje. Održali su preko 2.500 koncerata u zemlji i diljem svijeta. „Filip Dević“ je gostovao najmanje 50 puta na festivalima i smotrama folkloru u inozemstvu. Osvojili su niz uglednih nagrada kao npr. u Engleskoj (1970.), u Poljskoj (1984.) i dr. KUD „Filip Dević“ održao je oko 600 koncerata na 76 turneja po svijetu.

Time su članovi KUD-a „Filip Dević“ proslavili ime pravедnika Filipa Devića diljem svijeta, a koji se uopće ne spominje u svom rodnom kraju.

Izvor: *Stare razglednice i fotografije Splita*, web.archive.org./web/www.splitske.razglednice; *Matična knjiga umrlih, Drniš*

- 45. FILIP DIZDAR**, redatelj i glazbenik iz Sukošana. Rođen je 17. 6. 1989. godine u Zadru. Otac Boris Dizdar iz Oklaja, Promina, majka Snježana Dizdar. Osim u glazbi, Filip se dokazao i na području snimanja videa kao i fotografije. Pohađao školu za pjevanje i solo klarinet. Filip ima stariju sestru Natali Dizdar koja je poznata interpretatorka zabavnih pjesama. Sudjelovao je i u popularnoj dječjoj emisiji “Turbo Limach Show”. Imao je 18 godina kada se natjecao u showu “Showtime” gdje je snimio prvu pjesmu “Za osmijeh tvoj”. S Davorom Juragom 2009. godine snimio je pjesmu “Ljubav na ulazu” zbog koje je ušao

u finale festivala “Večer dalmatinske šansone”. Prvi službeni singl s albuma bio je “Sunce” pjesma koju je radio s Ivanovićem i Aljošom Šerićem. Nakon pjesme “Sunce”, sa Zvonimirom Dusperom snimio je pjesmu “Lijepa”. Filip se pored glazbe nastoji što više baviti fotografijom, pa je tako radio naslovnice za mnoge časopise, covere albuma te razne jumbo plakate. Osim toga bavi se i video produkcijom, a snimio je preko 160 videa, reklama i glazbenih spotova. Filip je 2012. godine pokrenuo “Video production program” (na MPA akademiji).

46. DRAŽEN DUILO, novinar i urednik (Siverić, ožujak, 1959. – Split, 1. 7. 2020.). Rođen u 3. mjesecu 1959. godine. Odrastao je u rodnom Siveriću i u Solinu (u Svetom Kaju), kao dijete radničkih roditelja. On je jedan od Duila iz Siverića koji potječu od Mede, njegova djeda, koji je u Siverić doselio iz Miljevačkih Bogatića. Njegov otac imao je nadimak Sebura koji je radio u Rudniku u Siveriću, potom u „Jugoplastici“ u Splitu. Dražen Duilo je diplomirao studij filozofije i komparativne književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Počeo je pisati za „Studentski list“ i za „Omladinski radio“. Dolaskom u *Slobodnu Dalmaciju*, radio je u Gradskoj rubrici, a bio je u SD reporter, urednik i mentor mladim novinarima. Njegove kolege kažu da je s jedne strane bio „hodajuća arhiva“, jer je imao izvrsnu memoriju, a s druge strane da je spadao u one klasične novinare koji rado idu protiv struje i moćnika u društvu. Nakon prevrata u redakciji *Slobodne Dalmacije* (1993.), premješten je na radno mjesto redaktora. Potom je bio urednik Dalmatinske rubrike. U zadnje vrijeme radio je u rubrici „Kultura“ i na portalu *Slobodne Dalmacije*. Živio je u Solinu gdje je imao kuću s vrtom, a zadnjih desetljeća u Splitu. Nastupao je kao junior za NK Solin i ostao do kraja njegov navijač, a u poznim danima igrao je za tim Veterana. Imao je i ulogu epizodista u filmu „Tajna Nikole Tesle“ redatelja K. Papića. Iza njega je ostao u rukopisu i jedan roman kojega je svojevremeno Komisija Ministarstva kulture odbila financirati.

Bio je majstor reportaže i bilješke, a novinarstvo mu je bilo prva ljubav. Samo dan prije nego je preminuo, bio je i na terenu i u svojoj redakciji. Umrlo je iznenada 1. 7. 2020., a sahranjen je 3. 7. 2020. na Novom groblju u Solinu. Izvor: S. Kekez, Čovjek koji je znao sve o novinarstvu, *Slobodna Dalmacija*, 3. 7. 2020., str. 24 (Kultura); M. Sesardić, Adio, Duilo naš dragi, *Slobodna Dalmacija*, 4. 7. 2020., str. 27 (Kultura) (Ove tekstove iz SD prenijeli su Jutarnji list, Narodni list, Dubrovački vjesnik i dr.)

47. Dr. sc. IVAN DUJIĆ, glavni tajnik hrvatskog školskog sportskog saveza. Rođen 31. 8. 1976. u Zagrebu. Roditelji: iz Čitluka, Promina (iako su prominjski Dujčići/Duići smješteni u Razvođu i Suknovcima, njegov otac je iz Čitluka). Završio osnovnu školu i IX. gimnaziju u Zagrebu (1995.). Diplomirao na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu, usmjerenje nogomet (2005.). Upisao sveučilišni poslijediplomski doktorski studij – kineziologija (2006.). Doktorirao na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (9. 5. 2019.) disertacijom „Procjena

funkcionalne učinkovitosti nogometaša na temelju laboratorijskih i terenskih testova“ i time stekao doktorat iz društvenih znanosti, polje kineziologija. U Hrvatskom školskom sportskom savezu (HŠSS) zaposlen od svibnja 2006., kao stručni suradnik, a od 2016. kao viši stručni suradnik, te od studenog 2017. kao voditelj Odjela. Imenovan je za glavnog tajnika HŠSS u prosincu 2018., koju dužnost obnaša i danas. Član je Tehničke komisije u tenisu ISF-a (Međunarodne školske sportske federacije). Ima prolicencu od HNS. Nalazimo ga i među nastavnicima i suradnicima visokog učilišta Algebra. Ima objavljene radove u časopisima („Homo sporticus“, „Acta kinesiologicala“ i „Int. J. Morphol“) i u zbornicima. Služi se engleskim jezikom. Oženjen i ima dvoje djece.

Izvori: dr.nsk.hr/islandora/object/kif (Nacionalni repozitorij disertacija i znanstvenih magistarskih radova, Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu); algebra.hr/visoko-uciliste/nastavnici i suradnici/; bib.irb.hr/pregled/znanstvenici/

48. JOSIP „MIĆO“ DUVANČIĆ, nogometaš i nogometni trener. Rođen 1. 10. 1935. u Razvođu, Promina U svojim mladim danima igrao za „Budućnost“ iz Zemuna, a u nogometnoj karijeri nastupao je za sljedeće klubove: Šparta, Beli Manastir (- 1951.), Partizan, Beograd (1951. – 1958.; nastupio 24 puta i postigao 10 golova.), Vojvodina, Novi Sad (1958. – 1960.; nastupio 19 puta), Sloboda, Tuzla (1960. – 1966.), Izmirspor (1966. – 1968.; nastupao 51 put i postigao osam golova). Potom je napustio aktivno igranje i prešao u trenere. U svojoj trenerskoj karijeri trenirao je sljedeće klubove: Sloboda, Tuzla (1968. – 1970., pom. trener i 1970. – 1976., trener), Hajduk, Split (1976. – 1977.), Radnički, Niš (1977. – 1979.), Partizan, Beograd (1979. – 1980.), Osijek (1982.), Vojvodina (1983. – 1984.), Radnički, Niš (1985. – 1986.), Sanyer (1986. – 1987.), Priština (1987. – 1988.), Radnički, Niš (1994. – 1996.), Spartak, Subotica (1996. – 1999.).

49. VLADIMIR DU(V)ANČIĆ, infektolog i patofiziolog, docent. (Razvođe 9. 2. 1910. – Zagreb, 27. 8. 1960.). Osnovnu školu završio u Razvođu, a gimnaziju u Zagrebu. Diplomirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1934. Sljedeće godine zapošljava se u Bolnici za zarazne bolesti, također u Zagrebu. Usavršavao se na Internoj klinici u Leipzigu (1938./39.) u patofiziologiji i kardiologiji. Godine 1941. postaje voditelj Odjela u zagrebačkoj Bolnici za zarazne bolesti. Habilitirao za docenta (privatnog) 1944. na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Krajem i poslije Drugog svjetskog rata djeluje u Zagrebu, Bitolju i Skoplju u zaraznim odjelima tamošnjih vojnih bolnica. Potom radi u Ogulinu (1946.-1948.) i u Slavonskom Brodu. Vraća se u Bolnicu za zarazne bolesti u Zagrebu gdje ostaje do smrti. Istraživao je i pisao o trbušnom tifusu, endemskom nefritisu, terapiji meningitisa, te o nekim segmentima u kardiologiji, o postanku bronhalne astme, o mehanizmu srčane

dekompenzacije, funkciji tonzila i drugim problemima. Radove je objavljivao u domaćim časopisima: „Higijena“, „Biološki glasnik“, „Liječnički vjesnik“, „Veterinarski arhiv“, „Glasnik biološke sekcije“, „Reumatizam“, te u inozemstvu, uglavnom na njemačkom. Napisao je i objavio svoje značajno djelo tj. knjigu *Temelji općih zaraznih bolesti*, Zagreb 1958.

Izvor: *HBL* 3.

Đ

50. MIRKO ĐEREK, prvak Jugoslavije u kicboyingu i treći u Europi. Rođen u Splitu. Otac Mirko Đerek, rođen u selu Umljanović, Ružić, Drniš. Diplomirao tjelesnu/fizičku kulturu u Splitu, 1982. godine. Đerek je profesor tjelesne i zdravstvene kulture u 1. gimnaziji u Splitu. Riječ je o ocu gimnastičarke Ane Đerek i suprugu Vande Jakus nekadašnje državne prvakinje u plivanju. Đerek je ujedno jedan od utemeljitelja gimnastičkog kluba „Marjan“ (osnovanog 1998. godine). Kroz taj klub prošla je i njegova kćerka, gimnastičarka i olimpijka Ana Đerek.

Izvor: *Slobodna Dalmacija*, 7. 11. 2018.;

Knjiga *Šezdeset godina splitske kineziološke priče*, Split, 2013. str. 182.

G

51. Dr. sc. ANĐELKA GALIĆ, muzejska savjetnica i znanstvena suradnica. Rođena 15. 7. 1954. u Drnišu. Otac Mile (Milčina) iz Bogatića miljevačkih, a majka Velka Galić, rođ. Samac iz Brištana, stalno bili nastanjeni u Drnišu. Anđelka je završila i osnovnu školu i gimnaziju u Drnišu. Diplomirala na Filozofskom fakultetu u Zagrebu povijest umjetnosti i komparativnu književnost. Paralelno je studirala i apsolvirala studij novinarstva na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Doktorirala iz povijesti umjetnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (2013. godine) tezom „Vasi candelabri... G.B. Piranesija u Muzeju za umjetnost i obrt“. Od godine 1982. do 1990. radila u Knjižnicama grada Zagreba (bibliotekarica, voditeljica knjižnice „Vjekoslav Majer“ i Galerije „Izlozi“). Priredila tridesetak izložbi umjetnika Hrvatske u okviru programa Galerije. Zaposlila se 1990. u Muzej za umjetnost i obrt u Zagrebu (MUO) gdje i danas radi kao muzejska savjetnica, voditeljica Zbirke tiskarstva i knjigoveštva, Zbirke grafike i voditeljica Odjela specijalne knjižnice (prethodno radila kao kustosica i viša kustosica u istom muzeju). Urednica oko 80 publikacija MUO, a za neke od tih publikacija je i nagrađivana. Birana je u Upravno vijeće Hrvatskog muzeja naivne umjetnosti (2013.), Vijeće za muzejsku djelatnost Grada Zagreba

(2013. i 2017.), Kulturno vijeće za vizualne umjetnosti (2016./2017.), u Odbor za dodjelu nagrade „Vladimir Nazor“ (2016.-2017.). Vodila je projekt „Visovac: Duhovnost i kultura na Biloj stini“ u kojem je u Muzeju za umjetnost i obrt od 30. 11. 2019. do 2. 2. 2020. predstavljena kulturna i umjetnička baština Franjevačkog samostana Majke od milosti na Visovcu. Izloženo je oko 500 predmeta iz riznice, biblioteke i arhiva Visovac i velika većina od njih prvi put je napustila taj otočić nakon seobe franjevaca s Visovca u Šibenik (1648.). Na tom projektu radilo se gotovo tri godine pod vodstvom dr. sc. Anđelke Galić koja je okupila brojne vrsne stručnjake iz raznih disciplina. Pored realizacije izložbe, u sklopu projekta, tiskana je i raskošna monografija koju je ona također uredila. Dr. sc. Anđelka Galić, zajedno sa svojim timom dobila je godišnju nagradu „Jure Kaštelan“ za umjetnost koju dodjeljuje *Slobodna Dalmacija*. Ujedno navodimo da, kao znanstvena suradnica, sudjeluje u izvođenju nastave na Odsjeku za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Članica je Hrvatskog muzejskog društva i Društva povjesničara umjetnosti.

Izvor: pv. zg. hr/suradnici/dr. sc. – anđelka – galić; *Slobodna Dalmacija* od 18. 6. 2020., str. 20: i str. 26-27

52. Dr. sc. KATA GALIĆ, red. prof. Rođena 27. 11. 1958. u Drnišu. Roditelji: otac Paško, majka Ivanka Galić, rođ. Matić. Diplomirala 1982. godine na Prehrambeno-biotehnološkom fakultetu u Zagrebu. Doktorirala 18. 5. 1989. na istom fakultetu disertacijom: „Elektrokemijsko ponašanje kositra u otopinama soli NaCl – NaNO₂ – NaNO₃“ i time stekla doktorat iz biotehničkih znanosti – biotehnologija. Radi na Prehrambeno-biotehnološkom fakultetu od 1983., a od 2001. godine je redovita profesorica. U nastavi predaje kolegije: Ambalaža, Ambalažni materijali i pakiranje hrane, Sigurnost upakirane hrane i Trajnost upakirane hrane. Stručnjak je za ambalažu za pakiranje namirnica. Utemeljila je Katedru za pakiranje hrane i Laboratorij za pakiranje hrane. Od 2008./09. pročelnica je navedene Katedre, a od 2009. i pročelnica Laboratorija. U razdoblju od 2001. do 2003. bila je prodekanica Prehrambeno-biotehnološkog fakulteta. Njen znanstveni interes je u području ambalaže za pakiranje namirnica. Suautorica je udžbenika *Analiza ambalažnog materijala* (2000.) i *Ambalaža za pakiranje namirnica* (2007.). Dobila je Godišnju nagradu za popularizaciju i promidžbu znanosti (2008.) te Državnu godišnju nagradu za znanost (2011.).

Izvor: *Hrvatska tehnička enciklopedija*, Leksikografski zavod „Miroslav Krleža“ <https://tehnika.lzmk.hr/galic-kata/>

53. Dr. sc. MARIJA GALIĆ, poslijedoktorand-predavač, rođena u Drnišu 4. 1. 1991. Roditelji: Rikard Galić iz Bogatića Miljevačkih i majka Marija Galić, rođ. Krasić iz Varoša, Drniš. Zaposlena na Matematičkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu gdje je i diplomirala. Doktori-

rala 20. 12. 2018. na matičnom fakultetu obranivši tezu „Analiza nelinearnoga trodimenzionalnoga problema i interakcije fluida, stenta i ljuske“, iz područja prirodnih znanosti, polje matematika, grana primijenjena matematika. U nastavi na sveučilišnom preddiplomskom studiju vodi auditorne vježbe iz Analitičke geometrije, Metoda matematičke fizike i Računarskog praktikuma 1 i 2. Na sveučilišnom integriranom preddiplomskom i diplomskom studiju izvodi auditorne vježbe iz Analitičke geometrije i Računarskog praktikuma.

Izvor: [www.pmf.unizg.hr.>math>marija-galic](http://www.pmf.unizg.hr/math/marija-galic)

54.DAVOR GAURINA, povjesničar, viši kustos i publicist, te ravnatelj Gradskog muzeja Drniš. Rodio se u Drnišu 1965. godine. Roditelji: otac Jerko Gaurina, a majka Kata Gaurina, rođ. Rajčić, oboje iz Podumaca. Diplomirao filozofiju i povijest na Filozofskom fakultetu u Zadru (1991.). Zaposlen u Centru za kulturu Drniš, u sastavu kojega je djelovao Muzej drniške krajine (danas Gradski muzej Drniš). Pripravnički staž proveo je u Muzeju grada Šibenika. Nakon „Oluje“ i po oslobođenju Drniša, organizira izložbu *Krhotine* i izlaže je u Muzeju pod voštanicama. Poslije saniranja zgrade Muzeja, zajedno sa suradnicima, uređuje prvi muzejski postav (1996.). Također je sudjelovao u pripremi obnove cijelog niza kulturnih spomenika u Drnišu. Suradnik je i urednik u nekoliko publikacija. Priredio je za tisak katastrofe Pokrovnika iz 1718. i Unešića iz 1848. Organizator je ili suorganizator popriličnog broja izložbi. Objavio je, u suautorstvu, monografiju *Drniš na starim grafikama, razglednicama i fotografijama*, Drniš 2010. Također, u suautorstvu, i knjigu *Drniški kraj na starim zemljovidima* (1998.), te knjigu *NK Došk 1919-2019.-100 godina voljenog kluba*, izdanje Doška 2019. (- 480 str.). Objavio je radove u zbornicima Nacionalnog parka Krka, Šibenik, u zborniku „Miljevci“ i u drugim zbornicima i časopisima. Izradio je više kataloga izložbi za potrebe Gradskog muzeja Drniš.

Izvor: *Prema biografiji*

55.MARTINA GOJČETA SILIĆ, operna diva, glazbenica, izv. prof. art. Rođena je 1972. u Zagrebu. Otac Marko iz Čitluka, Oklaj, Promina. Osnovnu i srednju školu završila u Zagrebu. Diplomirala na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (1998.) u razredu Snježane Bujanović – Stanislav. Mezzosopranistica, izv. profesorica na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, gdje je prodekanica za međunarodnu i međuinstitucijsku suradnju. Bila je pročelnica Odsjeka za pjevanje na Muzičkoj akademiji. Aktivna je solistica na koncertnoj i opernoj sceni. Kao aktivna pjevačica na koncertima, izvodi glazbu raznih stilskih razdoblja, počev od baroka pa do suvremenih autora. Na koncertnom podiju aktivna je od 1995., a na opernoj pozornici bila je aktivna od 1996. do 2010. i ostvarila 18 uloga.

Debitirala je u operi u Mariboru 1996. u Verdijevu „Rigolettu“ kao Maddalena. Usavršavala se u Međunarodnom opernom centru u Amsterdamu, te u Lied repertoaru na Koninblijk, Brussels Konservatoriumu.

Radna/profesionalna karijera: samostalna umjetnica 1998.-2005.; HRT solist Zbora 2005.-2008.; na Muzičkoj akademiji u Zagrebu od 2008. do danas i danas. Na Muzičkoj akademiji drži nastavu iz kolegija *Pjevanje*. Njen interes je oratorijska vokalna literatura. Članica je Hrvatskog društva glazbenih umjetnika. Dobila je priznanja i nagrade: „Milka Trnina“ (2014.), „Vladimir Nazor“ (2014.), „Porin“ (2006., 2007. i 2012.).

Izvori: muza.unizg.hr; „Glas koncila“ 24. 6. 2018.; „Hrvatski radio“ 8. 5. 2014.

56.Dr. sc. MIROSLAV GORETA, psihijatar. Rođen u Zagrebu 5. 8. 1944. Roditelji: otac Ivan iz Kadine Glavice, Drniš, a majka Stana Goreta, rođ. Bilić. Osnovnu i srednju školu završio u Zagrebu. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu (1969.). Završio poslijediplomski studij iz psihijatrije na Medicinskom fakultetu Sveučiliša u Zagrebu i obranio magistarski rad: „Psihodinamski aspekti kriminalnog ponašanja“ (1980.). Doktorirao na matičnom fakultetu disertacijom. „Psihoanalitički pristup u procjeni krivične odgovornosti“ (1984.). Primarius od 1986. Od 1994. do 2000. voditelj je postdiplomskog studija iz Forenzičke psihijatrije na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Jednako tako od 1994. voditelj Centra za forenzičnu psihijatriju bolnice „Vrapče“ i voditelj Referentnog centra Ministarstva zdravlja za forenzičku psihijatriju. Šef je Kliničkog odjela za forenzičnu psihijatriju bolnice „Vrapče“ od iste godine. Bio je predsjednik Hrvatskog društva za forenzičnu psihijatriju HLZ. Pokretač i prvi predsjednik Etičkog povjerenstva Psihijatrijske bolnice „Vrapče“ i jedan od osnivača Hrvatskog društva za psihijatriju i pravo. Miroslav Goreta je sudjelovao na brojnim znanstvenim projektima kao istraživač i voditelj. Član je Međunarodne akademije za pravo i mentalno zdravlje (Montreal) i Međunarodnog udruženja za forenzičku psihijatriju (London). Goreta je autor i suautor više od 140 stručnih i znanstvenih radova u domaćim i stranim publikacijama te dvadesetak knjiga. Autor je osam te koautor i suurednik još 13 knjiga, od toga četiri na engleskom. Ujedno je autor preko 1.500 ekspertiza iz forenzičke psihijatrije, a bio je i vještak u radu Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju u Den Hagu (1998.-2006.). Sudjeluje u preddiplomskoj i poslijediplomskoj nastavi na Sveučilištu u Zagrebu. Sudionik je mnogobrojnih znanstvenih skupova u zemlji i inozemstvu. Unio je psihodinamski aspekt u forenzičku psihijatriju i dao je i velik doprinos zaštiti prava duševnih bolesnika. Prof. Goreta uživa međunarodnu reputaciju kao forenzički psihijatar. Radni vijek proveo je u bolnici „Vrapče“ (1971. – 2011.) Poslije 40 godina rada u psihijatriji, odnosno u bolnici „Vrapče“ imenovan je savjetnikom po ugovoru o djelu.

Odlikovan je „Redom Danice Hrvatske s likom Ruđera Boškovića“ za osobite zasluge za znanost. Za predan i uspješan dugogodišnji rad u bolnici „Vrapče“, dobio je Zahvalnicu „Dr. Ivo Žirovčić“.

Izvor: CV

57. STIPAN GRČIĆ, pjesnik (Badanj, Drniš, 18. 9. 1938. – 11. 2. 2020.). Prve je stihove napisao 1966., a u književnosti se javio 1989. godine zbirkom pjesama *Cvijet*, Književni krug, Split 1989. Iza toga objavio sljedeće zbirke pjesama: *Vraćam se Drnišu tebi*, Narodno sveučilište, Split 1994., *Stipin mačak* (1999.), *Svak mi laže*, (2001.), *Ljubav i vino*, (2003.), *Moj svijet*, (2005.), *Ne prodaji sine zemlju* (2007.), *Umorna zemlja* (2009.), *Barba Stipan za dicu* (2015. To je izbor njegovih pjesama iz prethodnih zbirki), *Zagoranac* (2015.), *Danas na plaži* (2016.). „Profilirao se kao pučki pjesnik zanimljivoga opusa i tematskih odrednica vezanih za osjetljivu sliku socijalne tematike u društvu koje bi trebalo biti pošteno, duboko humano.“ Bio je član Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne. Umro u 82. godini života i sahranjen na drniškom groblju kod crkve Svetog Ivana u Badnju. Izvor: *Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne*, preminuo Stipan Grčić (12.2.2020.).

58. STEFAN GRUBAČ, novinar i pisac. (Biočić, Drniš, 5. 1. 1955. – Beograd, 22. 3. 2006.). Roditelji: otac Luka, majka Jeka Grubač. Osnovnu školu završio u Siveriću, a gimnaziju u Kninu. Diplomirao je novinarstvo na Fakultetu političkih nauka Univerziteta u Beogradu. Radio je na Radio Beogradu kao novinar i urednik, zatim u NIN-u i Tempu, a bio je i glavni urednik Trećeg kanala RTS i časopisa *Polemika*. Objavio knjige: *Krive Drine* (1984.); *Studentkinja i vajar* (1985.); *Časovi glume* (roman, 1986.); *Pasje vreme, vuče*: (kozerija, feljtoni i slični zapisi, 1988.); *Srbija, severno krilo* (1990.); *Čuvari snova* (1992.); *Srpske teme: 1989-92.* (1993.); *Sammlung* (1993.); *Orman za knjige* (1994.); *TV komentari (1992-1994)* (1995.); *Teško podnošljiva osećanja* (1996.); *Čekajući svoje i Bagremov med* (pripovjetke). Živio je u Beogradu, poginuo je u prometnoj nezgodi 22. 3. 2006. godine.

59. Dr. sc STRAHIL GUŠAVAC, docent na Fakultetu tehničkih nauka Univerziteta u Novom Sadu, na Katedri za elektroenergetiku. Rođen je 1963 u Drnišu. Osnovnu školu pohađao i završio u rodnim Kanjanima (I-IV raz.) i Siveriću (V-VIII raz.), a srednju školu u Drnišu. Na Fakultetu tehničkih nauka diplomirao smjer Elektrotehnika u Novom Sadu. Magistarske i doktorske studije završio je na Univerzitetu u Beogradu. Izvodio je i izvodi nastavu kao predavač na više predmeta na smjeru Elektrotehnika i računarstvo. Autor je jednog univerzitetskog udžbenika i preko 100 znanstvenih i stručnih radova objavljenih u časopisima i na seminarima. Od 2014. godine član je Državne revizione komisije za stručne poslove vezane za izgradnju objekata od državnog značaja u Republici Srbiji. Od 2017 angažiran je i kao konzultant Svjetske banke i Europske investicijske banke za razvoj.

60. ZDRAVKA GVERIĆ, časna sestra, vrhovna poglavarica šibenske Družbe sestara franjevki. Rođena 11. 1. 1948. u Brištanima, Miljevci, Drniš. (Na krštenju dobila ime Milka). Otac Jakov i majka Jaka Gverić, rođ. Bašić. Otac iz Brištana, a majka iz Kaočina, Miljevci, Drniš. Osnovnu školu pohađala u Brištanima (I-IV razred) i u Drinovcima (V – VIII razred). Po završetku osnovne škole, krajem 9. mjeseca 1963. godine stupila je u Družbu sestara franjevki od Bezgrješne u Šibeniku. Primljena u novicijat u rujnu 1965., prve redovničke zavjete položila u rujnu 1966., a doživotne zavjete u rujnu 1971. Gimnaziju je završila u Zagrebu kao i Katehetski institut pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Odlazi na studij u Rim 1973. godine na Papinsko sveučilište „Antoninianum“ gdje je magistrirala iz filozofije i specijalizirala iz pedagogije. Obrnila je magistarski rad pod naslovom „Škola u socijalističkoj zemlji – iskustvo škole u Jugoslaviji“. Bila je odgojiteljica i učiteljica novakinja – nakon povratka iz Rima 1977. godine – u Matičnoj kući u Šibeniku i u samostanu Družbe u Podstrani (Split) kroz 15 godina, te ponovno u Šibeniku 2002.-2007. Organizator je i voditelj duhovne obnove za učenice osnovne i srednje škole (1981.-2007.). Bila je vrhovna savjetnica i tajnica u Vrhovnoj upravi svoje Družbe, te zamjenica vrhovne poglavarice u dva mandata od 1983. do 1989. i od 2001. do 2007. Predavala je vjeronauk u srednjim školama: u Tehničkom centru „Mirko Dumanić“ (1991.-1992.) u Splitu; u Školi za medicinske sestre u Zagrebu (Vinogradska 1992. – 2001.). U to vrijeme ujedno je bila na dužnosti kućne predstojnice u sestarskoj kući na Pantovčaku. Predavala je vjeronauk i u Turističko-ugostiteljskoj školi u Šibeniku. U Matičnoj kući Družbe u Šibeniku bila je kućna predstojnica, vrhovna savjetnica i učiteljica sestara juniorki od 2007. godine. Na generalnom kapitulu Družbe sestara franjevki u Šibeniku 2013. godine izabrana za vrhovnu poglavaricu svoga reda.

Izvori: Zdravka Gverić, Miljevačke redovnice, u: „Miljevci u prošlosti“. Zbornik radova sa znanstvenog skupa, Visovac-Drinovci 2008., str. 439-458; Šibenik.in/tehnologija, 26. 6. 2013.

H

61. MARKO HADŽIĆ, glumac (rođen ? – umro u Drnišu 27. 2. 1902.). Hadžić je glumac koji je glumio u raznim kazališnim družinama i s njima putovao po Balkanu. Bio je i glumac i upravnik kazališta „Hajduk Veljko“. Za boravka u Drnišu zatekla ga je smrt. Marko Hadžić je svečano ispraćen i od katoličkog i od pravoslavnog tadašnjeg stanovništva Drniša, gdje je i sahranjen. U izvorima se navodi da ga je pratila i Gradska glazba.

Izvor: K. Kosor, *Drniš za Narodnog preporoda ...*

62.FRANJO H(O)RVAT TIVKOVIĆ/TINKOVIĆ, od Petrova polja. (Franciscus Horvath Tywkwowith/Thynkowith de Petropolja). Plemić H(o)rvat, čini se, spada u drugu generaciju emigriranih s područja Hrvatske jer se javlja u izvorima između 1536. i 1568. godine. (Prvi je val emigracije na sjever iz dalmatinskog zaleđa potkraj 15. stoljeća zbog turske najezde i opasnosti naročito poslije poraza hrvatskog plemstva na Krbavskom polju 1493.).

U dokumentima se H(o)rvat javlja na području sjeveroistočne Mađarske. Nalazio se u krugu istaknutih i poznatijih Hrvata u Ugarskoj kao što su bili „Antun Vrančić i plemeniti Melići Bribirski“ (Jakovljević i Isailović, 2019.:135). Najvjerojatnije je cijelo vrijeme služio Habsburzima od kojih je dobio i zemljišne posjede. H(o)rvat je bio i kaštelan grada Eger i grada Szarvasko, i kraljevski komesar Gyle. Oženio se plemkinjom Kristinom Raskai, kojoj je to bio treći brak. On je pak stekao kmetove na posjedu Csicva u županiji Zemplen, a imao je posjede i u županijama Abauj, Bihar, Požun, Saros, Szabolecs, Szolnok i Zarand. Imao je i kuću u gradu Trnavi.

Izvor: Aleksandar Jakovljević i Neven Isailović, *Petrovo polje u vrelima Osmanskog razdoblja (1528-1604.)*, Šibenik 2019., str. 135.

I

63.NIKANOR IVANOVIĆ NJEGUŠ, mitropolit crnogorski. (Drniš, oko 1825. – Gorica, Italija, 9. 4. 1894.). Osnovnu školu je završio u Drnišu, a Bogosloviju u Zadru (1844.). Zamonašio se 1851. u manastiru Savina. Poslije smrti Petra II. Petrovića Njegoša, knez Danilo imenovao ga je za crnogorskog mitropolita. Hirotonisan je u prosincu 1858. u Rusiji. Smijenjen je 1860. godine navodno zbog toga što nije sudjelovao na sahrani kneza Danila. Nakon smjene odselio se na Krim odakle prelazi u Goricu. U Gorici je i umro 1894., a sahranjen je u Trstu pored crkve Svetog Spiridona.

64.IVAN IVIĆ, poduzetnik. Rođen 10. 2. 1954. u Drnišu. Sin Pave i Ane Ivić, rođ. Ivić iz Drinovaca, Miljevci, Drniš. Osnovnu školu završio u Drinovcima, a srednju – škola učenika u privredi – smjer autoelektričar u Drnišu. U Zagrebu je završio tehničku školu. Ivan Ivić radi u Kraljevici od 1973. godine u „Montmontaži“. Godine 1991. ima poduzeće „Dalmont“ s još dva zaposlena radnika, da bi 2012. zapošljavao 120 radnika. „Dalmont“ je višegodišnji kooperant brodogradilišta „Kraljevica“. Cca 180 tisuća m², na kopnu i moru, koliko je u koncesiji imalo brodogradilište „Kraljevica“ u stečaju, u listopadu 2014. preneseno je na firmu „Dalmont“ iz Kraljevice, čiji je vlasnik i direktor Ivan Ivić. (Izvorno je brodogradilište u Kraljevici osnovao otac Marije Terezije, car Karlo VI 1729.

godine.). Tvrtki „Dalmont“, koja danas ima oko 150 zaposlenih, Vlada RH odobrila je produljenje koncesije do 2050. godine. I. Ivić ujedno je suvlasnik „Lošinjske plovidbe“. Oženjen je i ima dvije kćeri. Brodogradilište u *Kraljevici*, a po narudžbi Grada Rijeke, počelo je obnovu broda „Galeb“ koji je zaštićeno kulturno dobro Republike Hrvatske. U brodogradilištu *Kraljevica* izgrađen je brod „Petar Svačić“ za franjevački samostan Visovac, a za JU Nacionalni park Krka isporučeni su dvotrupci „Miljevci“ i „Visovac“, brodovi na elektro/solarni pogon koji od ljeta 2020. plove od Roškog slapa do Visovca.

Izvori: Poslovni dnevnik, 8. 12. 2017. i od 22. 10. 2014. „Slobodna Dalmacija“, 11. 9. 2017. „Novi list“, 11. 12. 2017. „24 sata“, 29. 11. 2019.

J

65.Dr. sc. PETRA JAGODNIK, rođ. ĐOMLIJA, viši predavač. Rođena 10. 2. 1981. u Zagrebu. Roditelji: otac Petar Đomlija iz Mratova, Promina, Drniš, a majka Mirica Đomlija, rođena Herceg iz Bedekovčine. Petra je osnovnu i srednju školu završila u Zagrebu. Diplomirala geologiju na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (ing. geologije – 2005.). Doktorirala je na istom fakultetu 20. 7. 2018., obranivši disertaciju „Identifikacija i klasifikacija klizišta i erozije vizualnom interpretacijom digitalnoga modela reljefa Vinodolske udoline“. Radila je u Institutu građevinarstva d. d. u Rijeci i u Institutu IGH d. d. u Zagrebu. Danas je viši predavač na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci. Sudjeluje u nastavi nekoliko kolegija, a nositeljica je kolegija Primijenjena geologija. Njen znanstveni interes je inženjerska geologija, istraživanje i kartiranje klizišta, daljinska istraživanja i inženjerstvo okoliša. Radi na svom usavršavanju pa je tako bila na studijskom boravku na Sveučilištu Tohoku Gakuin u Japanu (2013.) Sudjelovala je na nekoliko međunarodnih i domaćih znanstvenih skupova. Objavila je dvadeset i pet znanstvenih radova, uglavnom u koautorstvu.

Izvor: Nacionalni repozitorij disertacija ..., NSK

66.Dr. sc. DIANA JAKELIĆ, dipl. ekonomist, izvršna direktorica Sektora HNB. Rođena 29. 3. 1963. u Zagrebu, gdje je završila osnovnu i srednju školu. Roditelji: otac Filip, majka Milka Jakelić, rođ. Petrović, oboje iz Pakova Sela, Drniš. Diplomirala na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, smjer Razmjena i tržište (1987.). Završila poslijediplomski studij Ekonomija međunarodne razmjene na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu magistarskim radom „Marketinška koncepcija i poslovne banke s posebnim osvrtom na situaciju u Hrvatskoj“ i time stekla stupanj magistra znanosti (1995.). Doktorirala

obranivši tezu „Uloga kontrolinga u procesu poslovnoga odlučivanja u središnjem bankarstvu“, na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu (12. 7. 2011.). Time je stekla doktorat znanosti iz područja društvene znanosti, polje ekonomija, grana organizacija i menadžment. Izvršna direktorica Sektora za planiranje, kontroling i računovodstvo u Hrvatskoj narodnoj banci od 2004. godine i dalje. Objavljuje znanstvene i stručne radove.

Izvor: *Nacionalni repositorij disertacija ...*; NSK

67. FRANE JAKELIĆ, pedagog, viši predavač (Pakovo Selo, Drniš, 3. 10. 1932. – Split, 29. 11. 2017.). Roditelji: otac Marko, majka Tona Jakelić. Osnovnu školu završio u susjednom Pokrovniku (jer je osnovna škola u Pakovu Selu otvorena tek 1945.). Učiteljsku školu završio u Šibeniku. Potom ga nalazimo u osnovnoj školi Visoka, Unešić (1951.). On je u Visokoj prvi učitelj. Prema njegovom iskazu (ispisivaču ovih redaka) nedjeljom je iz Visoke odlazio pješice u Pakovo Selo što predstavlja priličnu udaljenost. Nešto kasnije studira pedagogiju, koju je diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, 5. 7. 1962., obranivši rad o mogućnostima ostvarivanja profesionalne orijentacije u osnovnoj školi. Radio je u osnovnoj školi „Božidar Adžija“ u Drnišu, kao pedagog i kao direktor. Također ga nalazimo među prvim profesorima drniške gimnazije početkom 60-tih godina 20. stoljeća. U drugoj polovici 60-tih godina prelazi u Split na Pedagošku akademiju gdje je predavao nastavni predmet Pedagogija. Od 1977. do 1979. obnašao je dužnost rukovoditelja Akademije. Angažirao se oko integracije Pedagoške akademije Split i Filozofskog fakulteta u Zadru, odnosno reorganizacije Pedagoške akademije u Nastavničke studije u Splitu u sklopu Filozofskog fakulteta u Zadru. Nastavnički studiji kasnije postaju osnovna organizacija udruženog rada (OOUR) u okviru Radne organizacije Filozofski fakultet u Zadru. Potom taj OOUR postaje Fakultet prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja. Na svim tim ustanovama, Frane Jakelić predavao je Pedagogiju i u istoj zgradi u Splitu, u Teslinoj ulici. Tokom godina nastavničkog rada ostavio je trag u pedagoškom osposobljavanju raznih nastavničkih zanimanja, a mnogima je bio i mentor za diplomski rad.

U znanstveno istraživačkom radu sustavno se bavio izučavanjem profesionalne orijentacije. Tako je objavio sljedeće knjige: *Profesionalna orijentacija i mogućnosti njenog ostvarivanja u osnovnoj školi*, Split 1966.; *Roditelji i izbor zanimanja njihove djece*, Split 1971.; *Odgoj u obitelji i izbor zanimanja*, Školska knjiga Zagreb 1983. i 1985. Objavljivao je radove u zbornicima ustanova u kojima je radio, u časopisima „Pedagoški rad“ (Zagreb) i „Školski vjesnik“ (Split) i drugdje. Suradivao je u „Školskom vjesniku“ od broja 2, 1983. do broja 2, 1997. gdje je objavio najmanje 12 radova. Član je uredništva „Školskog vjesnika“ od 2. broja 1971. do kraja godine 1985., a glavni i od-

govorni urednik časopisa „Školski vjesnik“ je od dvobroja 1-2/1990. – 1993. koji „pokriva“ razdoblje od 39. do 42. godišta. On je glavni urednik i u 1994. i 1995. godini, a od broja 1/1996. pa do kraja 1999., Jakelić je član uredništva. Zastupnički dom Sabora imenuje ga krajem ožujka 1996. u Odbor „nagrade Ivan Filipović“ (N.N. 28/1996.). Umirovljen je 1997. godine, ali je surađivao u nastavi na Visokoj učiteljskoj školi. Tiho je sahranjen 1. 12. 2017. u krugu obitelji na splitskom groblju Lovrinac.

Izvori: D. Gaurina, Pregled povijesti školstva u drniškom kraju, zbornik *Školstvo na prostoru Dalmatinske zagore*, Split 2015., str. 47; M. Matas, Školske prilike na prostoru Splitske zagore, zbornik *Školstvo na prostoru Dalmatinske zagore*, str. 85;

F. Zoričić, Povijest škole i školstva u Pakovu Selu, zbornik *Školstvo na prostoru...*, str. 55 – 74.

T. Jukić, In memoriam: Frane Jakelić, prof. (1932.-2017.), „Školski vjesnik“, vol. 67, br. 1(2018.), str. 184.

Š. Pilić, Sedamdeset godina od osnutka Više pedagoške škole u Splitu, u: *10 godina Filozofskog fakulteta u Splitu*, Split 2015., str. 21-42.

68.DOSITEJ JOVIĆ, episkop. (Drniš, 16. 10. 1856. – Kotor, 12. 10. 1910.).

Rukopoložen za đakona 25. 1. 1877., a za prezvitera 7. 1. 1878. Obnašao je službu igumana manastira Sv. Arhangela – Krka i ujedno bio na čelu zadarskog konzistorija. Dalmatinski vladika Stefan Knežević proizveo ga je za arhimandrita. Posvećen je u Beču, u grčkoj crkvi Sv. Trojice 21. 11. 1908. za bokokotorskog episkopa. Instaliran je na svečanosti u Kotoru 1909. Za episkopa posvetili su ga mitropolit bukovinski Vladimir Repta i episkop dalmatinsko-istarski Nikodin Milaš. Nakon što je obolio, sam je sebi oduzeo život 12. 10. 1910., tako da je kratko vrijeme obnašao dužnost episkopa bokokotorskog.

69.Dr. sc. MOMIR JOVIĆ, red. prof. u miru. Rođen 22. 10. 1937. u Drnišu. Roditelji: otac Nikola i majka Marija Jović, rođ. Copic, Pokrovnik, Drniš. Osnovnu školu završio u Drnišu, a srednju bogoslovsku u Rakovici kraj Beograda. Diplomirao klasične jezike i književnosti na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Beogradu 1966. godine. Potom se zapošljava u Prizrenskoj bogosloviji gdje predaje nekoliko svjetovnih predmeta. Iz Prizrena prelazi u Prištinu 1972. gdje djeluje kao asistent latinskog jezika na tamošnjem Filozofskom fakultetu. Uz rad je diplomirao i magistrirao povijest/istoriju. Doktorirao je na Filozofskom fakultetu u Prištini 1991. godine. Na tom fakultetu je radio sve do odlaska u mirovinu 2004. godine u svojstvu redovnog profesora. U profesorskoj karijeri bio je i dekan Učiteljskog fakulteta u Prizrenu te predsjednik Savjeta Univerziteta u Prištini. Objavio je nekoliko udžbenika iz povijesti i iz latinskog jezika. Poznata su mu djela: *Srbi pre Srba, Srpske zemlje i vladari* (u suautorstvu s Kostom Radićem), *Srbija i Rimokatolička crkva u srednjem veku, Rano hrišćanstvo na Balkanu, Opšta istorija starog veka, Istorija Srba* i dr. Sudionik je brojnih znan-

stvenih skupova, domaćih i međunarodnih. U mirovinu odlazi sa Filozofskog fakulteta u Kosovskoj Mitrovici. Živi sa svojom obitelji u Nišu. (Zbog bolesti se više ne bavi znanstveno-istraživačkim radom).

70. Dr. sc. IRENA JUKIĆ, rođ. **TOMIĆ**, docent, transfuziolog i primarius. Rođena 11. 2. 1960. u Drnišu. Osnovnu školu završila u Siveriću. Glazbenu školu i gimnaziju završila u Drnišu. Diplomirala na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Završila je i specijalizaciju iz transfuzijske medicine te poslijediplomski studij iz javnog zdravstva. Naziv primarius stiče 2010. godine. Disertaciju „Učestalost genotipova ABO sustava krvnih grupa u oboljelih od tromboeboliji u Hrvatskoj“ obranila 2013. godine na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Ravnateljica Hrvatskog zavoda za transfuzijsku medicinu u Zagrebu od 2001. godine. Specijalist, transfuziolog, primarius. Izabrana u nastavno zvanje docenta iz kliničkih medicinskih znanosti, grana interna medicina Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Osijeku (2016.). Objavila više od 70 radova, od toga u časopisima 18, u zbornicima sa znanstvenih skupova tri, poglavlje u knjizi jedno i sažeci sa skupova 51. Pretežno se radi o znanstvenim radovima (44). Radovi su indeksirani u Scopus (41), u CCC (25) i dr. Objavljuje u časopisima „Liječnički vjesnik“, „Vox sanguinis“, „Blood Transfusion“, „Transfusion“ i dr. Član je uredništva „Transfuzijskog vjesnika“ od 1996. godine. Boravila je na različitim osposobljavanjima u inozemstvu. Predsjednica je Hrvatskog društva za transfuzijsku medicinu, članica Hrvatskog liječničkog zbora (HLZ), Hrvatske liječničke komore (HLK) i međunarodnih odgovarajućih udruženja.

K

71. TOMISLAV KARLO, plivač, europski rekorder. Rođen 21. 12. 1970. u Splitu. Otac Paško iz Karalića, Miljevci, Drniš, koji je u Splitu radio kao pekar. Tomislav je nastupao za sljedeće klubove: Jadran (Split), Brigham Young University (SAD), Mladost (Zagreb), Medveščak (Zagreb). Sudjelovao na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. u 4 x 100 m mješovito, 100 m leđno. Na Europskom prvenstvu u Njemačkoj 1996. godine na 50 m leđno osvojio srebrnu medalju kao i na 4 x 50 m slobodno također osvojio srebrnu medalju. Na Europskom prvenstvu u Portugalu 1999. na 50 m leđno zaslužio je broncu. Postavio je europski rekord u plivanju na 50 m leđno, 1997. u Parizu. Godine 1997. dobitnik je Državne nagrade za sport „Franjo Bučan“. Pobjednik FINA svjetskog kupa 2000. godine. Od 2007. glavni je tajnik Hrvatskog plivačkog saveza, a od iste godine je i direktor reprezentacije. Ujedno je potpredsjednik

Sportskog saveza Zagreba od 2012. godine.

72. STIPE KEDŽO, viši sportski trener. Rođen je 17. 9. 1946. u Drnišu. Roditelji: otac Šime i majka Stana Kedžo, rođena Sučić. Osnovnu školu završio u Drnišu, gdje je završio i srednju ekonomsku školu. Igrao nogomet za NK DOŠK. Viši sportski trener s UEF-a A licencijom. Trenirao više nogometnih klubova u Hrvatskoj: GOŠK (Dubrovnik), HNK Šibenik, NK Cibalia (Vinkovci), NK Zagreb, RNK Split, DOŠK (Drniš) i druge. Utemeljitelj je, vlasnik i voditelj nogometne škole za mlade igrače Šibensko-kninske županije (*Moja nogometna škola*).

73. Dr. sc. IVANA KEKEZ, rođ. PULIĆ, kemičar. Rođena 14. 5. 1986. godine u Zagrebu. Roditelji: otac Joso Pulić, Karalić, majka Marija Pulić, rođ. Runjić, Brištani, oboje iz Miljevaca, Drniš. Diplomirala (smjer prof. biologije i kemije) na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 2009. godine s temom "Izučavanje reakcije hesperetina i titanija(IV) spektrofotometrijskom metodom". Dobitnica je stipendija za nadarene studente (stipendija Grada Zagreba i stipendija Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta), a 2009. dodijeljena joj je Medalja Kemijskog odsjeka Prirodoslovno-matematičkog fakulteta za izvrstan uspjeh tijekom studiranja. Od 2009. godine radila je u Zagrebu kao profesor biologije i kemije u gimnazijama „Lucijan Vranjanin“ i „Gornjogradska gimnazija“. Od 2011. godine zaposlena je kao znanstveni novak u suradničkom zvanju asistent na Zavodu za opću i anorgansku kemiju Kemijskog odsjeka Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Godine 2012. dobitnica je stipendije za doktorande Hrvatske zaklade za znanost za rad na projektu „Kloniranje i pročišćavanje [NiFe]hidrogenaze iz *Helicobacter pylori*“ u sklopu koje boravi i znanstveno se usavršava na Sveučilištu u Padovi, Department of Biomedical Sciences, Italija.

Doktorirala je na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (grana: anorganska i strukturna kemija) 2016. godine s tezom "Structural characterization of *Helicobacter pylori* proteins required for survival of the bacterium". Bavi se kloniranjem, ekspresijom, pročišćavanjem i kristalizacijom proteina te kristalografijom proteina i malih molekula. Predmet njezinog znanstvenog interesa je karakterizacija proteina biofizikalnim metodama i određivanje trodimenzionalne strukture proteina važnih za preživljavanje *Helicobacter pylori* u sluznici želuca čovjeka, kompleksa inhibitora i b-laktamaza te inzulina. Objavila je 11 znanstvenih radova i jedan pregledni rad. Sudjelovala je na 24 znanstvene konferencije s priopćenjima. Sudjeluje u izvođenju praktikumske i seminarske nastave iz opće i anorganske kemije u okviru preddiplomskog studija kemije, biologije i geologije te diplomskog

studija kemije. Sudjelovala je kao neposredni voditelj u izradi nekoliko diplomskih radova.

Članica je Hrvatskog kemijskog društva i Hrvatske kristalografske zajednice. Godine 2015. volontirala je u organizaciji 29th European Crystallographic Meeting, Rovinj, Hrvatska.

74. SEVERINA KOJIĆ, rođena **VUČKOVIĆ**, vokalna interpretatorica i glumica. Rođena 21. 4. 1972. u Splitu. Roditelji: otac Sever, a majka Ana Vučković, rođ. Lela iz Umljanovića, Ružić, Drniš. Veoma popularna hrvatska pjevačica bogate glazbene karijere. Nastupala je i kao filmska i kazališna glumica. Bila je voditeljica emisije „Top cup“ na HRT-u. Objavila je dvanaset studijskih albuma do 2017. godine. Sudionica je na brojnim festivalima zabavne glazbe kao na Splitskom festivalu, Zagrebfestu i drugdje. Ostvarila je brojne uspjehe u zemlji i inozemstvu, a nastupala je i na više turneja u Australiji. Dobitnica je mnogih nagrada i priznanja: Demox, Zlatna ptica (za najtiražnijeg izvođača desetljeća u Republici Hrvatskoj), „Večernjakova ruža“ (za ženskog izvođača godine, 2002.), „Zlatna bubamara“ (izvođač godine u Sjevernoj Makedoniji), „Grand prix“ i drugih. Godine 2006., pjesmom *Virujen u te*, bila je predstavnicom Republike Hrvatske na „Eurosongu“ u Ateni.

75. Dr. sc. ELA KOSOR-KRNIĆ, biolog, znanstvena suradnica. Rođena 25. 6. 1978. u Šibeniku. Roditelji: otac Željko iz Trbounja, Drniš, a majka Marica Kosor, rođ. Dujić, Promina. Osnovnu školu pohađala i završila u Drnišu u Šibeniku. Diplomirala molekularnu biologiju na PMF u Zagrebu. Obranila doktorsku tezu „Praćenje specifične celularne imunosti u ljudi cjepljenih protiv gripe“ i stekla akademski stupanj doktora znanosti iz prirodnih znanosti, polje biologija. Doktorat je obranila 17. 5. 2007. na PMF Sveučilišta u Zagrebu. Zaposlila se 2002. godine kao stručna suradnica u Imunološkom zavodu u Zagrebu, gdje je radila do 2007. Godine 2007. prelazi u „Plivu“ gdje je voditeljica specijalističke grupe u istraživanju i razvoju biofarmaceutskih proizvoda. Kasnije se zapošljava u „Pfizer-u“ kao rukovodilac kontrole kvalitete lijekova. U fokusu njenog znanstvenog interesa je područje imunologije, stanične biologije i biofarmaceutike. Dobitnica je nagrade Hrvatskog imunološkog društva. HAZU ju je predložila kao kandidatkinju za stipendiju fonda „Zlatko i Joyce Baloković Scholarship Fund“ za poslijediplomski studij na Harvardskom sveučilištu. U znanstveno zvanje znanstvene suradnice izabrana je 2008. godine. Objavila tridesetak znanstvenih radova. Radovi su uglavnom iz temeljnih i kliničkih medicinskih znanosti, ali i iz farmacije. Citirani su u CCC i u drugim citatnim bazama. Članica je Hrvatskog imunološkog društva, Hrvatskog mikrobiološkog društva i Hrvatskog društva za znanost o laboratorijskim životinjama.

Izvor: *Knjiga doktora znanosti Sveučilišta u Zagrebu* (promocija 2009.), str. 88.

76. ZDRAVKO KRSTANOVIĆ, pjesnik. Rođen 30. 7. 1950. u Siveriću, Drniš. Roditelji: otac Dušan, majka Ana Krstanović, rođ. Odak, Siverić. Osnovnu školu završio u Siveriću, a gimnaziju je pohađao u Kninu i završio u Splitu. Diplomirao je hrvatskosrpski jezik i jugoslavenske književnosti te komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Napustio Split u 10. mjesecu 1991. i preselio u Beograd. U Splitu je neko vrijeme bio urednik u izdavačkom poduzeću „Logos“ i bio novinar „Slobodne Dalmacije“ u kojoj je imao kolumnu *Zapisi iz nesаницe*. U tom dnevniku također je objavljivao i književne kritike, a surađivao je i u zagrebačkom „Oku“. Preseljenjem u Beograd, uređivao je časopis „Srpska zora“ do 1993., a do 2002. bio je novinar u dnevnom listu „Politika ekspres“. Prve stihove je objavio u „Veseloj svesci“ (1962.), a prvu priču u zagrebačkom „Večernjem listu“ (1971.) Kao učenik, surađivao je u „Malim novinama“, „Kekecu“, „Plavom vjesniku“, „Slobodnoj Dalmaciji“ i „Ilustrovanoj politici“. Kao gimnazijalac, objavljivao je priloge u zagrebačkom „Poletu“ i splitskom „Vidiku“, a kao student, u mjesečniku „Prosvjeta“ i u časopisu „Novi ljetopis“. Objavljivao je pjesme u više časopisa i listova. Objavio je monodramu *Čovjek na svitu, kap na listu* (1979. i 1980.), TV dramu *Starac* (1983.) i scenarij za kratki igrani film *Rajski vrt* (1990.). Priredio je *Erotske narodne pjesme* (1984.), antologiju srpske narodne poezije *Zlatna pjena od mora* (1990.), *Od Baranje do Boke Kotorske* (antologija srpskog pjesništva, 2002.). Objavio je knjige pjesama *Kneževina riba* (1974.), *Kuća* (1978.), *Slogovi od vode* (1981.), *Dinamit* (1982.), *Obrnuti majstor* (1984.), *Druge planine* (1989.) *Pjesme na drumu* (1994.), *Izabrane pjesme* (1995.), *Isus Hrist u polju* (1996.), *Rukopis iz rose* (1997.), *Uskoro sviće* (1998.), *Soba bez ogledala* (2000.), *Izabrane pjesme* (2008.) i dr. Za knjigu *Priče iz Hada*, koja je prevedena na više jezika i izišla do 2000. godine u 12 izdanja, dobio je nagradu „Milan Lalić“.

77. NEVEN KULUŠIĆ, poduzetnik. Rođen 3. 9. 1958. u Drnišu. Otac Pavao iz Kaočina i majka Milka (Kosa) Kulušić, rođ. Bačić iz Brištana. Oboje iz Miljevaca, Drniš. Osnovnu školu pohađao u Kaočinama (I-IV razred) i završio u Drinovicima (V-VIII). Srednju školu završio u Drnišu. Diplomirao na FESB-u u Splitu, smjer elektrotehnika (1982.). U sklopu vlastitog cjeloživotnog obrazovanja specijalizirao projektiranje procesa automatizacije (1985.), organizaciju poslovanja i marketing (1987.) i godine 2016. Certified Project Management Associate (IPMA). Neven Kulušić je danas vlasnik tvrtke „Pomak“ u Splitu, a počeo je još u socijalističkom razdoblju Hrvatske. Naime, početkom 80-tih godina 20. stoljeća s nekoliko mladih inženjera, svojih kolega, sukladno tadašnjim zakonskim propisima,

osnovao je omladinsku tvornicu „Ivo Lola Ribar“ u Splitu (1985.). Kasnije je 1989. godine osnovao poduzeće „Pomak“ koje je zapravo izniklo iz spomenute Omladinske tvornice. „Pomak“ se bavi upravljanjem procesima (vođenjem procesa), nadzorom nad radom postrojenja itd. odnosno djelatnost „Pomaka“ je proizvodnja uređaja za distribuciju i kontrolu električne energije. Kulušić je predsjednik Grupacije malog i srednjeg poduzetništva pri Gospodarskoj komori Split i dopredsjednik Hrvatske gospodarske komore. N. Kulušić spada u najnagrađivanije poduzetnike i nositelj je hrvatskih i europskih nagrada: Državna nagrada (1993.), Svjetska nagrada za tehnologiju i kvalitetu (Beč, 1996.), Nagrada Grada Splita (1997.), Nagrada Splitsko-dalmatinske županije (1999.), Zlatna kuna (2004.). Za vrijeme studija jedan od utemeljitelja i voditelja Dramske sekcije FESB-a (1979.), voditelj Sekcije za kulturu FESB-a. Aktivan je na društvenom planu: Hrvatsko-njemačko i Hrvatsko-austrijsko društvo, Europski pokret u Splitu i dr. Također je aktivan u sportskim klubovima: TK Pomak i NK Pomak. Bio i gost predavač na nekim fakultetima sa svojom temom *Gospodarstvo i poduzetništvo*.

Izvor: prema autobiografiji;

D. Pilić, Omladinska tvornica „Lola“ – nakon godinu dana. Poslovni uspjeh mladih inženjera, *Vjesnik* (Zagreb), 3. 9. 1986.

78. Dr. sc. MERI KUNČIĆ, leksikograf. Rođena 1970. u Splitu. Roditelji: otac iz Pakova Sela, Drniš. Diplomirala povijest umjetnosti i povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (1998.). Magistrirala na Odsjeku za povijest Srednjeeuropskog sveučilišta u Budimpešti (2000.). Zaposlila se u Leksikografski zavod „Miroslav Krleža“ u Zagrebu od početka 2002. godine. Doktorirala tezom „Život i djelatnost obrtnika, umjetnika i zdravstvenih djelatnika u rapskoj komuni u drugoj polovici 15. stoljeća“ na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Tezu je obranila 22. 2. 2011. Posebno je zanima istraživanje društvene i kulturne povijesti gradskih društava na istočnoj obali Jadrana u kasnom srednjem i ranom novom vijeku. Objavila knjigu *Od pošasti sačuvaj nas, Utjecaj osmanske opasnosti i kriznih epidemija na ikonografiju zavjetnih slika, Primjer Splita i Trogira u 15. i 16. stoljeću*, Zagreb 2008. Objavila je radove u časopisima, poglavlja u knjigama itd. ukupno oko 67 znanstvenih i stručnih radova.

Izvor: Sveučilište u Zagrebu, *Knjiga doktora znanosti, Promocija*, studeni 2011., str. 103

L

79. BORIS LEMAC, umirovljeni pukovnik HV. Rođen 6. 5. 1949. godine u Radoniću, Drniš, kao sedmo dijete u brojnoj obitelji (9-oro djece). Otac Nikola Lemac nadimkom Tube i majka Marija, rođ. Šimac, oboje iz Radonića, Drniš.

Prvih šest razreda osnovne škole počeo je i završio u Radoniću, a sedmi i osmi razred u Drnišu – sve s odličnim uspjehom. Potom upisuje Vojnu gimnaziju u Mostaru koja je školovala buduće pilote. B. Lemac je nakon drugog razreda bio na letačkoj obuci u gradiću Trstenik (Srbija), a nakon treće godine u Lučkom pokraj Zagreba. Dolaskom u Vazduhoplovnu vojnu akademiju priopćeno mu je da će nastaviti školovanje u Akademiji, ali u smjeru „veza u RV i PVO“. Prvu godinu završio u Akademiji u Zemuniku, a onda u Kraljevu (Srbija) drugu i treću godinu. Na kraju školovanja u Zemuniku (Zadar), dobio diplomu i čin potporučnika. Završio je Akademiju među najboljima u klasi i mogao je birati mjesto službovanja. Izabrao je Split. Bio je na službi u Splitu – Solinu, gdje je 3-4 godine bio komandir voda veze, a zatim pomoćnik komandanta bataljona. Centar (VOIN) je (1975.) premješten u Divulje gdje je B. Lemac ostao na službi do ljeta 1977. godine, kada je premješten na službu u Beograd, odnosno u Komandu RV i PVO koja se nalazila u Zemunu. Nakon dvogodišnjeg rada upućen je na školovanje u Centar visokih vojnih škola JNA u Visoku vojnopoličku školu JNA, u trajanju od dvije godine, gdje je Školu završio kao drugi u rangu. Premješten je u Vazduhoplovnu vojnu akademiju (Zemunik pokraj Zadra). Počeo je radom s akademcima-budućim pilotima, a zatim je premješten u Upravu Akademije. Oko godinu dana prije napuštanja JNA, radio je i u Nastavnom odjelu. Polovinom osmog mjeseca 1991. godine napisao je molbu za prestanak službe u JNA i nakon nekoliko dana razdužio se i krenuo autom kući, gdje je „ispod zadnjeg sjedala sakrivena automatska puška s pripadajućim kompletom i dvije ručne bombe“ (a tzv „niški specijalci“ su već mjesecima kontrolirali Zadarski aerodrom). Imao je tada 42 godine i čin potpukovnika JNA.

Po izlasku iz JNA prijavio se u Ured za obranu, za službu u Hrvatskoj vojsci. B. Lemac je raspoređen u grupu za informativno psihološko djelovanje. Postao je pomoćnik zapovjednika zadarskog Sektora za informativno psihološku djelatnost, da bi 31.8.1992. bio raspoređen u Zrakoplovnu bazu Zadar, na dužnost pomoćnika zapovjednika za informativno- psihološku djelatnost. Na toj dužnosti ostao je do formiranja Političke uprave u Hrvatskoj vojsci kada B. Lemac nije dobio suglasnost načelnika Političke uprave za dalje obnašanje navedene dužnosti. Raspoređen je (9.1.1995.g) na dužnost nastavnika u Zrakoplovnom nastavnom centru (ZNC) u Šepurinama kod Zadra, potom je imenovan na dužnost načelnika Katedre ZMIN u istom Centru. Ostao je na istoj dužnosti – načelnika katedre ZMIN-a –ustrojbeno mjesto brigadir. B.Lemac je na vlastitu molbu umirovljen u veljači 2000. godine kada je imao 51 godinu i čin pukovnika HV. Kao umirovljenik preselio se iz Zadra u Kaštel Sućurac, gdje i danas živi s obitelji. Hobi mu je brodomodelarstvo i slikanje. Izlagao je u galeriji Marina, u galeriji Gema Zadar i u Suvenirnici Turističke zajednice Zadar, te na zajedničkoj izložbi pripadnika HV o

slobodnom vremenu (u Gradskoj loži u Zadru). Samostalnu izložbu maketa i vlastitih crteža („slika“) imao je i 2018. u Gradskoj knjižnici u Kaštel Sućurcu. Danas se, uz to, brine o vrtu i maslinama. Dobio je slijedeća odlikovanja: Orden za vojne zasluge sa srebrnim mačevima; Orden narodne armije sa srebrnom zvijezdom; Orden zasluga za narod sa srebrnom zvijezdom.

Za službu u HV dobio je: Spomenicu Domovinskog rata 1990.-1992. i Spomenicu Domovinske zahvalnosti.

Izvor: *prema autobiografiji*

80. Dr. sc. TIN LEMAC, književni znanstvenik i kritičar, književnik, urednik. Rođen 6. 1. 1983. u Zagrebu. Roditelji: otac Branko Lemac, rođen i odrastao u Radoniću, Drniš, a majka Sanja Špalj iz Zagreba. Osnovnu školu i gimnaziju završio u Zagrebu. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu diplomirao kroatistiku i arheologiju (2007.), te doktorirao kroatistiku iz stilistike lirskog teksta (2013.). Područje njegova znanstvenog interesa obuhvaća poetiku i stilistiku suvremenog hrvatskog pjesništva i teorijsku stilistiku književnoumjetničkog medija. Iz tog je područja objavio tri znanstvene knjige koje predstavljaju nova čitanja važnih suvremenih pjesnika; Vesne Parun (Autorsko, povijesno, mitsko, 2015.), Josipa Pupačića (Poetičke simetrije u pjesništvu Josipa Pupačića, 2017.), Anke Žagar (Stil pjesništva Anke Žagar, 2019.), jednu teorijsku raspravu o ispovjednom pjesničkom stilu (U ime autora, 2019.) i mnoštvo znanstvenih radova u domaćim i stranim časopisima. Održao je brojna izlaganja na domaćim i međunarodnim znanstvenim konferencijama. Njegov je kritički rad prisutan od 2011. godine i to poglavito u tuzemnim časopisima: „Zadarska smotra“, „Hrvatska revija“, „Kolo“, „Republika“, „Riječi“. Književni rad obuhvaća pisanje poezije (objavljena je poema/velika pjesma *Bubnjar*, 2019.) i mnoštvo ciklusa pjesama u časopisima („Hrvatska revija“, „Kolo“, „Republika“, „Riječi“, „Forum“, „Artikulacije“, „Braničevo“, „Trag“) i proze, objavljena je jedna priča (Čudni su putovi književni, „Balkanski književni glasnik“, 2018.) i dulja pripovijest *Život i smrt Filipa Kaurina* (fragmenti objavljeni u „Balkanskom književnom glasniku“, „Riječima“, „Mogućnostima“ i „Forumu“). Od kulturnih djelatnosti najviše se ističu uređivanje časopisa „Republika“ i članstvo u stručnim povjerenstvima za dodjelu pjesničkih nagrada (Kvirinovi poetski susreti, 2011. i 2019., Festival poezije Ban Josip Jelačić, 2019.). Član je Društva hrvatskih književnika.

Izvor: *prema autobiografiji*

81. Dr. sc. NIKŠA LEMO, red. prof. na Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Rođen 9. 3. 1973. u Splitu. Roditelji: otac Mate, rođ. u Visokoj, majka Milica Lemo, djevojački Burilović, Unešić, Drniš. Diplomirao na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu u srpnju 1998. Doktorirao tezom „Genetska varijabilnost hrvatskog planinskog psa tornjaka promatrano analizom mikro-

satelitskih lokusa“, također na Veterinarskom fakultetu (29. 11. 2005.). Promoviran u doktora biomedicine i zdravsta iz veterinarske medicine (28. 2. 2006.). Radi na Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i to na Klinici za unutarnje bolesti. Ima više od 30 znanstvenih radova, uglavnom iz veterinarske medicine, koje objavljuje u časopisima i zbornicima. Sudjeluje na znanstvenim skupovima u zemlji i inozemstvu.

U rekreacijske svrhe bavi se triatonom. Nastupao na takmičenjima širom Europe. Sudjelovao na više od 100 utrka kao npr. u Švicarskoj (2007., 3,9 km plivanje, 180 km bicikla i 42 km trčanje), ponovo u Švicarskoj (2009.), u Budimpešti (2015.). Dr. Lemo je završio i tri maratonske utrke tzv. velike maratone (Rim, Beč i Pariz), biciklistički maraton u Dolomitima. Nastupao je i na veteranskom prvenstvu Francuske u plivanju na 50 i 100 m slobodno. Osvojio sedmo mjesto na Svjetskim medicinskim igrama itd.

Izvor: P. Džaja, *Sportaši – djelatnici Veterinarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu*, str. 60-61

82. SAVA LEŽAJIĆ, prosvjetni radnik i organizator prosvjete, aktivni pripadnik NOP. Rođen je 1907. godine u selu Gošić, Bukovica. Umro u selu Širitovci, Miljevci, Drniš, 15. 6. 1944. Završio učiteljsku školu u Šibeniku (1926.). Radio kao učitelj u dalmatinskim mjestima u Bribiru, Varivodama i Gošiću. Nakon kapitulacije Jugoslavenske vojske u travnju 1941. (čiji je on bio rezervni kapetan) prikupio je i sakrio nešto oružja i municije. Aktivno je radio za Narodnooslobodilački pokret, tj. za partizane, te su ga talijanski okupatori otkrili. Osudili su ga u Šibeniku na internaciju, koju je proveo najprije na otoku Molatu u zadarskom arhipelagu, a zatim u Italiji. Po kapitulaciji Italije, vraća se u domovinu u 10. mjesecu 1943. Aktivan je u NOP-u i radi na organiziranju školstva i prosvjete u Dalmaciji. Određen je za nastavnika na kursovima za učitelje na Dugom Otoku. Iznenadnim napadom Nijemaca na Dugi Otok, u svibnju 1944., Ležajić je uhvaćen. Potom je preko Splita odveden u Drniš i na području sela Širitovci (izvan naselja), uz cestu Roški Slap-Drniš (između današnjeg kružnog toka i ostataka nekadašnje Gusterne) obješen o telefonski stup. Prethodno je bio iskočio iz kamiona i pobjegao, ali su ga Nijemci ranili u bijegu, te potom objesili. Do početka 90-tih godina na taj stup, koji se nalazio s južnu stranu spomenute ceste, predstavnici Općinskog odbora SUBNOR-a Drniš redovito su, za ondašnje praznike, za Dan borca (4. 7.) ili za Dan ustanka (27. 7.) ili na dan njegove pogibije polagali vijenac. Spomenuti stup je bio dio telefonske mreže Roški Slap – Siverić, a kasnije je ta mreža demontirana, pa tako i spomenuti stup, kao i svi drugi stupovi. Dodajmo tome da je ime učitelja Save Ležajića stajalo na jednoj od četiri bijele mramorne ploče u predvorju Učiteljskog doma u Zagrebu. Ploče su bile posvećene palim učiteljima i profesorima koji poginuše u borbi za slobodu u NOB-u, ili su bili žrtvama fašističkog terora. Među njima je stajalo i ime Vjekoslava Širinića i Ante Vatavuka. Ploče su maknute, kao i mnogi drugi spomenici NOB-i, početkom 90-tih godina 20. stoljeća.

83. IVANA LOVRIĆ, pjevačica. Rođena 14. 1. 1992. u Splitu. Otac Željko iz Širitovaca, Miljevci, Drniš, a majka Dobra Lovrić, rođ. Buzov iz Mirlović Polja, Drniš. Osnovnu školu završila u Širitovcima (I.-IV. raz.) i Drinovcima (V.-VIII.), Miljevci, a gimnaziju (prirodoslovno-matematičku) završila u Šibeniku. Pohađala glazbenu školu „Krstu Odak“ u Drnišu. Diplomirala elektrotehniku na Tehničkom veleučilištu, potkraj 2017. godine, u Zagrebu, u kojem gradu boravi od 2010. Godine 2012. snimila je duet s Lukom Nižetić „Nek padne mrak“. Nastupala na Zagreb-festu pjesmom „Nemoj mi reći“ (2012.), a zatim nastupala s Rokom bendom (pjesma „Imao si me“). Potom s F. Buljubašićem osniva band i u njemu ostaje do odlaska u Coloniu, gdje je glazbeni vokal. U 7. mjesecu 2017. imala prvi koncert u Coloniji i to u Vinkovcima.

Izvor: www.tportal.hr *Večernji list*, 1. 12. 2017.

84. NIKOLA LUNIĆ, izdavač u Zagrebu. Rođen u Drnišu 26. 3. 1966. Roditelji: otac Dušan, a majka Marija Lunić, rođ. Bodrožić. Osnovnu i srednju školu završio u Drnišu. Diplomirao komparativnu književnost i filozofiju na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Bio zaposlen u izdavačkom poduzeću „Prosvjeta“ u Zagrebu. Vlasnik je izdavačkog poduzeća „Euroknjiga“ u Zagrebu u kojem je ujedno urednik. Prema nekim podacima, do sada je uredio i priredio za tisak više od 100 knjiga. Predsjednik je Srpskog privrednog društva „Privrednik“. Još prije toga bio je predsjednik Upravnog odbora „Privrednik“. Član je Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba od 2011. godine gdje stalno i živi.

M

85. Dr. sc. NATALIJA MACURA, glazbenica – glazbeni pedagog. Rođena u Šibeniku 7. 6. 1972. Otac Petar Macura iz Ždrapnja, a majka Davorka Macura, rođ. Kravar iz Drniša. Roditelji su joj radili kao nastavnici u osnovnoj školi „Božidar Adžija“ u Drnišu, otac Petar kao nastavnik povijesti i zemljopisa, a majka Davorka kao nastavnica biologije i kemije. Radili su u Drnišu gotovo četvrt stoljeća (1967.-1991.). Natalija je završila osnovnu školu „Božidar Adžija“ u Drnišu. Potom je završila matematičko-informatičko usmjerenje u Srednjoškolskom centru u Drnišu, gdje je završila i osnovnu glazbenu školu „Milić-Štrkalj Zlatana“. Srednju muzičku završila u Šibeniku (1991.). Diplomirala na Fakultetu muzičke umetnosti u Beogradu (1996.), čime je stekla zvanje diplomirani muzičar. Studirala na Interdisciplinarnim magistrskim studijima na Univerzitetu umetnosti u Beogradu (2001. – 2005.). Magistrirala 2005. na Odseku Teorije umetnosti i medija, magistrskom tezom: „Kadrovska politika kao instrument obrazovne, kulturne i medijske politike u oblasti muzike“. Na Univerzitetu

umetnosti u Beogradu obranila disertaciju „Nacionalni i međunarodni muzički saveti“ (2011.). U disertaciji je istraživala kakve su mogućnosti promjena modela kulturnih politika u tranzicijskim zemljama. Obranom disertacije stekla je akademski stupanj doktora nauka u umetnosti. Radila je kao profesorica u osnovnim i srednjim glazbenim školama u Beogradu, u Novom Sadu i Staroj Pazovi, te na Radničkom univerzitetu u Indiji. Za vrijeme poslijediplomskog magistarskog studija, radila je kao vanjski suradnik muzičke redakcije Prvog programa Radio Beograda. Bila je istraživač kulturne politike u regionalnoj grupi Međunarodnog muzičkog saveza UNESCO-a u Bonu (2006.-2007.). Bila je i asistent na Univerzitetu umetnosti u Beogradu na predmetu „Kulturna politika i kulturna prava“, a sudjelovala je i u nastavi na doktorskim studijima Fakulteta dramskih umetnosti u Beogradu. Radila je kao istraživač na više projekata, a samostalno je izradila projekt Muzičke škole u Bitef Art cafe u Beogradu. Sudjelovala je na više znanstvenih skupova u zemlji i inozemstvu. Objavila je knjigu *Kulturna politika u oblasti muzike* u izdanju Zadužbine Andrejević (2006.).

86. BORIS MALADA, dipl. ing., nekadašnji sekretar Predsjedništva CK SKH. Rođen 23. 8. 1947. u Zagrebu. Roditelji: otac Ivo, rođen u Žitnici, Drniš, majka Vinca Malada, rođ. Suša iz Splita. Osnovnu i srednju školu završio u Splitu. Diplomirao na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje (FESB) Sveučilišta u Splitu. Radna karijera: inženjer u RO PTT Split (1975.-1976.), inženjer u Centru za uzbuđivanje Skupštine općine Split (1976.-1980.), predsjednik Poslovnog odbora u Zajedničkom elektroničkom računskom centru Splitu (1980.-1983.), predsjednik Privremenog kolegijalnog poslovnog organa RO „ETAS“ Split (1983.-1984.), sekretar Općinskog komiteta SKH Split (1984.-1986.), sekretar Gradskog komiteta SKH Split (1986.-1989.). Bio je sekretar Predsjedništva Centralnog komiteta SKH (prosinac 1989.-1991., kada je podnio ostavku). Obavljao i različite druge funkcije u društveno-političkim organizacijama. Bio je predsjednik Koordinacijskog odbora Saveza studenata fakulteta i viših škola u Splitu, član Sveučilišnog komiteta SKH u Splitu, te zastupnik u Prosvjetno-kulturnom vijeću Sabora SR Hrvatske. Član je CK SKH od 1986. do 1989. Od 1992. do umirovljenja (2012.) radio u informatičkim firmama u Rijeci, Opatiji i Splitu.

Izvor: list „Komunist“, Zagreb, 21. ožujka 1986. Dokumenti za 10. Kongres SKH

87. IVAN MALENICA - IĆO, samouki kipar iz Ključa. Rođen 1958. u Ključu, Miljevci, Drniš. Roditelji: otac Dane iz Ključa, a majka Luca Malenica, djevojački Kulušić, također iz Ključa. Završio osnovnu školu u Drinovcima, Miljevci, Drniš, a srednju u Drnišu (za zanimanje vodoinstalater). Izradio više krupnih spomenika kao npr. u Kninu i Vodicama. Izradio je spomenik „od četiri metra (ispod toga on ne ide) u Pridrazi u lijevanom betonu“ koji tim

spomenikom „unutrašnju prazninu kipa ostavlja vanjskoj praznini“. (JL, 28. 4. 2015.). Riječ je o spomeniku prvom hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu. „Predsjednik poput hipstera nosi pomodne naočale debelih okvira, nalazi se u neobičnom raskoraku, a ruke nije digao da kaže ‘Imamo Hrvatsku’ nego da otpleše neki čudni ples“. (Express, 8. 9. 2018.). Iću Malenicu, kipara samouka, nazivaju još „šibenski Michelangelo“ i „ražinski Meštrović“ (jer radi u Ražinama). U svojoj ranoj fazi, Malenica nije uvijek težio monumentalnim rješenjima, štoviše radio je i manje minijature u drvu. Sam kaže da je bio „razdragan kako se iz bezličnog drveta, poput novorođenčeta, rađa nešto živo i neobično lijepo“ (list *Miljevci*, 2/1979., str. 35). Poznatije su mu skulpture u drvu: Miljevčanac, Kristov lik, Miljevčanka, Čobanica, Kamena s ramena, Vuk Mandušić, Molitva, Oplakivanje, Mojsije sa zmijom, Anita, Ranjenik i dr.

Izvor: Miljevačka kiparska naiva, list *Miljevci*, br. 2/1979.; *Jutarnji list*, 28. 4. 2015.; i *Express*, 8. 9. 2018.

88. Dr. sc. IVAN MALENICA, ministar u Vladi RH. Rođen je 21. 7. 1985. godine u Šibeniku. Njegov otac Ante Malenica iz Brištana, Miljevci, Drniš (bio direktor poduzeća „Ceste“ Šibenik). Osnovnu i srednju školu završio je u Šibeniku. Pravnik i dekan Veleučilišta u Šibeniku od 2017. godine, ministar od 2019. Diplomirao na Pravnom fakultetu u Splitu (2008.). Zatim asistent na Veleučilištu u Šibeniku (2008.-2011.), potom predavač (2013.-2016.), viši predavač (2016.-2017.), dekan Veleučilišta (2017.-2019.). U siječnju 2018. godine imenovan je predsjednikom HDZ-ovog Odbora za upravu. Premijer Plenković ga je 17.7.2019. godine predložio za novog ministra uprave (a Sabor potvrdio) kad je, nakon niza afera s nekretninama, Lovro Kuščević podnio ostavku na dužnost ministra uprave. Poslije parlamentarnih izbora 5. 7. 2020. ponovo je izabran za ministra, ali je sada u svoj resor dobio i pravosuđe i tako je postao ministar uprave i pravosuđa. Upisao poslijediplomski doktorski studij „Javno pravo i uprava“ na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (2013.). Obranio doktorsku disertaciju „Izvršenje upravno-sudskih odluka u hrvatskom poredbenom pravu“ (14. 2. 2020.). Predavao kolegije Upravno pravo i Upravno procesno pravo.

Godine 2018., na prijedlog šibensko-kninskog HDZ-a, postao je predsjednik HDZ-ovog Odbora za upravu. Završio Političku akademiju Zaklade hrvatskog državnog zavjeta (politička škola HDZ). Bio član Županijske skupštine Šibensko-kninske županije (2009.-2017.). Ivan Malenica je objavio nekoliko stručnih i znanstvenih radova u zbornicima s međunarodnom recenzijom. Jedan je od autora udžbenika „Novo hrvatsko radno pravo – ogledi iz radnog prava i pravne prakse“. Sudjelovao je na nekoliko desetaka međunarodnih znanstveno-stručnih konferencija. Oženjen je i ima dvoje djece.

Izvor: *Vlada Republike Hrvatske; Šibenik IN*

89. MATE MALEŠ, nogometni reprezentativac RH. Rođen 11. 3. 1989. u Šibeniku. Otac Marko Maleš iz Mirlović Zagore, Drniš, a majka Ana Maleš rođ. Zorica iz Ljubostinja, Drniš. Osnovnu školu završio u Unešiću, a srednju u Šibeniku. Imao je nastup za A- reprezentaciju Hrvatske u nogometu 5. 3. 2014. Počeo je igrati u juniorskim i timovima mlađeg uzrasta u NK Šibenik od 1999. do 2007. Potom je u „Hajduku“ (2007.-2008.), „Dinamu“ (2008.-2010.) kada ga je Dinamo posudio „Lokomotivi“. Od 2011.-2012. posuđen NK „Zagreb“, od 2013.-2018. igra za „Rijeku“ za koju je dao 90 golova i s njom, kao kapetan, osvojio Kup 2013./2014. i Hrvatski nogometni super kup (2014.). Godine 2018.-2019., Maleš igra u Rumunjskoj za CFR „Cluj“. Potom 2019. nastupa za klub „Sarpsborg 08“ u Norveškoj, kao vezni igrač. Bio je vezan ugovorom za taj klub do kraja 2021. ali je taj ugovor raskinuo i potpisao za klub „Arezzo“, iz talijanske Serie C početkom rujna 2020. Za reprezentaciju Hrvatske nastupao: 2007. – do 18 godina – i dao tri gola; 2006.-2007. – do 19 godina – dao četiri gola; 2008. – do 20 godina – postigao jedan gol i 2014. za A reprezentaciju Hrvatske i postigao jedan gol.

Izvori: [Jutarnji.hr](http://jutarnji.hr); hns-ccf.hr/players/; Germaniak.hr(11.9.2020.).

90. Dr. sc. BLAŽENKA s. VALENTINA MANDARIĆ, časna sestra, redovna profesorica. Rođena 7. 3. 1962. u Čvrljevu, Unešić, Drniš. Članica je Družbe sestara franjevki od Bezgrješne (Šibenik). Diplomirala na Katoličkom bogoslovnom fakultetu (KBF) u Zagrebu (1990.) i postigla zvanje dipl. kateheta. Završila poslijediplomski studij na Fakultetu odgojnih znanosti Papinskog sveučilišta Salesianum u Rimu, čime je stekla diplomu magistra odgojnih znanosti sa specijalizacijom u pastoralu i katehatici (1993.). Tema njenog magistarskog rada: „La catechesi di fronte all’indifferenza religiosa“. Doktorirala na KBF Sveučilišta u Zagrebu disertacijom „Religioznost adolescenata u gradu Zagrebu“ (2000.). Predavala vjeronauk u srednjoj školi u Zagrebu (1993.-1996.). Zaposlena na KBF Sveučilišta u Zagrebu od 1995. Vodi više kolegija u nastavi na preddiplomskom, diplomskom i poslijediplomskom studiju. B. V. Mandarić objavila je nekoliko knjiga i više znanstvenoistraživačkih radova iz područja katehetike, religijske pedagogije i pastorala mladih. Sudjeluje na znanstvenim projektima i kao voditeljica na domaćim i međunarodnim znanstvenim skupovima. Predstojnica je Ureda zagrebačke nadbiskupije za vjeronauk u školi.

Izvori: kbf.unizg.hr/profesor/prof.-dr-sc-blazenka-s-valentina-mandarić/zg-nadbiskupija.hr/sinoda/; *Slobodna Dalmacija*, od 9. 5. 2009.; Mile Vidović, Povijesni pregled Družbe sestara franjevki od Bezgrješne, u Zborniku *Majka Klara Žižić i njezina družba*, Šibenik 2009., str. 412.

91. MIRNA MARAS – BATINIĆ, TV voditeljica na HTV i glumica. Rođena 8. 4. 1979. u Zagrebu, gdje je završila osnovnu i srednju školu. Otac Nediljko je

iz Ostrogašice, Drniš, a majka Jasna Maras, rođ. Rukavina iz Gospića. Otac se vratio iz Zagreba živjeti u Ostrogašicu. Diplomirala marketing na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

92. ANTE MARASOVIĆ „MIRKO“, antifašistički borac, revolucionar (Drniš, 17. 6. 1912. – kod Bola na Braču, 17. 10. 1943.). Jedan od najznačajnijih članova KP u Splitu i Dalmaciji. Član KPJ postao je u Bijeljini. Upisuje se 1932. na Tehnički fakultet u Beogradu i tamo ubrzo formira (zajedno s N. Randić i I. Fišić) partijsku ćeliju. Nakon provale na Univerzitetu i obustave studentskog glasila „Udarnik“, ta ćelija izdaje list „Boljševik“. Poslije dva broja tog lista, pokretači su uhapšeni početkom ljeta 1933. Sud za zaštitu države osudio ga je u 10/11. mj. 1933. godine na četiri godine robije. Kaznu je izdržavao u Sremskoj Mitrovici gdje je obolio od TBC pluća. Dvije je godine proveo u zatvorskoj bolnici. Pa ipak, u zatvoru je uspio završiti tečaj za vođenje partijske tehnike. Od 1938. do napada nacističke Njemačke i fašističke Italije na Jugoslaviju, živio je u Beogradu, gdje je bio uključen u ilegalni partijski rad. J. Ugrina navodi da je radio u tehnici CK KPJ. Po odluci Partije, odlazi u Sarajevo, a u 5. mj. 1941. odatle prelazi u Split. U Splitu preuzima partijsku tehniku, gdje ilegalcima izrađuje falsificirane dokumente (osobne iskaznice, propusnice itd.). Dobro je organizirao obavještajnu službu ilegalaca. R. Končar, sekretar CK KPH, u izvještaju Centralnom komitetu Hrvatske od 22. 10. 1941. javlja iz Splita: „Mi smo postavili jednog tehničara iz PK koji će preuzeti cijelu organizaciju tehnike. Njemu su pridodani različiti ljudi kao pomoć u različitim granama tehnike“. (Taj tehničar je Ante Marasović – Mirko.)

Kada je PK KPH za Dalmaciju odlučio izdavati *Naš izvještaj* (preteča Slobodnoj Dalmaciji), u Uredništvu su bili: Leon Geršković-Marin „Atleta“, Ivan Lučić Lavčević, Ante Marasović – „Mirko“ i Zlata Šegvić. Marasović postaje član Plenuma Pokrajinskog komiteta KPH za Dalmaciju krajem 1942., a malo kasnije i član Biroa PK. Od svibnja 1942. on je središnja ličnost Partije i antifašističkog pokreta u Splitu jer se PK preselio na Dinaru. Neustrašivo se kretao po teritoriju pod kontrolom Talijana, jednako tako i pod kontrolom NDH kao i po oslobođenom teritoriju. Nalazio se na Braču kada ga je PK za Dalmaciju pozvao u Livno. Poletio je iz Bola 17. 10. 1943. partizanskim hidroavionom „Flit“ s kojim se trebao prebaciti do Podgore. Pri polijetanju, avion je udario u kuću na obali, a Marasović je pokušao iskočiti u more. No, međutim, skočio je 2-3 metra od mora i na mjestu ostao mrtav. (Ugrina, 1960.:3). Tako je tragično okončao život. U Splitu na Šetalištu Bačvice (ranije Šetalište 1. maja) postavljena je bista A. Marasovića „Mirka“, čime se čuva uspomena na toga istaknutog antifašističkog borca.

Izvori: -*Antifašistički Split: ratna kronika 1941.-1945.* /priredili Marin Kuzmić et al./, 2.

- izdanje, Split: Udruga antifašističkih boraca i antifašista grada Splita, 2011., str. 414.;
- Josip Ugrina, Ante Marasović – Mirko: Tragičan skok iz aviona, *Slobodna Dalmacija*, god. XVII, br. 4801, od 27. 7. 1960., str. 3;
- Izvjestaj sekretara CK KPH od 22. listopada 1941. Centralnom komitetu KPH o stanju partijskih organizacija i partizanskih jedinica u Dalmaciji, *Zbornik dokumenata, NOB u Dalmaciji 1941.-1945.*, knj. 1, Institut za historiju radničkog pokreta Dalmacije, Split 1981. (dokument 91), str. 244.

93.SANJA MARIN, glumica. Rođena u Zagrebu 21. 9. 1966. Kazališna, filmska i TV glumica. Otac Marko Marin iz Trbounja, Drniš. Odigrala najmanje 12 televizijskih uloga od inspektorice Kiš u „Ljubavi u zaleđu“ (2005.-2006.) preko Branke u „Stipe u gostima“ (2013.) do Katarine Klarić u „Čistoj ljubavi“ (2018.). Također je imala najmanje 5-6 uloga u filmovima, počev od filma „Vrijeme ratnika“ do Kristinine mame u „Taubekima“ (2014.). Sinhronizirala gotovo 30-tak animiranih filmova.

94.MARKO MARKOVIĆ, gubernatur Drniša. Generalni providur A. Molin imenuje 26. 1. 1690. Marka Markovića iz Kaštela gubernaturom Drniša, Petrova polja i cjelokupnog kotara Knin. Molin je polazio od toga da se Marković prethodno pokazao sposobnim u vršenju državnih službi kako u Dalmaciji tako i na Istoku. Isti A. Molin otpustio je iz službe Marka Markovića prosinca 1692. zbog starosti.

95.FILIP MARUŠIĆ, dr. med. (Omiš, 1874. – Trbounje, Drniš, 5. 6. 1944.). Doktor medicine, općinski liječnik u Drnišu, poduzetnik i književnik. Radio i živio u Drnišu. Sudjelovao u radu Konferencije o malariji u Beču 1909. godine. Značajan je njegov rad na istraživanju nalazišta boksita u okolici Drniša, ali i u BiH. N. Adžija naziva ga „ocem boksita“ jer da je „sve uložio u eksploataciju boksita, stvorio akcionarsko društvo i našao kupce“. Bio je među najpoznatijim poduzetnicima u rudarstvu.

Pored književnih djela objavio je brojne članke i feljtone „u raznim hrvatskim novinama“ (N. Adžija). Objavio književne radove: *Trnje i cvijeće* (1892.-1898.), *U Zlatnom Pragu*, vlastita naklada (1898.); *Gorocvijet u dolini: rapsodije, elegije i meditacije* (1926.); *Antikrist* (drama); *Vilenjak* (drama), *Tajne života* (drama, 1911.). Iz medicinskog područja objavio je: knjigu *Liječnikovi zapisci*, Zagreb (1906.), predavanje o malariji *Nauka o groznici* Rijeka (1913.); *Izvjestaj antimalarične borbe u drniškoj Zagori* (1926.); *Prva pomoć u nesrećama* (1936.). Bio je prijatelj s književnicima Josipom Kosorom i Milanom Begovićem, kao i s kiparom Ivanom Meštrovićem Krajem svibnja 1944. – zbog bombardiranja Drniša – preselio u Trbounje, gdje mu je 31. 5. pala kap od koje je preminuo 5. 6. 1944. u 19 sati. Sahranjen je 6. 6. u 20 sati

na drniškom groblju kod Sv. Ivana u Badnju, gdje su ga iz Trbounja prenijela šestorica rudara (preko Varoša u duljini od oko četiri km). Stoga treba ispraviti Romana Jelića koji navodi da je Marušić umro 1946. u Splitu. Na grobu mu je portret – rad Ivana Meštrovića.

Izvori: N Adžija, *Dnevnik 1941.-1950.*, Drniš 2005., str. 105, 121, 192, 194-195;
R. Jelić, O zdravstvu na kninskom i drniškom području, *Zadarska revija*, br. 6/1991., str.103;
B. Dželalija, *Miljevačko zdravstvo*, Split 2007., str. 30-33.

96. ANITA MATIĆ - DELIĆ, kazališna, TV i filmska glumica. Rođena 26. 7. 1975. u Zagrebu. Otac Joso (Jole) iz Trbounja, Drniš. Kao djevojčica, išla je na dramsku i zaključila da pripada pozornici i da će biti glumica. Osnovnu školu i VII. gimnaziju završila u Zagrebu. Akademiju dramske umjetnosti u Zagrebu upisala je iz drugog pokušaja. Tu je godinu dana iskoristila i završila jednu godinu prava. Glumu je upisala 1995.godine i pokušala paralelno studirati pravo. Međutim, zbog obveza na ADU, to nije bilo moguće. Još za vrijeme studija, glumila je u predstavama i počela zarađivati. Dobitnica je Rektorove nagrade. Diplomirala je na ADU 1999. u klasi Joška Juvančića. Pri kraju studija, dok je igrala svoju ulogu na snimanju filma „Pet minuta ljubavi“ pozvali su je u kazalište „Kerempuh“. Tu je primljena na probni rok. Prvu ulogu u Kerempuhu igrala je u predstavi Fadila Hadžića „Ministrov sin“. Potom je dobila angažman u Kerempuhu i tamo ostala, evo do danas, što znači preko dva desetljeća. U Kerempuhu igra Katu u Gruntovčanima. Ima glavnu žensku ulogu u filmu „Dopunska nastava“. Nagrađena je Zlatnom arenom na 61. Pula film festivalu. Kao TV glumica, realizirala je uloge: Barbare u „Na granici“ (2019.), Tamare u „Nedjeljom ujutro, subotom navečer“ (2012.), Branke u „Larinom izboru“ (2012.), Ivane u „Zakonima“ (2009.), Elvire u „Mamutici“ (2009.), Barbare Ivić u „Zakonu ljubavi“ (2008.), šefice u „Dobrim namjerama“ (2007./2008.), Ljerke u „Tužnom bogatašu“ (2008.), Ramone u „Bibinom svijetu“ (2007.), plačljive cure u „Bitangama i princezama“ (2005.), Ruže u „Obiteljskoj stvari“ (1998.). Ostvarila je i brojne filmske uloge: Piroška u „Duh babe Ilonke“ (2011.), Zrinka u „Šuma summarum“ (2010.), Nataša u „Neke druge priče“ (2009.), žena s djetetom u „Mrtvi kutovi“ (2005.), „Panda i Pandora“ (2003.), Marija u „Nit života“ (2000.), „Najmanji čovjek na svijetu“ (2000.), „Bez kostiju“ (2000.), Nina u „Pet minuta nježnosti“ (1999.), „Sunčana strana subote“ (1999.), „Agonija“ (1998.), „Vrlo tužna i tragična priča“ (1997.). Govori njemački i engleski. U intervjuu za „Nacional“ izjavila je: „Ja obožavam svoj posao i da se ponovo rodim, opet bi bila glumica“.

Izvor: *Nacional*, 26. 10. 2019.; *JET SET*, 24. 3. 2020.; *Story*, 6. 12. 2019.

97. ANITA MATIĆ (rođ. VRANJKOVIĆ), novinarka i urednica. Rođena 26. 7. 1979. u Splitu. Roditelji: otac Paško Vranjković rođen u Širitovcima, Miljevci,

Drniš, a majka Dragica Vranjković, rođ. Leskur iz Solina (njeni roditelji potječu iz Ogorja). Završila osnovnu školu u Splitu, gdje je završila i V. gimnaziju „Vladimir Nazor“. Nakon toga studirala na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Paralelno postaje honorarni suradnik u gradskoj rubrici *Slobodne Dalmacije* 1998 godine. U stalni radni odnos primljena je 2005. godine, a tijekom godina radila novinarski posao u gradskoj rubrici, rubrici *Mozaik*, te je radila i urednički posao (zamjenički) u tim rubrikama. Bila je urednica modnog priloga *Slobodne Dalmacije*, *Stil*, a trenutno uređuje TV prilog *Reflektor*.

Izvor: *Prema životopisu*

98. EDI MATIĆ, romanopisac. Rođen 1962. godine u Splitu. Otac pok. Tomislav iz Ružića, Drniš. Srednju elektrotehničku školu završio u Splitu i upisao Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje, također u Splitu. Objavio najmanje četiri romana. Imao i samostalne izložbe fotografija. Za vrijeme rata, 90-tih godina, vodio je njemačku mirovnu i humanitarnu organizaciju na području Hrvatske i BiH. Pokretač je i koproducent mjuzikla *Sarajevski krug*, postavljenog u 10-ak zemalja Europe i Amerike.

Do 2012. vodi agenciju u kojoj se ponajviše bavio grafičkim dizajnom, organizacijom koncerata, glazbenom i video produkcijom (uz autorsko sudjelovanje u nekoliko glazbenih brojeva i video spotova). Od 2007. organizira i vodi tehničku produkciju hrvatskih i međunarodnih nastupa na sajmovima knjiga u Leipzigu, Beču i Frankfurtu. Godine 2008. pokreće projekt *Writers in residence* koji je ugostio i predstavio 50-ak stranih autora i prevoditelja iz 14 zemalja, a u nekima od njih organizirao mjesečne stipendije za hrvatske autore, a jedan je i od pokretača *Škole kreativnog pisanja* u Splitu. Danas vodi Udrugu za kulturu i umjetnost *Splitera*. Postavljene su mu samostalne izložbe fotografija u galeriji Art Point u Beču; zatim u Fotogalerie im Rathaus u Grazu i Forum Europa – Leipziger Buchmesse; u Splitu i Kulturnom centru Vis / Viško ljeto... Kratke priče i poezija objavljene su mu u zbirkama i časopisima u Hrvatskoj, Srbiji, Crnoj Gori, Turskoj, Austriji, Njemačkoj i Makedoniji te u časopisu svjetske književnosti *Asymptote*.

Njegov prvi roman *Ovdje fali ženska ruka* (Naklada Ljevak, 2008.) kao rukopis ulazi u finale VBZ-ovog natječaja za neobjavljeni roman 2007., a 2008. nominiran je za nagradu Kiklop, a zatim bio u užem izboru za nagradu T-portala. Godine 2012. objavljuje drugi roman, *Grimalda* (Naklada Ljevak). Iste godine dobio je književnu nagradu Steiermärkische Bank – prijevod i objavljivanje romana u izdavačkoj kući Leykam (Graz/Austria). Godine 2015. *Grimalda* doživljava makedonsko (Goten publishing) i srpsko izdanje (KR Rašić). Godine 2016. objavljuje roman, *Regija stranaca* (Hena com). 2020. objavljuje roman, *Pop* (Hena com)

Izvor: *Prema autobiografiji*

99. PAŠKO MELVAN, ing. strojarstva i pjesnik. Rođen 19. 5. 1952. u selu Gornje Utoře, Unešić, Drniš. Roditelji: otac Jakov, a majka Ika Melvan, rođ. Skelin u Sitnom Gornjem. Osnovnu školu završio je u Unešiću, a srednju u Splitu. Diplomirao na Fakultetu strojarstva i brodogradnje u Zagrebu te magistrirao na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Pjesme su mu objavljivane u više zbornika. Objavio je i dvije knjige soneta: *Čovjek od Sunca* i *Životnice – susreti i obilaženja*. Za svoj pjesnički rad dobitnik je više nagrada, među ostalima i treće nagrade na Drugoj smotri književnog stvaralaštva radnika grada Zagreba 1979., dok je na trećoj smotri 1980. godine dobio prvu nagradu. Zastupljen je u antologiji radničkog stvaralaštva Socijalističke Republike Hrvatske, 1979. Najveći dio radnoga vijeka proveo je u INI, u kojoj je ostvario više tehničkih unapređenja u energetske sustavima za koja je nagrađen kao inovator. Bio je tajnik Saveza energetičara Republike Hrvatske. Početkom Domovinskoga rata osnovao je Krizni štab energetičara Grada Zagreba te osnovao i vodio projekt Energetska kuća – obnova i izgradnja Republike Hrvatske (koji je prerastao u Edukacijski ciklus energija i graditeljstvo u okviru kojega je organizirao dvadesetak stručnih i znanstvenih skupova, s kojih je uredio petnaestak zbornika). Autor je više od četrdeset stručnih i znanstvenih radova. Za svoj rad dobio je mnoga priznanja, a 1997. godine i uglednu nagradu „Hrvoje Požar“. Živi u Zagrebu.

100. MATIJA/MATEJ MIHALJEVIĆ, harambaša Drniša, 17. stoljeće. Prema istraživanjima K. Jurana, veliki knez Matej Mihaljević iz Drniša ugovorom od 8. 10. 1648. prima plaću iz šibenske blagajne (što se spominje u spisima generalnih providura za Dalmaciju, a nalaze se u Državnom arhivu u Zadru). Kada Matej Mihaljević odlazi u Veneciju, zamjenjuje ga njegov brat Grgur Novaković (sic!), star 24 godine, prema dokumentu tj. ugovoru od 13. 2. 1651. (vjerojatno su braća po materi ili je upotrebljavano dvojno prezime Mihaljević i/ili Novaković). Dana 8. kolovoza 1652. ponovo se sklapa ugovor s harambašom Matejom Mihaljevićem, dakako, o plaći iz šibenske blagajne. Međutim, 30. studenoga 1652. javlja se u ugovoru Grgur Mihaljević „brat pok. kapetana Mateja“, što znači da je Matej Mihaljević ili poginuo ili umro prirodnom smrću prije toga dana. Desetljeće i po kasnije, 1666. godine, u postrojbi kapetana Stjepana Bogetića, nalazimo Jakova Mihaljevića. Matija Mihaljević, harambaša Drniša, saslušan je u Šibeniku sutradan, nakon pogibije Vuka Mandušića (31. 7. 1648.). Dakle, 1. 8. 1648., Mihaljević opisuje boj s Turcima i pogibiju Mandušića kod Zečeva. Iz ovih nekoliko redaka uočljivo je da ga se negdje oslovljava imenom Matej, a negdje Matija, što su, doduše, varijante istog imena. Zanimljivije je da ga se jednom oslovljava veliki knez, drugom prilikom harambaša, a treći put kapetan.

K. Juran, *Stari i novi stanovnici Šibenika i njegovih predgrada u drugoj polovici 17. i početkom 18. stoljeća*, Šibenik 2016., str. 27, 30 i 31;

A. Mijatović, *Uskoci i krajišnici: narodni junaci u pjesmi i povijesti*, Zagreb 1974., str. 85 – 94.;

B. Desnica, *Istorija kotarskih uskoka 1646-1684, sveska I*, Beograd 1950., str. 47-49.

101. JAKOV MIKELIĆ (Kljaci, 17. st. – Jadrtovac, 1648.?), knez knezova 13 sela Petrova Polja („il Conte Giacomo Michelich conte di conti di tutte le ville de cristiani di Campo Piero...“). Jakov Mikelić je potpisnik čuvenog ugovora u Šibeniku od 17. 12. 1647. između kneza i kapetana Šibenika G. F. Zorzi, u ime mletačke vlasti s jedne strane, i predstavnika kršćanske raje drniške krajine, s druge strane. Ugovor su potpisali: fra Šimun Brajinović, župnik Petrova Polja, fra Pavao Sirotković, vikar franjevačkog samostana Visovac, knez Jakov Mikelić (ispred njegova imena ubilježen je znak križa jer je nepismen), Lovre Jadrešić/Jadrić, rečeni Bogetić iz sela Bogetića, Ivan Lovrić iz istog sela, Šimun Pauković iz Lukara, Iviša Selaković iz Skradina, stanovnik Visovca (u ime Jakova Grgića, Pavla Kremušića i Frane Brajinovića, fra Šimunova brata) i Marko Omelić iz Čitluka. Svi ovdje navedeni poslije Mikelića, dakle njih šestorica, jesu nepismeni.

Ugovor donosi Boško Desnica u svojoj knjizi *Istorija kotarskih uskoka 1646-1684.*, sveska 1, str. 27-28. Karlo Kosor u svom radu *Drniška krajina za turskoga vladanja* (str. 144-145) donosi glavni sadržaj tog ugovora. Seoski knezovi preuzeli su obvezu sudjelovanja u borbi Mlečana protiv Osmanske vlasti za oslobođenje Drniša, Knina ... kada predstavnici Venecije daju za to znak. Starci, djeca i žene bit će smješteni u Primorje. Morlaci će dati taoce u Šibenik kao znak da će se pridržavati ugovora, uz to oni će zapaliti svoje kuće s obrazloženjem Mlečana da se ne bi tu povratili Turci, a ustvari stoga da se ti stanovnici Promine, Miljevaca, Petrova Polja i Zagore nemaju gdje vratiti, ako bi se slučajno predomislili i vratili pod Osmansku vlast. Tako je i Jakov Mikelić zadržan kao talac da će se ugovor poštivati. Stanovnici Petrova Polja krenuli su preko Moseća prema Šibeniku, ali kako se tamo pojavila kužna bolest, oni su morali zaobići Šibenik i tako su jedno vrijeme boravili na trogirskom području, a potom preseljeni i stalno nastanjeni na poluotok Vranjic kod Splita. Njihovi potomci i danas žive u Vranjicu i Solinu. Prezimenjak Jakova Mikelića, Marinko Mikelić u knjizi *Tragovima pradjedovskog nasljeđa*, Split 2003. navodi „Jakovu Mikeliću u Vrpolju – (kod Šibenika) – izgubio se svaki trag i iz nekih se dokumenata dade zaključiti da su ga Mlečani dali ugušiti“ u Jadrtovcu odnosno u zaljevu ispod Vrpolja (Mikelić, 2003.:19). Jakova je naslijedio njegov sin Luka Mikelić, harambaša koji će nastaviti dalje s iseljenicima iz Petrova Polja sa šibenskog teritorija preko trogirskog područja i s tim narodom dospjeti do Vranjica kod Splita. I F. Difnik, suvremenik Kandijuskog rata, iznosi da su ljudi bosanskoga paše „potajnim nagovaranjem“ pridobili

nekolicinu Vlaha da se vrate u „otomansku zemlju“. Mlečani su doznali za te pregovore i po generalovoj naredbi, neki su Vlasi „potajno zadavljeni u vodi“ (Difnik, 1986.:217). Moguće je da je među tim potajno zadavljenim bio i Jakov Mikelić. Vinjalić, pak tvrdi kako se kršćani Promine, Miljevaca i Kosova „povukoše u šibensko primorje i na otoke, a oni s Petrova Polja na Turcima nepristupačnu planinu Moseć“ (Vinjalić, 2010.:135).

Izvori: F. Difnik, *Povijest Kandijskog rata u Dalmaciji*, Split 1986.;

G. Vinjalić, *Kratki povijesni i kronološki pregled važnijih zbivanja koja su se dogodila Slavenima u Dalmaciji, Hrvatskoj i Bosni 1514 – 1769.*, Split 2010.;

K. Kosor, Drniška krajina za turskog vladanja, *Kačić*, 11/1979., str. 125-194.;

M. Mikelić, *Tragovima pradjedovskog nasljeđa*, Split 2003.;

B. Desnica, *Istorija kotarskih uskoka 1646-1684, sveska 1*, Beograd 1950., str. 26-28.

102. DAMJAN MILANOVIĆ imenovan je drniškim gubernaturom 1705. Zbog posljedica dugog boravka u turskim tamnicama, a i zbog poodmaklih godina otežano je obavljao svoje službe. Stoga ga dužd 29. 12. 1706. miče s dužnosti (i vraća na dužnost T. Zavorovića).

103. ZDRAVKA SPOMENKA MILIĆ, slikarica i kiparica, časna sestra. Rođena je 1. 11. 1971. Roditelji: otac pok. Zdravko Milić, majka Marija Milić, rođ. Gotovac iz Utora Gornjih (župa Čvrljevo). Članica je Družbe sestara milosrdnica Sv. Vinka Paulskoga, Provincije Navještanja Gospodinova – Split. Osnovnu školu i školu likovnih umjetnosti završila u Splitu. Studirala slikarstvo na Accademia di belle Arti u Rimu (od 1995.) i diplomirala u klasi profesora Itala Palumba Sceize. Živi i radi u Splitu. Imala je samostalne izložbe: u crkvi Svetog Križa u Vodicama, 2007., u galeriji Talir u Dubrovniku, 2008. godine („Boje ljubavi“), u Muzeju Grada Splita, 2008., i drugdje. Časna sestra i slikarica Zdravka Spomenka Milić izradila je vitraje i na novoj crkvi Gospe Velikog hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu. Članica je hrvatskog udruženja likovnih umjetnika (HULU) Split od 2001. godine.

104. BOŽO MILOVIĆ (MILOJEVIĆ) rečeni JOVIĆ, posljednji drniški serdar. Na taj položaj imenovao ga je Senat u Veneciji. Tu je dužnost obnašao i poslije raspada Mletačke Republike, a za prve austrijske uprave, potom i francuske.

Izvor: K. Kosor, *Drniš pod Venecijom (za red. br. 102. i 104.)*.

105. PREDRAG MIODRAG, dirigent, docent. Rođen 1953. u Kanjanima, Drniš. Roditelji: otac Branko, majka Pera Miodrag, rođ. Šolić iz Kanjana, Drniš. Osnovnu školu (I.-IV. raz.) završio u Kanjanima, a (V.-VIII. raz.) u Siveriću. Završio Bogosloviju Svetog Save u Beogradu 1973., a srednju muzičku školu u Zadru (1976.). Završio je i Duhovnu akademiju u Petrogradu, Rusija (1981.) i dirigentski odsjek na toj akademiji (1982.). Predavao je tri školske

godine crkveno pojanje i osnove glazbe u Bogosloviji Sveta Tri Jerarha u manastiru Krki (1973.-1976.). Vodi hor studenata na Bogoslovskom fakultetu SPC u Beogradu. Predaje i na Akademiji SPC za konzervaciju i restauraciju, kao docent, predmete Liturgijsko bogoslovlje, Crkveno pojanje s pravilom, a od 2010. i Himnografiju. Od 2007. Predrag Miodrag je profesor Bogoslovije u Sremskim Karlovcima. Znanstvenim radom bavi se još od studija, a crkvenu glazbu proučava i u Sankt-Peterburgu. Vodio je više zborova. Bio je povremeni član Studijskog hora Muzikološkog instituta SANU. Ima bogato iskustvo i u pjevanju i u dirigiranju. Suosnivač je festivala duhovne glazbe *Horovi među freskama*. Dobitnik je više priznanja i nagrada uključivo i nagradu „Vojislav Ilić“ (2005. i 2011.). Još 2001. godine sa horom Bogoslovskog fakulteta SPC na međunarodnom festivalu u Grčkoj osvojio je prvo mjesto. Živi u Beogradu.

106. JOVO S. MIODRAGOVIĆ, član ZAVNOH-a (Obrovac 24. 6. 1898. – Foča, 14. 6. 1943.). Bio je svećenik SPC od 1919. godine. Prvo je bio kod Kruševca, a onda dolazi u Mokro Polje 1922. godine. Za našu temu je značajno da je jedno vrijeme službovao kao paroh u Kanjanima, Drniš. Nakon okupacije Kraljevine Jugoslavije od nacističke Njemačke i fašističke Italije, Miodragović se opredijelio za NOP. Talijani su ga, zajedno sa njegovim sinom, zatvorili u Kninsku tvrđavu, a zatim je bio u internaciji kod Zadra. Partizani ga razmjenjuju za zarobljene talijanske oficire 1942. godine. Prelaskom na oslobođeni teritorij, aktivan je u NOP-u te je biran za člana sedmeročlanog Predsjedništva Pokrajinskog/Oblasnog Narodnooslobodilačkog odbora za Dalmaciju i za vijećnika ZAVNOH-a. Na konferenciji NOO Dalmacije, 28. i 29. 1. 1943. u Livnu, Miodragović je uzeo riječ u diskusiji i izložio tok NOB srpskog naroda u Dalmaciji i posebno razgolitio izdaju popa Đujića i drugih četnika u Kninskoj krajini. Na konferenciji je bio i član tročlane Komisije za izradu rezolucije. Uslijed 4. neprijateljske ofenzive, troje članova Predsjedništva NOO Dalmacije M. Jakšić, pop Jovo Miodragović i dr. J. Radmilović povlače se s glavninom partizanskih snaga. Odlaze iz Livna u Imotski i odmah odstupaju dalje gdje im se pridružuje i P. Krce, te odlaze sa Štabom 9. Divizije u pravcu Neretve. Borio se u partizanima u sastavu 9. Dalmatinske divizije koja se u toku 5. ofanzive, odnosno bitke na Sutjesci, probijala kroz Zelengoru. Jovan Miodragović, poginuo je od bombardiranja kod Foče, a u istoj ofanzivi poginuli su mu kćerka i sin.

Izvori: NOB u Dalmaciji 1941-1945. *Zbornik dokumenata, knj. 5*, Split 1983., str. 107-114, 119 i 152.;

NOB u Dalmaciji 1941-1945., *Zbornik dokumenata, knj. 6*, Split 1984., str.220; *Zbornik dokumenata, knj. 7*, Split 1984., str. 183;

D. Gizdić, *Dalmacija 1943.*, Zagreb 1962., str. 71-78, 158 i 350.

107. ZDRAVKO MIRČETA, slikar. Rođen 4. 2. 1951. godine. u Miočiću, Drniš. Roditelji: otac Đuro, majka Ana Mirčeta, rođ. Martić. Školu za umjetnost i obrt završio je u Zagrebu 1970. Na Odsjeku za grafičko oblikovanje Likovne akademije u Zagrebu diplomirao je 1978. godine. Imao je više samostalnih izložbi u gradovima: Knin, Šibenik, Zadar, Zagreb, Niš, Dubrovnik, Beograd te u Essenu (Njemačka) i u Dijonu u Francuskoj. Pored toga, sudjelovao je na skupnim izložbama bilo domaćim, bilo u inozemstvu. Također je sudionik nekoliko likovnih kolonija. Član je Udruženja likovnih umjetnika Srbije i umjetničkih bratstava manastira Krka, Rmnja, Tavana i Dobruna. Bavi se i grafičkim oblikovanjem, heraldikom i scenografijom. Živi i radi u Beogradu i Stockholmu.

108. GORDANA MRĐEN, TV urednica i scenaristica. Rođena u Drnišu 1954. Roditelji: otac Božo i majka Stojana Mrđen, rođ. Mileta iz Siverića, Drniš. Osnovnu školu završila u Siveriću, a srednju školu u Zagrebu. Diplomirala na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Surađivala književnim esejima u obrazovnom programu na RT Zagreb i u TV emisiji „Književnost i život“ (1984. – 1986.). Uradila je mnoge scenarije za emisije za djecu kao i za TV dramu „Mor“ (od 1990. godine). Bila je urednica Programa za djecu i mlade u tri navrata (u razdoblju 1994. – 2007.). Pokrenula je više emisija kao što su: „Briljanteen“, „Nulti sat“, „Žutokljunac“, „Vrtlarica“ i dr. Također je pokrenula koprodukciju s EBU-om dokumentarnih filmova. Kao urednica Briljanteena, dobila je Godišnju nagradu HRT-a. Bila je vršiteljica dužnosti glavne urednice HTV-a (2011.). Inicirala je pokretanje talent showa „The Voice – Najljepši glas Hrvatske“, magazina „Labirint“, emisija „Press klub“, „Kulturni kolodvor“ i „Noćna kavana“ u vrijeme dok je bila glavna urednica HTV (2013.-2014.). Pokrenula je i prvi prijenos manifestacije „Noć muzeja“ kao i proizvodnju dramskih serija u neovisnoj produkciji: „Da sam ja netko“, „Patrola na cesti“ te „Crno-bijeli svijet“.

Izvor: *Leksikon Radija i Televizije*, /ur./ M. Galić, 2. Izdanje, Zagreb 2016.

109. Dr. sc. SNJEŽANA MRĐEN, demograf i geograf, redovita profesorica. Rođena u Drnišu 7. 9. 1956. Roditelji: otac Božo i majka Stojana Mrđen, rođ. Mileta iz Siverića. Osnovnu i srednju školu završila u Zagrebu. Danas radi na Sveučilištu u Zadru, gdje predaje na Odjelu za geografiju na preddiplomskom, diplomskom i poslijediplomskom studiju. Na preddiplomskom studiju geografije nositelj je nastavih predmeta: Grafičke metode u geografiji, Kvantitativne metode u geografiji I i II, Demografija I i II te Geografija porodice. Na diplomskom studiju predaje predmete: Antropološka demografija, Primijenjena statistika u geografiji te još Uvod u ekonomsku geografiju. Na sveučilišnom poslijediplomskom doktorskom studiju nositelj i predaje nastavni predmet Demografski re-

žimi Sredozemlja u prošlosti i danas. Objavila je preko 40 znanstvenih radova u časopisima, kao i poglavlja u knjigama, u zbornicima znanstvenih skupova i dr. Radovi su joj indeksirani: Scopus, CCC, SCI-EXP, SSCI i drugdje. Radovi Snježane Mrđen su iz demografije, geografije, interdisciplinarnih društvenih znanosti, te interdisciplinarnih humanističkih znanosti.

Izvor: *Web stranica Sveučilišta u Zadru*

110. Dr. sc. fra MARKO MRŠE, svećenik, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja. Rođen 16. 10. 1962. u Vinovu Donjem, Unešić, Dрниš. Roditelji: otac Šime, majka Anica Mrše, djev. Gotovac. Osnovnu školu pohađao u Vinovu Donjem (I – IV raz.), a završio u Unešiću (V – VIII). Gimnaziju (franjevačku) završio u Sinju (1981.). U novicijat stupio na Visovcu. Jednostavne zavjete položio 26. 8. 1983., a svečane 4. 10. 1986. u Makarskoj. Studij filozofsko-teološki pohađao u Makarskoj (1983.-1987.) i završio u Zagrebu (1988.). Zaređen za đakona 29. 6. 1988. u Zagrebu, a za svećenika 2. 4. 1989. u Makarskoj. Potom studira kanonsko pravo na Antonianumu u Rimu (1990.-1996.). Magistrirao kanonsko pravo (1992.) i doktorirao (1996.). Ujedno je pohađao tečaj na Kongregaciji za kauze svetaca za proglašavanje blaženih i svetih (1992.-1993.). Bio je zamjenik magistra (meštra) novaka na Visovcu (1989.-1990.), tajnik Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja (1997.-2003.). Predavao je kanonsko pravo na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj (1998.-1999.) i na Katoličkom bogoslovnom fakultetu (KBF) Sveučilišta u Splitu (1999.-2002.) i ponovo od 2012. i dalje. Obavljao je dužnost ekonoma Provincije (2003.-2012.). Bio je i defnitor Provincije (2003.-2006.). Također je bio vanjski suradnik za beatifikaciju sluga Božjega fra Ante Antića. Bio je generalni vizitator u Franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda (Zagreb) i u Franjevačkoj provinciji u Ljubljani. Na redovitom kapitolu Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, održanom u franjevačkom samostanu o. fra Ante Antić u Splitu (Klerikat na Trsteniku), 1. 5. 2019. dr. sc. fra Marko Mrše izabran je za provincijskog ministra (provincijala).

Izvor: *IKA*

N O NAKIĆIMA

Kačić o Nakićima pjeva:

...“Nakići su srca junačkoga,
od starine roda viteškoga:

(...)

Osvojiše Kotar i Zagorje,
Knin bijeli, Drniš i Zadvarje
i Gabelu u Neretvi mutnoj,
još Sinj tvrdi u Cetini ravnoj...“

... Al pogibe serdar od krajine
Mate Nakić, vitez od starine,
sikuć mlade Turke Gabeljane,

(...)

al je njega sinak osvetio
jer je mnoge Turke pogubio,
po imenu Nakiću Grgure,
od Drniša grada kavalera,

NAPOMENA: Nakiće ćemo, radi lakšeg praćenja, poredati kronološki, a ne po abecedi njihovih imena.

111. MATE NAKIĆ, sin Grgura, kapetan i serdar. Rođen 1708. Providur A. Mocenigo imenovao ga je serdarom Drniša 1. 1. 1718. (poslije smrti njegova oca Grgura). Budući da je Mate bio maloljetan, opći providur postavio mu je zamjenika i ustvari vršitelja dužnosti serdara njegova strica Nikolu Nakića, do Matine punoljetnosti.

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić 7/1975.*, str. 5-69

112. STJEPAN NAKIĆ, sin Grugura, mlađi brat serdara Mate, rodio se 22. 5. 1710. Navodi se kao serdar Drniša 1719. godine, što znači da njegov brat i prethodnik na dužnosti serdara nije bio duga vijeka. I Stjepanu je generalni providur A. Mocenigo imenovao za zamjenika već spomenutog strica Nikolu. Na molbu Stjepanovu duždu 1732. godine, mletački dužd ga je imenovao „pravim, aktualnim serdarom“ Drniša, jer je navršio potrebnu dob. Ovo mu je, na osnovi duždeve naredbe, priopćio opći providur S. Vendramin. Obnašao je dužnost serdara Drniša (i njegova kraja) do 1. 4. 1764. godine, kada preuzima dužnost kolunela suprintendenta kotara Knin.

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić 7/1975.*, str. 5-69

113. NIKOLA NAKIĆ, mlađi sin Mate, kolonel soprintendent, rodio se 1687. godine. Na tu ga je dužnost imenovao Senat u Veneciji, a na prijedlog providura za Dalmaciju Z. Grimaniya godine 1734. (nakon što se Petar Ljubavac zahvalio na toj dužnosti i vratio se u Zadar). Nikola Nakić umire 1745.

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić*, 7/1975., str. 5-69.

114. PAVAO NAKIĆ, sin Nikole, također je kolonel i soprintendent i na toj je dužnosti naslijedio oca Nikolu. Obavljao je tu službu do kraja života 1763. godine.

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić*, 7/1975., str. 5-69.

115. GRGUR NAKIĆ, stariji sin Stjepana, drniški serdar. Dukalom od 9. 8. 1764., a po preporuci općeg providura P. Michielija, dužd ga postavlja na položaj drniškog serdara. Kosor ističe da su Nikola, Pavao i Stjepan Nakić obavljali značajne zadaće na granici/serhadu s Osmanskim Carstvom (Turskom), posebice u likvidiranju hajduka i u organiziranju sprečavanja i liječenja kuge na ljudima i stoci (Kosor, 1975. : 31). Na prethodnu molbu *Stjepana* – zbog njegovih zdravstvenih poteškoća – duždu da mu odobri sina *Grgura* kao pomoćnika u vršenju njegovih službi, 23. 8. 1777. Senat je imenovao Grgura za Stjepanova pomoćnika. Stjepan je umro 12. 10. 1778. u Drnišu i sahranjen sutradan u samostanskoj crkvi na Visovcu, pored oca Grgura. Nakon smrti oca mu Stjepana, Senat imenuje Grgura, dotadašnjeg drniškog serdara na položaj kolunela soprintendenta kninskoga kotara. Na tom položaju je i umro 26. 11. 1794. u Drnišu. I on je sahranjen na Visovcu, pokraj oca i djeda.

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić*, 7/1975., str. 5-69.

116. ANTE NAKIĆ, mlađi sin Stjepana, drniški serdar. Antu je Senat imenovao drniškim serdarom nakon smrti oca mu Stjepana. Na Stjepanov položaj došao je dotadašnji drniški serdar Grgur. Nasljednikom Grgura na položaju kninskog serdara postaje – imenovanjem Senata – njegov brat Ante. On je, prema dukali od 22. 8. 1795., serdar triju serdarija: drniške, kninske i vrličke. U danima propasti države Venecije (Mletačke Republike) 1797. godine, nije se najbolje snašao. Smatrajući ga nedoraslim nastaloj situaciji, pobunjeni Drnišani su ga skinuli s položaja. Ante je umro 7. 11. 1801. i 8. 11. pokopan u crkvi na Visovcu pored brata i oca.

117. MIHOVIL NAKIĆ, postavljen za serdara odmah po smjeni Ante Nakića 1797. U momentu raspada Mletačke Republike bio je major 3. pomorskog bataljuna. Kao takav doveo je iz Venecije tri bataljuna hrvatske konjice u Zadar i postigao da konjanici polože oružje. Sljedeće godine vlasti Austrije imenuju ga sućem prisjednikom u Kninu, a 1805. godine kolumelom soprintendentom kotara Knin. Mihovil Nakić umire u Kninu 17. 4. 1817. i sahranjen je u crkvi Sv. Ante u Drnišu.

118. VALENTIN NEGRETTI, drniškim gubernaturom postaje 1699. godine (umjesto Zavorovića).

NJ

119. MARKO NJEGIĆ, novinar, filmski kritičar „Slobodne Dalmacije“. Rođen je 30. 1. 1979. u Splitu, gdje je završio osnovnu školu i Opću gimnaziju. Roditelji: otac Dragan, rođen u Drnišu, a majka Vesna Njegić. Njegić se školovao u Splitu, gdje živi i radi, a njegov otac Dragan i djed Nikola došli su u Split iz Miočića, Drniš. Marko Njegić najaktivniji je hrvatski filmski kritičar, član Hrvatskog društva filmskih kritičara i međunarodne federacije filmskih kritičara FIPRESCI. Studirao je pravo u Splitu i novinarstvo u Zagrebu. Od 2005. trajno živi u Splitu i radi kao filmski kritičar, kolumnist i novinar dnevnog lista ‘Slobodna Dalmacija’ za koji prati filmske manifestacije poput dodjele Europskog Oscara i festivale, piše osvrtne, temate, eseje i intervjuje na polju sedme umjetnosti. Ima i svoje stalne kritičarske kolumne, s naglaskom na ‘CineMark’ koja se prenosi i na portal ‘Slobodne’. Bio je suradnik Split Film Festivala i Festivala mediteranskog filma Split, radioemisije ‘Odiseja u eteru’, časopisa za filmologiju i filmsku kritiku ‘Hrvatski filmski ljetopis’ i internet-portala popcorn.hr, kao i član Vijeća za film i medijsku djelatnost Grada Splita. Uređivao je filmski mjesečnik ‘Hollywood’ i tjedni prilog za film, glazbu i televiziju ‘Reflektor’ u ‘Slobodnoj’. Sudjelovao je u FIPRESCI žiriju filmskog festivala u Motovunu (2010.) i Ljubljani (LIFFE, 2012.), bio u žiriju Festivala mediteranskog filma Split (2012.) gdje je 2014. vodio i radionicu filmske kritike, zatim Vukovar Film Festivala (2012.), FreeNetWorld International Film Festivala (2013.), Avantura Film Festivala (2014.), Dubrovnik Film Festivala (2014.), beogradskog FEST-a, Dalmatia Film Festivala i Liburnia Film Festivala (2016.), Betina Film Festivala (2019., 2020.), tj. Tjedna amaterske kritike portala moj-film.hr (2013.), ‘Cinestarova’ natječaja ‘Postani i ti filmski kritičar’ (2014.) i Revije filmova Umjetničke akademije u Splitu (2019.). Krajem 2014. objavljena mu je prva knjiga, ‘FILMoteka’, kao ukoričeni ‘best of’ sažetak njegovog sustavnog desetogodišnjeg filmsko-kritičarskog rada. Od 2017. do 2018. djelovao je i kao umjetnički savjetnik Hrvatskog audiovizualnog centra za manjinske koprodukcije, poduzimajući čak tri filma koji su se našli na Berlinaleu. Godine 2019. je obnašao ulogu kustosa Multimedijalne izložbe ‘Homage to Aleksandar F. Stasenko’, posvećene liku i djelu splitskog filmaša ukrajinskih kozačkih korijena.

Izvor: *Prema autobiografiji*

120. NIKOLA NJEGUŠ – VAVRAK, atentator. Rođen 14. 11. 1886. u Šibeniku. Roditelji: otac Jovan i majka Marica Njeguš, rođena Kovačević. Nikola je jedno od 9-ero djece u obitelji. Roditelji su iz Drniša. Pohađao je pučku školu i jedan razred građanske u Šibeniku. Potom odlazi na zanat u Rijeku te u Mađarsku (u Baranja Monastor) kako bi izučio za stolara. U listopadu

1907. odlazi u vojsku gdje služi u 22. dalmatinskoj regimenti, tada u Splitu. Promaknut je u čin korparola. Počeo se zanimati za politiku. Postao je članom Udruženja radnika u Splitu. Na jednoj je manifestaciji na splitskoj Rivi, još kao vojnik, u rujnu 1909. uzviknuo: „Živjela internacionalna socijalistička demokracija“. Zbog toga je kažnjen s tri tjedna zatvora. U studenom iste godine upoznaje se, i dalje prijateljuje s Jozefom Paulinom, koji je došao iz Beča da poveže socijaliste Šibenika s organizacijom u Beču. Po izlasku iz vojske, N. Njeguš radi kao stolarski pomoćnik u nekoliko gradova: u Zadru, Šibeniku, Splitu i Mostaru. Postaje organizator i agitator socijalističke stranke, koja tada (npr. 1908.) djeluje pod imenom Savez među radnicima. Postaje uvjereni socijalist i štovite odriče se religije i to javno, te skida iz svoje kuće slike svetaca i srpske junake i stavlja Marxa, Engelsa, Giordana Bruna i dr. Čitao je dosta, naročito Tolstoja, Gorkoga i Bebela.

Nakon što mu je majka prodala kuću i gostionicu u Šibeniku, dobio je Nikola Njeguš 3.390 kruna. S tim novcem putuje u Zadar, Split, Sarajevo, Beograd i Zagreb. Prijateljevao je s Ivom Baljkasom u Šibeniku i s J. Dorbićem i J. Gabrićem u Splitu te s drugim istaknutim socijalistima. Iz Splita preko Trsta odlazi u Beč kamo stiže 4. 10. 1911. Sutradan je s prijateljem Paulinom posjetio dvoranu Carevinskog vijeća (austrijski parlament). Slušao je govor dr. Adlera koji je kritizirao vladu zbog lošeg ekonomskog položaja radništva. Dok je dr. Adler govorio, ministar g. Viktor vitez Hocbenburger se smijao. To ismijavanje poteškoća radnika, Njeguša, koji je i sam radnik, je toliko iritiralo da je izvadio revolver i ispalio 5 metaka u pravcu ministra. Nije ga pogodio, ali je Njeguš uhićen i pred istražiteljem je izjavio da je pucao na ministra pravde i da ga je htio ubiti. „Ja sam od 1909. socijaldemokrat i uvjeren sam da su ministri krivi što je radnicima slabo.“ Osuđen je na sedam godina teške tamnice, danom posta svaka tri mjeseca i zatvorom u tamnoj ćeliji svake godine na dan atentata. Bolnica u Steinu na Dunavu, gdje je robijao, navodi u jednom dokumentu: ... „Nikola Njeguš od 25 godina, bez religije (prije pravoslavan), stolar, rođ. 14. 12. 1886. u Šibeniku, Dalmacija, nadležan u Drnišu, kotar Knin, koji je bio osuđen od Zemaljskog suda u Beču 1. 12. 1911. (...) na sedam godina robije umro je 26. 9. 1915. u 8 sati navečer od opće tuberkuloze u ondašnjoj bolnici.“

Izvor: Miloš Škarica, Atentator Nikola Njeguš, *Zadarska revija*, 5/1973., 368-379;

Luka Pejić, *Historija klasičnog anarhizma u Hrvatskoj – fragmenti subverzije*, izdanje DA, Zagreb, 2016.

121. VJERA ODAK, glazbenica. Rođena 21. 10. 1954. u Siveriću, Drniš. Roditelji: otac Ivan i majka Pera Odak, rođ. Čolović iz Tepljuha, Drniš. Osnovnu školu završila u Siveriću. Osnovno glazbeno školovanje završila u Muzičkoj

školi u Drnišu (danas glazbena škola „Krsteljević“). Srednju glazbenu školu „Ivana Matetića Ronjgova“ završila u Puli. Diplomirala na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (1977.). Zatim se zapošljava u Glazbenoj školi Funkcionalne muzičke pedagogije (danas je to Glazbeno učilište Elly Bašić). Ova škola njenim dolaskom otvara srednjoškolsko obrazovanje i za klasičnu harmoniku kao glavni predmet, kao prva škola u Zagrebu. Vjera Odak unapređena je u zvanje profesora mentora 1997. godine, a u zvanje profesora-savjetnika za harmoniku 2008. godine. Ujedno je postala stručna suradnica Agencije za obrazovanje. Inicirala osnivanje strukovne udruge – Hrvatskog društva harmonikaških pedagoga (HDHP), utemeljenog 1993. godine. Zaslužna je, kao predsjednica HDHP za prijem te udruge u Svjetsku konfederaciju harmonikaša osnovanu još 1935. u Parizu – Confederation Internationale des Accordeonistes (C.I.A. – IMC – UNESCO), a na kongresu te konfederacije u Kopenhagenu (Danska) 2002. godine. Sudjeluje redovito sa svojim učenicima na lokalnim, državnim i međunarodnim smotrama i natjecanjima gdje osvaja brojna priznanja. Članica je ocjenjivačkih sudova na natjecanjima učenika, nacionalnim i međunarodnim, kao npr. u Češkoj, Slovačkoj, Mađarskoj, Makedoniji, Francuskoj, Portugalu, Italiji, Norveškoj i SAD. Objavila je zbirku udžbenika za harmoniku u osnovnoj školi - „Čudesni svijet harmonike 1-6“; CD mediji s glazbenim primjerima i knjigu „Ljestvice za harmoniku“.

Osobno je dobila više priznanja i nagrada: Godišnja nagrada Hrvatskog društva glazbenih i plesnih pedagoga (2000.); Godišnja nagrada „Ivan Filipović“ (2002.); Nagrada Merit award koju dodjeljuje C.I.A. koja joj je uručena u SAD-u (2007.). Iste godine dobila je Zahvalnice za izvrsne rezultate svojih učenika na međunarodnim natjecanjima u Sarajevu i Trstu.

P

122. Dr. sc. MATKO PAJČIĆ, docent. Rođen 1978. u Splitu. Otac Mile Pajčić iz Utor Donjih, Unešić, Drniš. Diplomirao na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu, 2000. godine. Kao student dobio dvije dekanove i dvije rektorove nagrade. Radi na Pravnom fakultetu u Splitu od 2001. kao znanstveni novak, potom kao asistent od 2006. Doktorirao na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (2011.) obranivši doktorsku disertaciju „Prethodni kazneni postupak u suvremenom međunarodnom i poredbenom kaznenom procesnom pravu“. Biran za docenta 2012. na Katedri za kazneno procesno pravo Pravnog fakulteta u Splitu. Sudjelovao s priopćenjima na više domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova. Bio na dužnosti prodekana za znanost Pravnog fakulteta

u Splitu od 2014. do 2018. godine. Objavio je više članaka i jednu monografiju. Član je Hrvatskog udruženja za kazneno pravo i praksu te Hrvatskog udruženja za europsko kazneno pravo i drugih stručnih udruga.

- 123. Dr. sc. FRANE PAMUKOVIĆ**, rođen 1. 4. 1988. u Šibeniku. Roditelji: otac Danko Pamuković iz Pakova Sela, Drniš, a majka Majdi Pamuković, rođ. Stanić, Tübingen, Njemačka. Osnovnu školu završio u Šibeniku, gdje je 2006. završio gimnaziju „Antun Vrančić“. Diplomirao na Fakultetu strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu – konstrukcijski smjer (2012.). Po završetku studija zapošljava se u Alstom d.o.o. u Karlovcu. Krajem iste godine vraća se na Fakultet strojarstva i brodogradnje kao asistent u Laboratoriju za eksperimentalnu mehaniku gdje se bavi eksperimentalnim ispitivanjima mehaničkih svojstava bioloških tkiva poput kostiju i krvnih žila, a poglavito utjecajem dugotrajne pohrane na mehanička svojstva krvnih žila. Obranio doktorsku disertaciju pod naslovom „Eksperimentalno ispitivanje utjecaja krioprezervacije na mehanička svojstva svinjskih aorti“ (2018.). Na Fakultetu održava auditorne vježbe iz predmeta Mehanika I i II, i Teorija elastičnosti, laboratorijske vježbe iz predmeta Fotogrametrija i vizualizacija objekata te Eksperimentalna mehanika. Krajem 2019. godine s nekolicinom prijatelja pokreće start-up Rukoplastika u kojem se bavi razvojem i 3D printanjem rješenja koja pomažu osobama s invaliditetom da koriste osobna računala ili konzole za igranje video igara. Za svoju ideju osvojili su prvo mjesto na prestižnom start-up natjecanju Good Game Liftoff u prosincu 2019. u Zagrebu.

Izvor: *Prema autobiografiji*

- 124. Dr. sc. MARIJA PANDŽA**, biolog. Rođena 1957. u Kninu. Podrijetlom iz Suknovaca, Promina. Diplomirala studij biologije i kemije na Pedagoškoj akademiji u Splitu (1978.). Studij biologije i kemije (VII. stupanj) diplomirala je na PMF Sveučilišta u Zagrebu s temom iz botanike (1988.). Na istom je fakultetu magistrirala (1995.). Doktorirala na PMF Sveučilišta u Zagrebu tezom „Vegetacija otoka Murtera“ (21. 7. 2003.). Godine 1978. zaposlila se u Osnovnoj školi Skradin, a od godine 1980. radi u Osnovnoj školi „Murterski škoji“ i Osnovnoj školi „Vjekoslav Kaleb“ (Murter i Tisno). Odlukom Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, unaprijeđena je u zvanje učitelja savjetnika. Sudjeluje u znanstvenom projektu „Sukcesija na staništima endemičnih i rijetkih biljnih vrsta“. Objavila gotovo stotinjak znanstvenih i stručnih radova: 48 radova u časopisima, 10 poglavlja u knjigama, tri rada u zbornicima znanstvenih skupova, jednu autorsku knjigu i tridesetak sažetaka sa znanstvenih skupova. Radovi su joj indeksirani u Scopus (35), SCI (11), SCI-EXP (10) i dr.

Izvori: *Knjiga doktora Sveučilišta u Zagrebu* (promocija rujan 2008), str. 113
CROSBİ – Pregled po znanstvenici: Marija Pandža; bib.irb.hr/pregled/znanstvenici;
Pretraga promoviranih doktora znanosti, arhivska baza Rektorata Sveučilišta u Zagrebu;
(unizg.hr/istraživanje/doktorski-studiji/promocija-doktora-znanosti/promovirani-na-sveučilištu-u-zagrebu-pretraživanje)

125. PETAR PANJKOVIĆ, glazbenik, pjevač. Rodio se 7. 3. 1957. u Drnišu. Roditelji: otac Marko i majka Anka Panjković, rođena Jelčić iz Drniša. Petar u svojoj šestoj godini preseljava iz Drniša u Split, gdje završava osnovnu školu. Potom završava i gimnaziju u Splitu, te upisuje studij na Pravnom fakultetu također u Splitu. Za vrijeme školovanja surađuje, na amaterskoj osnovi, s više glazbenih sastava. Bio je pjevač poznate splitske grupe „Delfini“ od 1979., kada ujedno nastupa na splitskom festivalu. Izveo je pjesmu „Čobanica“ i zaradio pozitivne kritike. Ukupno je proveo desetak godina u sastavu „Delfina“ i s njima sudjelovao na raznim turnejama, festivalima, koncertima od Splita do Opatije. Iz tog razdoblja poznatije su pjesme „Škuribanda“, „Ja i moje ludo srce“, „Luda splitska noć“ i dr. Odlazi iz „Delfina“ 1989. i nastavlja samostalnu karijeru. Ovoga puta opet nastupa na splitskom festivalu s pjesmom „Kad zora svane“. Početkom 1990-tih godina s brojnim drugim glazbenicima iz Hrvatske sudjeluje u snimanju poznate pjesme „Moja domovina“. Odlazi i među naše ljude u dijaspori, održava humanitarne koncerte i slično. Osvojio je drugu nagradu publike na Splitskom festivalu 1992. pjesmom „Sunčano je nebo proplakalo“. *Zlatnog galeba*, tj. prvu nagradu publike dobiva 1993. kompozicijom „Bijele ruže“, a godinu kasnije na Melodijama hrvatskog Jadrana dobiva treću nagradu publike za pjesmu „Jedna žena odnijela mi sve“. Za stihove „Gustirna“ dobio je nagradu za najbolji tekst 1996. Za pjesmu „Mostar od kamena grad“ dobio je 1998. nagradu za najljepšu pjesmu o gradu Mostaru. Napisao je tekst i glazbu za pjesmu „Vraćamo se mi u Drniš“. Obavljao je dužnost predsjednika Hrvatske glazbene unije Splitsko-dalmatinske županije. Mogu se naći podaci da je svojim pjesmama i koncertima proputovao gotovo sve kontinente.

126. ANDREA PENEZIĆ, rukometašica, olimpijka. Rođena 13. 11. 1985. u Zagrebu. Majka rođ. Tošić iz Razvođa, Promina. Nastupala za reprezentaciju Hrvatske. Klubovi za koje je nastupala: Kustošija (Zagreb), Lokomotiva (Zagreb), Podravka (Koprivnica), Krim Merkator (Slovenija), Vardar (Makedonija). Sudionica Olimpijskih igara u Londonu 2012. godine, kada je Hrvatska zauzela sedmo mjesto. Na Mediteranskim igrama u Almeria (2005.) rukometna reprezentacija Hrvatske u kojoj je igrala i Penezić osvojila je broncu.
Izvor: J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci i odličnici*, Zagreb, 2016., str. 230.

127. Dr. sc. MARIO PEPUR, izv. profesor na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Splitu, na Katedri za marketing. Rođen 18. 7. 1977. u Splitu. Roditelji:

otac Josip, a majka Marija, rođ. Borzić, oboje iz Vinova Donjeg, Unešić, Drniš. Osnovnu školu završio u Kaštelima, a srednju u Splitu. Diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Splitu (2001.). Završio poslijediplomski stručni studij Financijski menagement (2004.), potom upisao znanstveni poslijediplomski studij Financije i bankarstvo. Magistrirao na temu „Percipirana kvaliteta usluga u bankarskom sektoru“ (2006.) i doktorirao u lipnju 2010. na Ekonomskom fakultetu u Splitu. Njegova doktorska disertacija je „Utjecaj psiholoških ugovora i kvalitete usluga na kvalitetu odnosa poslovnih subjekata na tržištu poslovne potrošnje“. Zaposlen na Ekonomskom fakultetu u Splitu od rujna 2002. kao suradnik u nastavi i istraživač, a od rujna 2004. kao znanstveni novak. Od godine 2003. sudjeluje na znanstvenim projektima. U okviru TEMPUS programa studijski se usavršavao na Staffordshire University (U.K.). Područje njegova znanstvenog interesa je marketing financijskih usluga, sportski marketing i dr. Sudjelovao na više domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova. Mario Pepur izvodi nastavu na preddiplomskom studiju iz kolegija: Upravljanje proizvodom i Radionica II. Na diplomskom sveučilišnom studiju voditelj je nastave iz kolegija: Istraživački rad II, Marketing financijskih institucija i Marketing usluga. Na stručnom studiju izvodi nastavu iz Marketinga, Poslovnog projekta te Prodaje i distribucije.
Izvor: efst.hr/old/content/osoba=pepur; *Tko je tko u marketingu*

128. Dr. sc. PETAR PEPUR, viši predavač. Roditelji: otac Josip, a majka Marija, rođ. Borzić, oboje iz Vinova Donjeg, Unešić, Drniš. Zaposlen na Sveučilištu u Splitu i to na Sveučilišnom odjelu za stručne studije, odnosno na njegovom Odsjeku za računovodstvo i financije. Ujedno je pročelnik Odsjeka za računovodstvo i financije.

Izvor: *web stranica Stručnog odjela Sveučilišta u Splitu.*

129. KRISTINA PERICA, atletičarka, olimpijka. Rođena 5. 11. 1979. u Zagrebu. Nastupala za reprezentaciju Hrvatske, matični klub: Mladost (Zagreb). Sudjelovala na Olimpijskim igrama u Sydney 2000. godine i to na 400 metara. Perica je bila europska juniorska prvakinja na 400 m, 1997. To je prva povjesna europska juniorska medalja za Hrvatsku. Postala je glasnogovornica Hrvatskog atletskog saveza (2012.). Na Europskom atletskom prvenstvu u Helsinkiju (2012.) bila je voditeljica Press službe reprezentacije Hrvatske.

Izvor: J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci i odličnici*, Zagreb 2016., str. 89.; *Večernji list*, 16. 3. 2012.; portal.hr

130. Dr. sc. IVICA PERVAN, redoviti profesor računovodstva na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Rođen 26. 6. 1975. u Drnišu. Roditelji: otac pok. Josip iz Kričaka, Drniš, a majka Anđelka Pervan, rođ. Ramljak. Osnovnu školu završio u Drnišu gdje je završio i prva dva razreda srednje škole, a maturi-

rao u Splitu. Diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Splitu i stekao zvanje diplomirani ekonomist (1997.). Magistrirao na Ekonomskom fakultetu u Splitu (2002.). Zaposlen od 1998. na Ekonomskom fakultetu u Splitu na Katedri za računovodstvo. Znanstveno se usavršavao i u inozemstvu npr. u Belgiji (2004.), Velikoj Britaniji (2005.) i drugdje. Njegov znanstveno-istraživački interes je predviđanje poslovnog neuspjeha (bankrot, insolventnost), sustavi menadžerske kontrole, Internet izvještavanje, važnost računovodstvenih informacija na tržištu kapitala. Izvodi nastavu na Ekonomskom fakultetu u Splitu na preddiplomskom studiju predmet Menadžersko računovodstvo, na diplomskom sveučilišnom studiju Upravljačko računovodstvo hotela, Financijsko računovodstvo, Računovodstveni standardi, Istraživački rad i Istraživački rad 2. Na stručnom studiju drži predmet Poslovni projekt, a na specijalističkom stručnom diplomskom studiju – Računovodstvo poslovnih spajanja i Stručni rad. Sudjelovao je na znanstveno-istraživačkim projektima kod MZOS: Modeli računovodstvenog izvještavanja i harmonizacija sa zahtjevima EU; Unapređenje financiranja SME u Hrvatskoj (2003.-2006.); Model razvitka i obnove Splitsko-dalmatinske županije i dr. Sudjelovao je i u izradi procjena i vrednovanja kompanija i to u izradi vrednovanja najmanje 30 poslovnih subjekata. Autor je knjige *Računovodstvo poslovnih spajanja* i više od 50 stručnih članaka povezanih s primjenom MSFI-ja. Ujedno je suautor i nekoliko stručnih priručnika. Sudjeluje na znanstvenim skupovima, domaćim i međunarodnim. Također sudjeluje i u obrazovanju računovodstvenih stručnjaka i u Hrvatskoj i u inozemstvu. Objavio je i više od 50 znanstvenih radova od čega najmanje sedam u međunarodnim časopisima. Prodekan za poslovanje Ekonomskog fakulteta u Splitu.

Izvori: mojest.hr/old/content; *Tko je tko u hrvatskoj znanosti*; poslovnaucinkovitost.EU/nas-tim/clan/ivica-pervan

131. STEVO PETRANOVIĆ, kazališni redatelj, prevodilac, učitelj i novinar. (Drniš, 1835. – Šabac, 11. 3. 1913.). Roditelji: Otac Petar, zemljoradnik stalno nastanjen u Drnišu. Osnovnu školu završio u Drnišu, koju je upisao kao 15-godišnjak. Teološku školu, tj. pet razreda, završio je 1854/55. u Zadru. Potom studira filozofiju na Sveučilištu u Padovi (koja je tada pod Austrijom kao i Dalmacija). Iz talijanskih gradova ponio je ljubav prema kazalištu. Po povratku u Dalmaciju, odlazi u Crnu Goru. Na Cetinju je ađutant knjaza Danila, a potom osobni tajnik knjaza Nikole. Godine 1862. sudjeluje u borbi protiv Osmanlija (Turaka) na strani Crnogoraca. Nakon sukoba s knjazom Nikolom, odlazi u Bosnu 1864. Učitelj je u Tešnju u osnovnoj školi i u tom trgovačko-zanatском središtu razvija kulturnu, prosvjetnu i političku djelatnost. Petranović je u Tešnju zasnovao kazalište, prvo u Bosni pod Osmanskim Carstvom. Preveo je s talijanskog Šilerove „Razbojnik“ i pod naslovom „Hajduci“ prikazao ih

u Tešnju. Još prije toga je preveo i izveo predstavu Hebbelovu „Juditu“. Kada je u Sarajevu osnovan Glavni odbor za oslobođenje BiH, on je iz Tešnja član toga odbora. Vjerujući u općenarodni ustanak, pomagao je pobunjenike protiv Osmanlijske (turske) vlasti. Godine 1875. prelazi iz Tešnja u Sarajevo gdje se zapošljava kao službenik u talijanskom konzulatu. Poslije ulaska austrijske vojske u Bosnu, S. Petranović bježi u kneževinu Srbiju, a austrougarske vlasti ga osuđuju na smrt. Po dolasku u Srbiju postavljen je za sreskog načelnika u Pirotu, potom za vice-konzula u Skoplju (koji je tada još u Turskom carstvu, do 1912.). Iza toga je premješten u Kragujevac (1880.) pa ponovo u Pirot, da bi najzad bio protjeran u Bugarsku (1883.). Dvije godine kasnije završio je u zatvoru u Sofiji. Godine 1888., pošto je vlada Srbije pomilovala političke emigrante, vraća se Petranović u Srbiju i zapošljava u Ministarstvu građevine (do 1893). Odatle odlazi po treći put u Pirot. No, prije povratka u Pirot, on posjećuje Dalmaciju i svog strica Gerasima Petranovića, episkopa u Kotoru. Penzioniran je nakon što je kritizirao vlast A. Obrenovića (i njegovu ženidbu s Dragom Mašin). Nešto kasnije je zatvoren pod optužbom da je stvorio manjak u Okružnoj blagajni. Osuđen je na dugogodišnju robiju. Urednik „Bosanske vile“ pokrenuo je potpisivanje peticije za oslobođenje Petranovića. Oslobođen je 1909. Tek poslije njegove smrti pronađeni su dokumenti o blagajni, sklonjeni da bi ga se moglo osuditi. Umro je u kući svoje pokćerke Ljubice (rođ. Dimitrijević, udate Pelnarž) 11. 3. 1913. u Šapcu. Godine 1905. objavljena je knjiga u Beogradu *Odbrane Steve Petranovića...*

Izvori: M. Spasojević, Stevo Petranović, *Zadarska revija*, 3-4/1986., str. 341-346.; Dimitrije-Mita Klicin, *Spomenica Steve Petranovića, nacionalnog borca 1835-1913.*, Štamparija Dunavske banovine, Novi Sad, 1937.

132. MARIJA PILIĆ, pjesnikinja. Otac Ante Pilić iz Brištana, Miljevci, Drniš, a majka Zlatica Pilić, rođ. Relić iz sela Prvinci, općina Krašić, sa Žumberka (nastanjeni u Zagrebu). Rođena je 1987. u Zagrebu, a živi u Zaprešiću. Završila osnovnu školu i VIII. gimnaziju u Zagrebu. Diplomirala na Prehrambeno tehnološkom fakultetu, također u Zagrebu. Zaposlena kao suradnik za farmakovigilanciju u jednoj privatnoj tvrtki. Objavljuje od 2013. godine. Objavila desetak priča i pjesama u prozi, kao npr. u časopisu za fantastičnu književnost UBIQ, te u zbornicima „Marsonic“ i „Istrakon“. Objavljena joj je i elektronička knjiga *Iskliznuća*, a nedavno je iz tiska izišla i njena knjiga priča *Ludaci i djeca* (Disput).

Izvor: *bilješke na autoričnim knjigama*

133. ZDRAVKO PILIĆ, novinar, urednik i publicist. Rođen 19. 12. 1968. godine u Drnišu. Roditelji: otac Mate iz Mirlović Zagore, Unešić, Drniš i majka Nediljka Pilić, rođ. Kević iz Podumaca, Unešić, Drniš. Osnovnu i srednju školu – Centar za odgoj i usmjereno obrazovanje (COUO) smjer novinski i RTV

izvjestitelj, završio je u Šibeniku. Novinar i kolumnist „Slobodne Dalmacije“. U Šibeniku živi i radi od 1970. godine. Sudionik je Domovinskog rata, kao pripadnik 113. šibenske brigade HV-a i 204. trbr PZO. Autor je dviju knjiga *Kužina babe Tonke 1 i 2*, s tematikom djetinjstva provedenog u Dalmatinskoj zagori, objavljivanih godinama u „Šibenskom listu“, županijskom tjedniku. Bio glavni urednik tjednika „Šibenski list“ devet godina (od ožujka 2006. do ožujka 2015.). U „Slobodnoj Dalmaciji“ zaposlen od 1. 6. 1993. godine, nakon što je godinu dana, od lipnja 1992. bio honorarni suradnik. Nosilac Spomenice Domovinskog rata i medalje ‘Oluja’. Oženjen, otac dvije kćeri.

Izvor: *Prema životopisu*

134. Dr. PAVAO PLENKOVIĆ pok. Andrije, doktor prava, vitez, savjetnik i pretur. (rođ. 1790 – umro u Drnišu 11. 12. 1864.). Pavao Plenković bio je doktor prava, vitez austrijskog reda, cesarsko-kraljevski savjetnik i pretur. Ujedno je bio bogati posjednik u Drnišu i njegovu kraju. Nije bio oženjen i iza sebe nije ostavio potomstvo. Svoju je baštinu ostavio kućnoj pomoćnici Perini Brkulj, uz neke uvjete, oporukom od 29. 1. 1864. Ti su uvjeti bili da uz svoje prezime uzme i njegovo, da jednako postupi s prezimenom ukoliko sklopi brak i bude imala svoje potomstvo. Uza sve to treba polovicu prihoda kroz 10 godina uložiti u obnovu crkve Sv. Ivana u Badnju kod koje se nalazi i drniško groblje, te u obnovu toga groblja i grobljanskog zida. Perina Brkulj, godinu i pol dana poslije Plenkovićeve smrti, udala se 5. 5. 1866. za Mihu Čovića pok. Jakova (1831.-1913.) iz Makarske. Uzela je, dakle, prezime Čović-Plenković. Njen muž Miho Čović Plenković, zajedno s crkovinarstvom, raspiše natječaj krajem prosinca 1867. za radove na groblju: 50 mrtvačkih ćelija, kosturnicu, dio ogradnog zida i dvojna željezna vrata. Kada su navedeni radovi bili izvedeni, crkovinarstvo je početkom rujna 1869. potpisalo ugovor s poduzetnikom Franjom Bettinijem o izgradnji crkve Sv. Ivana. Poduzetnik se obvezao sagraditi novu crkvu do 10. 6. 1870., što je i izvršio (prema nacrtu inž. dr. Teste i troškovniku inž. Polija). Po završenim radovima, u crkvi je – u čast dobročinitelja – postavljena ploča s natpisom: CRKVE OVE I GROBLJA OBNOVU I UREHU ŠTO PAVAO PLENKOVIĆ OBAJU PRAVA NAUČITELJ PREDSTAVNIK I ZASLUŽENI SAVJETNIK CESARSKI REDA FRANE JOZIPA VITEZ DALMACIJE NAŠE DIKA GODINE GOSPODNJE MDCCCLXIV SMRĆU POKOŠENI BOGOMILO BLAGOSTIVO BIAŠE NAREDIO BAŠTINICI NASLJEDNICI PREMA TOLIKOMU DOBROČINIOCU PREHARNI DUŠI NJEGOVOJ OD BOGA PREDOBROGA SUDCA SVJETLOST VJEČNU PRONOSEĆI GODINE GOSPODNJE MDCCCLXX SAVRŠIŠE.

Pavao Plenković bijaše za života naručio iz Italije za njega i njegovu braću grobnicu. Grobnica se sastoji od malog mauzoleja i mramornog sarkofaga.

Sukladno oporuci (iz 1858.) u nju su sahranjena četiri brata Plenković: Juraj, Ante, Ivan i Pavao kako je vidljivo iz natpisa na talijanskom na samom sarkofagu: „U životu složni ovdje zajedno poživaju četiri brata: Juraj, doktor medicine, rođen 1776., umro 1826.; Ante, agronom i načelnik, rođen 1779., umro 1838.; Ivan, časnik francuske vojske, rođen 1784., umro 1854.; Pavao, doktor prava, vitez austrijskog reda, cesarsko-kraljevski savjetnik i pretur, rođen 1790., umro 1864., sinovi Andreje Plenkovića i Elizabete Gianacchi.“

Izvor: K. Kosor, Drniš u ogledalu tiska za hrvatskoga narodnog preporoda u Dalmaciji (1860-1921), *Kačić, VIII/1976.*, str. 114-116.

135. Dr. sc. BRANISLAV POKRAJAC, sveučilišni profesor i rukometni reprezentativac i trener Jugoslavije (Beograd, 27. 1. 1947. – Beograd, 5. 4. 2018.). Njegov otac je iz Razvođa, Promina, Oklaj. Još je pohađao 5. beogradsku gimnaziju kada je počeo igrati rukomet. Diplomirao je na Fakultetu za fizičku kulturu u Beogradu (1971.), magistrirao 1980., a doktorirao 1983. na matičnom fakultetu. Na tom je fakultetu bio profesor nastavnog predmeta *Rukomet*. Igrao je 15-ak godina za klubove: ORK „Beograd“, RK „Crvena Zvezda“ i ŽRK „Dinamo“ iz Pančeva. Nastupao je za rukometnu reprezentaciju Jugoslavije 180 puta kroz 11 godina i postigao 510 golova. Sudionik je tri svjetska prvenstva: 1967. (Švicarska), 1970. (Francuska) i 1974. (DDR). Na prvenstvima 1970. i 1974. reprezentacija je osvojila brončane medalje. Dva puta je sudjelovao i na Olimpijskim igrama, 1972. u Munchenu, gdje je osvojena zlatna medalja i 1976. gdje je reprezentacija Jugoslavije osvojila peto mjesto. Bio je u timu koji je osvojio dvije zlatne medalje na Mediteranskim igrama 1967. i 1975. Napustivši aktivno igranje rukometa, posvetio se trenerskom poslu. Trenirao je rukometne timove: „Dinamo“ iz Pančeva (1974.-1980.), „Crvene Zvezde“ (1981. i 1993./94.), „Lovćen“ iz Cetinja (1997.) i „Partizan“ (2006.). U inozemstvu trenirao je „Kretej“ iz Pariza (1989.-1991.) i FC „Porto“ iz Portugala (2001.-2003.). Bio je selektor reprezentacije Jugoslavije (1980.-1984.) s kojom je osvojio srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu u Njemačkoj (1982.) i zlatnu medalju na Olimpijskim igrama u Los Angelesu (1984.). Bio je angažiran i kao selektor i trener reprezentacija Španjolske (1985.), SAD (1988.), Egipta (1999.) i Katara (2003.-2005.).

Bio je izbornik Srbije i Crne Gore i s tom ekipom osvojio broncu na Svjetskom prvenstvu 2001. EHF i IHF bili su ga imenovali za službenog predavača na stručnim skupovima koje organiziraju ova dva europska i svjetska foruma. Objavio je knjige: *Kako smo osvojili zlato* i *Moje trenersko iskustvo*. Poznavaoci sporta, a posebno rukometa, ističu da je Branislav Pokrajac uvijek bio odgovoran, pouzdan i discipliniran. Bio je najbolje lijevo krilo svijeta u ekipi IHF-a, 1974. i 1975. godine. Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja.

Izvor: J. Gizdić, Kovači hrvatskih olimpijskih odličja, Zagreb 2014., str. 119.; Biografija Branislava Pokrajca.

136. EDI PONOŠ, bacač koplja, sudionik Olimpijskih igara. Rođen 10. 4. 1976. u Splitu. Otac Petar iz Sedramića, Drniš, a majka Neda Ponoš iz Dugopolja. Član kluba ASK (Split). Kao bacač koplja sudjelovao na Olimpijskim igrama u Ateni, 2004. godine. Također je sudionik Mediteranskih igara u Tunisu, 2001. godine gdje je u bacanju koplja osvojio brončanu medalju. Mnogi Ponoša smatraju najboljim hrvatskim bacačem koplja. On je po zanimanju dipl. pravnik, a uz to je vrhunski sportaš. Tri godine je volontirao kao vježbenik na Općinskom sudu u Splitu. Nažalost, teško je ozlijeđen u prometnoj nesreći 20.6. 2009.

Izvor: Jurica Gizdić, *Hrvatski olimpijci i odličnici*, Zagreb 2016., str. 84; *Slobodna Dalmacija*, 20. 6. 2009.; *Večernji list*, 23. 1. 2012.

137. MARKO M. POPOVIĆ – nadimkom **ŠPERANDA**, (Bogatići Prominski, 1924. – SAD, 1973.). Objavio knjigu naslova *Gorka ljubav* s podnaslovom *Istinit epis iz narodnog života Promine* (Sisak, 1961./1962.). U knjizi se, uglavnom u desetercu, opisuje tragičan događaj u Oklaju koji se zbio 1947. godine. U predgovoru navedenoj knjizi kaže se kako se tu „sukobila ljubav, ponos i poniženje iz čega je nastala bolna drama o kojoj se priča na sav glas u Prominskom kraju i daleko – na sve strane Dalmatinske zagore“. U knjizi se djelomice primjećuje jezično šarenilo uzrokovano piščevim životom u raznim krajevima naše domovine te njegov izričaj nije uvijek ni posve usklađen s mjesnim govorom Promine. Osim *Gorke ljubavi*, Popović je napisao i dosta drugih pjesama od kojih je neke i objavio. Paško Mlinar u Blogu Promina 2011. godine piše da se „prije 50 godina isticao Marko Popović po sajmovima i kolima u Promini. Godine 1961. izdao je knjižicu ‘Gorka ljubav’ u desetercu. Opisuje tragični događaj u Oklaju kada je tih poratnih godina matičar prilikom vjenčanja ubio djevojku iz sela koja mu nije uzvratila ljubav. Marko je poginuo 1973. u Americi. Ubio ga četnik iz Tepljuha. Uspio je samo reći ‘vratite me u Bogatiće’“. I doista je vraćen u Bogatiće i sahranjen na groblju kod manastira Sveti Arhanđel (Krka) gdje se Popovići inače sahranjuju. Knjiga *Gorka ljubav* prepisivana je rukom 60-tih godina u drniškom kraju i Dalmatinskoj zagori.

138. VLADIMIR PRIMORAC, (Šibenik, 8. 4. 1935. – Zagreb, 7. 9. 2000.). Njegov otac je bio predsjednik Narodnog odbora općine Drniš. Osnovnu školu završio u Drnišu, a gimnaziju u Kninu. Diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1960. Zaposlen u Javnom tužilaštvu kao pripravnik, potom je zamjenik Općinskog javnog tužitelja (1960.-1968.), zatim je sudac Okružnog

suda u Zagrebu (1968.-1973.). U sudskom procesu bivšem direktoru „Školske knjige“ (A. Marinu) koji je optužen zbog nekog stambenog kredita izrekao mu je oslobađajuću presudu. Budući da je tu sudsku presudu donio poslije sloma masovnog pokreta/hrvatskog proljeća, a tuženi je bio smatran pripadnikom masovnog pokreta, Primorac je bio izvrnut kritikama političke javnosti. Stoga je napustio sudačku profesiju i prešao u odvjetnike (1973.-1991.). Odbio je biti ministar u prvoj Tuđmanovoj vladi, jer su mu to uvjetovali upisom u HDZ. Potom postaje sudac Vrhovnog suda (VS) Hrvatske (1991.), zamjenik predsjednika VS (1992.) i predsjednik Kaznenog odjela VS (1992.-1993.). U intervjuu časopisu „Erasmus“ br. 7/1994. kaže da su „savjestan rad, stručnost i poštenje mjerila za odanost Hrvatskoj“. Kolege u sudačkoj profesiji smatrale su ga jednim od najboljih sudaca u Hrvatskoj.

Međutim, u dva navrata Državno sudbeno vijeće odbilo ga je ponovo imenovati sucem VS, uz obrazloženje da je previše kritičan prema hrvatskom pravosuđu. Primorac je znao napisati: „Hrvatsko je pravosuđe nasmrtno“. Bio je član HSLŠ od 1989. i na listi te stranke izabran je za zastupnika u Zastupnički dom Hrvatskog sabora (1995.-1998.). Bio je potpredsjednik Odbora za zakonodavstvo i pravosuđe u Saboru. Godine 1998., u veljači, napušta HSLŠ i vraća taj stranci mandat zastupnika u Saboru. Potom surađuje u novinama, te uređuje kolumnu 'Pravorijek' u „Feral Tribune“. Objavio je 88 tjednih kolumni u „Feralu“ od 16. 3. 1998. do 2. 9. 2000. i to redovito u svakom broju, izuzev dva broja u 12. mjesecu 1998. kad je bio operiran.

Obnašao je dužnost potpredsjednika Hrvatskog društva za kaznenopravne znanosti i praksu, kao i rukovoditelja Hrvatskog pravnog centra. Nalazimo ga i među osnivačima Hrvatskog pokreta za demokraciju i socijalnu pravdu (čiji je predsjednik bio akademik Ivan Supek).

Izvori: Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje, LZ „Miroslav Krleža“, 2020.;

„Jutarnji list“, 11. 9. 2010.; časopis „Erasmus“, br. 7, 1994.; savjest.com/osobe/životopis.V.Primorac

139. HRVOJE PRNJAK, novinar, urednik i publicist. Rođen 6. 2. 1975. u Kninu. Roditelji: otac Mate iz Kljaka, Ružić, Drniš, a majka Marija Prnjak, djevojački Kranclbinder iz Malog Bukovca kod Varaždina. Hrvoje rano djetinjstvo provodi i prve razrede osnovne škole završava u selu Gradac u Petrovu polju kraj Drniša, gdje su mu roditelji, inače prosvjetni radnici, nastavnici, zasnovali obitelj. Hrvoje osnovnu školu i prva dva razreda srednje škole upisuje u Drnišu. Upisao je ondašnje usmjerenje suradnik u kulturi. Domovinski rat prekida adolescentsko razdoblje bezbrižnog školovanja, prve suradnje s Radio Drnišom, te treniranje košarke u mlađim uzrastima KK DOŠK-a, pa Hrvoje u rujnu 1991. sa sestrom Lidijom i roditeljima odlazi u prognaništvo u Split.

Neko vrijeme stanuju kod rodbine, potom u sobici hotela u Duilovu, tako da je jedva dočekao kraj srednje škole i upis na fakultet u Zagrebu. U jesen 1993. upisuje Fakultet političkih znanosti, smjer novinarstvo. Tijekom studiranja, počinje objavljivati prve novinarske tekstove, prvo u mjesečniku “Star(t) nove generacije”, a potom kao honorarac u tjedniku “Feral Tribune”. U međuvremenu objavljuje zbirku poezije “Besposleni kanibali” (1995.) te zapaženu sociološku studiju-monografiju o navijačima Dinama “BBB – prvih 10 godina” (1997.). Prihvaća poziv urednika “Ferala” da se pridruži njihovoj splitskoj redakciji. Tada je i prvi put zaposlen na neodređeno vrijeme. U redakciji „Feral Tribunea“ uskoro postaje i urednik-redaktor, a osim na pisanju tekstova, angažiran je jedno vrijeme i u pripremi satiričnog podlistka “Ferala”. Potom, 2006. godine prelazi u dnevni list “24 sata”, a nakon nepune godine dana dopisničkog posla, i u “Slobodnu Dalmaciju”, gdje obavlja i novinarske i uredničko-redaktorske poslove. Na poziv urednice Đurđice Klancir, početkom 2008. godine priključuje se mladoj uredničkoj ekipi okupljenoj u listu “Business.hr” no nakon nekih godinu dana ponovnog boravka u Zagrebu, zbog obiteljskih se razloga vraća u Split, u redakciju “Slobodne Dalmacije”. Osim na novinarskim zadacima, angažiran je na uređivanju niza rubrika i priloga (“Novosti”, “Mozaik”, “Spektar”...), a kratko je uređivao i tjednik “Šibenski list”, koji izlazi u okviru izdavačke kuće kojoj danas pripada i “Slobodna”, Hanza Media. “Šibenski list” danas izlazi četvrtkom i „umeće“ se u list „Slobodna Dalmacija“, te distribuirana samo na području Šibensko-kninske županije (kao dodatak SD). Godine 2020. Prnjak prelazi na portal “Slobodne Dalmacije”, ostajući vjeran i praksi objavljivanja tekstova u tiskanom izdanju splitskog dnevnika. Oženjen je, otac trojice sinova, Luke, Mateja i Jana.

Izvor: *prema autobiografiji*

140. ŠIME PULJIĆ, slikar, rođen 1963. Roditelji: otac Pajo (Pajkan) i majka Marija Puljić, rođ. Stojanović, oboje iz Karalića, Miljevci, Drniš. Osnovnu školu pohađao i završio u Širitovcima (I-IV raz.) i u Drinovcima (V-VIII raz.). Bavi se slikarstvom od djetinjstva. Krajem 80-tih godina 20. st. počinje se i profesionalno baviti slikarstvom. Odlikuju ga raznolika stilska obilježja, a služi se tehnikama: akvarela, olovke, pastela, tuša, ulja na platnu i ugljena. Motivi su mu: zavičajni ljudi i krajobrazi, aktovi i krajolici uz more. Ilustrirao je više knjiga, sudjeluje u radu raznih kolonija, a izlagao je na više od 50 samostalnih izložbi u Hrvatskoj. Živi i radi u Zagrebu. Dobitnik je više priznanja i nagrada. Član je Hrvatskog društva likovnih umjetnika (HDLU).

Izvor: slikar Šime Puljić (prospekt) *Zavičajno slikarstvo Šime Puljića*

R

- 141. Dr. sc. IVANA RADAČIĆ**, dipl. pravnik. Rođena u Zagrebu 24. 11. 1977. Roditelji: otac dr. sc. Marko Radačić, rođen u selu Planjani Donji, Drniš, a majka Josipa Radačić. Osnovnu školu i gimnaziju završila u Zagrebu. Diplomirala na Pravnom fakultetu također u Zagrebu (2001.). Potom je bila na Institutu za kriminologiju u Cambridge-u (Velika Britanija) gdje je postigla zvanje magistricice kriminologije. Godinu dana provodi na Sveučilištu u Michiganu gdje na Pravnom fakultetu postiže magisterij prava. Stupanj doktora znanosti u području međunarodnih ljudskih prava stekla je na University Collega, London (2008.), a boravila je na tom sveučilištu od 2004. Usavršavala se na više stranih sveučilišta: u Londonu, u Sofiji, Plovdivu, Varni, u Melbournu. Zaposlila se prvi put kao pravna savjetnica u Veleposlanstvu SAD u Zagrebu. Potom se zapošljava kao predavač na University College, London, a kasnije u Europskom sudu za ljudska prava kao sudska savjetnica. Zaposlena je u Institutu „Ivo Pilar“ u Zagrebu, kao viša znanstvena suradnica od 2005. Bila je programska koordinatorica za edukaciju hrvatskih i srpskih odvjetnika o Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava. U fokusu njenog znanstvenog interesa jesu feminističke teorije, međunarodna zaštita ljudskih prava, rod, seksualnost i pravo. Izvodila je nastavu na studiju sociologije na Hrvatskim studijima, na Ženskim studijima, te Mirovnim studijima. Ekspert je Vijeća Europe o Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava. Bila je gost profesor na više sveučilišta u Europi i Americi. Dobila je nagrade i priznanja za izvanredni uspjeh na studiju u Londonu, Michiganu i Zagrebu. Sudjelovala je na brojnim domaćim i međunarodnim znanstvenim skupovima. Objavila je više znanstvenih radova, među njima 12 poglavlja u knjigama, dvije knjige u suautorstvu, jednu autorsku knjigu, tri je knjige uredila itd.
- 142. Dr. sc. MATEA RADAČIĆ AUMILER**, dr. med. Rođena 1973. u Zagrebu. Otac dr. sc. Marko, a majka Josipa Radačić. Diplomirala na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1998. Za vrijeme studija dobila Rektorovu nagradu. Državni ispit položila 2000. godine. Nakon diplomiranja (1998.) radila je u KBC „Sestre Milosrdnice“ u Zagrebu (do 2001.). Magistrirala na PMF u Zagrebu obranivši magistarsku radnju „Hormon rasta i inzulinu slični faktori rasta u dijabetičkoj nefropatiji“ (2003.). Potom započinje specijalizaciju iz kliničke farmakologije, te je položila specijalistički ispit (2007.). Zapošljava se u Zavodu za kliničku farmakologiju na Klinici za unutarnje bolesti KBC Rebro i to od 2008. gdje radi kao klinički farmakolog. Sudjeluje na znanstvenim i stručnim skupovima u zemlji i inozemstvu. Obranila je doktorsku disertaciju „Združeno protutumorsko djelovanje hipertermije, kvercetina, vanadija, klorpromazina i vitamina D

na stanične i životinjske modele“ (16. 7. 2012.) na PMF Sveučilišta u Zagrebu. Objavila knjigu *Temeljna i klinička farmakologija*, Zagreb 2011. (udžbenici i skripta), te više od 20 znanstvenih i stručnih radova. Radovi su indeksirani: Scopus, CCC, SCI-EXP i drugdje.

Izvor: Sveučilište u Zagrebu, *Knjiga doktora znanosti 2012.*, str. 122.; *CROSBİ*

143. MARINKO RADAS, pukovnik. Podrijetlom iz Mratova, Promina. Bio tajnik Udruge distrofičara u Zadru i s tog radnog mjesta krenuo, kao dobrovoljac, u Domovinski rat. Bio zapovjednik bojne „Kralj Tomislav“. Ratni je vojni invalid. Živi u Zadru.

144. Dr. sc. PETRA RADELJAK KAUFMAN, docent, Geografski odsjek PMF u Zagrebu. Rođena u Šibeniku. Srednju školu završila u Zagrebu. Diplomirala na PMF Sveučilišta u Zagrebu na Geografskom odsjeku smjer prof. geografije (2007.). Tema njenog diplomskog rada je „Utjecaj turizma na održivi razvoj NP Krka“. Spadala je među pet najboljih studenata svoje generacije, te je dobila stipendiju MZOS (2003.-2005.) i Grada Zagreba (2005/06.). Završila poslijediplomski doktorski studij „Geografske osnove prostornog planiranja i uređenja“ obranivši disertaciju „Metoda scenarija u prostornom planiranju: primjer Južnoga hrvatskoga primorja“ (25. 9. 2014.). Od studenoga 2008. zaposlena je na Geografskom odsjeku PMF u Zagrebu kao znanstveni novak – asistent. Boravila je pola godine – u okviru programa Erasmus – na Fakultetu za prostorno planiranje Tehničkog sveučilišta u Dortmundu. Sudjelovala je na znanstvenim projektima: „Geografsko vrednovanje prostornih resursa ruralnih i krških područja“ (2008.-2014.), „Razvojne mogućnosti i ograničenja ruralnih područja u perspektivi lokalnog stanovništva“, a od jeseni 2014. surađuje na istraživačkom projektu HZZ „Primjena metode scenarija u planiranju i razvoju ruralnih područja Hrvatske“. Docentica Ramljak Kaufman nositeljica je i izvodi nastavu na sveučilišnom preddiplomskom, diplomskom i poslijediplomskom doktorskom studiju iz kolegija: Metode i tehnike regionalnog i prostornog planiranja, Geografija Jugoistočne Europe, Geografija krša te Metodologija istraživanja 4 i Metodologija istraživanja 7. U središtu njenog znanstvenog interesa je ruralna geografija, geografija krša kao i prostorno planiranje i regionalni razvoj. Objavljuje radove u časopisima i zbornicima znanstvenih skupova i do sada je objavila cca 25 znanstvenih i stručnih radova. Prve znanstvene radove objavila je u suautorstvu u „Godišnjaku Titius“ br. 1/2008. i br. 2/2009. Kasnije je objavila i autorski rad u broju 8/2015. Član je Hrvatskog geografskog društva.

Izvor: pmf.unizg.hr/geog/petra.radeljak_kaufman (O djelatniku životopis) i CV

145. GRGO RADNIĆ – cavalliere, dobiva od generalnog providura Molina zadnjega dana 1689. godine kuću i 60 padovanskih kanapa zemlje u Slivnu u

Zagori. Isti Molin daje G. Radniću mlinicu na Roškom slapu terminacijom od 1. 1. 1790. Sljedeći providur D. Dolfin 14. 1. 1696. daje (njemu zajedno s Ivanom Topićem iz Drniša) 40 p. kanapa Bare između badnjuških vonograda i Cecele. Junački se borio u bitkama kod Skoplja, Rame, Glamoča, Mostara, Čitluka, Strmice i Livna. Od Mlečana je odlikovan s više odlikovanja, novčanom nagradom i titulom viteza (cavalliere). Serdar, sin starog viteza (cavalliere) Grgura Radnića. Mletački opći providur za Dalmaciju, Emo 28. 5. 1716. imenuje ga serdarom Drniša i njegove krajine.

Izvor: K. Kosor, *Drniš pod Venecijom*, str. 22.

146. DUŠAN RAŠKOVIĆ, arheolog i povjesničar. Rođen 2. 10. 1956. u Šibeniku. Roditelji: otac Srđan, majka Dušanka (Seka) Rašković, rođ. Dereta iz Drniša. Otac Srđan bio je po profesiji liječnik, a ujedno višegodišnji ravnatelj Doma zdravlja u Drnišu, a bio je i aktivni društveno-politički radnik u drniškoj općini, te savezni poslanik u Socijalno-zdravstvenom vijeću Savezne skupštine. Djed povjesničara Dušana, čije on ime nosi, bio je, uz ostalo, i sudac Vrhovnog suda Hrvatske u Zagrebu. Dušan je osnovnu školu završio u Drnišu, gdje je završio i gimnaziju. Diplomirao je arheologiju i povijest na Filozofskom fakultetu u Zadru. Po završetku studija, radio je u Drnišu, kao kustos u Muzeju drniške krajine. Iz Drniša odlazi u kolovozu 1995. i prese-ljava u Kruševac gdje radi u Narodnom muzeju. Organizirao je više arheoloških izložbi u Narodnom muzeju u Kruševcu. Sudionik je više arheoloških iskapanja i u Hrvatskoj i u Srbiji (Salona, Lazarev grad u Kruševcu, manastir Drenča kod Aleksandrovca i dr.). Aktivno sudjeluje na više znanstvenih skupova. Objavio je preko 90 znanstvenih i stručnih radova i kataloga iz područja arheologije i povijesti. Danas živi u Beču.

147. BRANIMIR REZIĆ, glazbenik, skladatelj, dirigent i čembalist. Rođen u Zagrebu 1989. Roditelji: otac Josip, a majka Gordana Rezić, djevojački Reljanović, oboje iz Drniša. Osnovnu školu završio u Drnišu gdje je pohađao i osnovnu glazbenu školu „Krstu Odak“. Potom u Šibeniku završava srednju glazbenu školu „Ivan Lukačić“, gdje je maturirao na Odsjeku glazbene teorije. Bio student glazbene teorije na Umjetničkoj akademiji u Splitu, gdje polaže završni ispit i završava preddiplomski studij, te stječe naziv bakalareusa (prvostupnika), glazbene teorije (2012. godine). Nakon toga upisuje diplomski (magistarski) studij Odsjeka za sakralnu glazbu Akademije za glasbo u Ljubljani (umjetnički smjer). Specijalizira zbarsko dirigiranje kod doc. Sebastijana Vrhovnika, a kompoziciju kod mr. sc. Ivana Florjanca, gdje diplomira i stječe titulu magistra struke (2015.). Potom upisuje magistarski studij čembala na Akademiji za glasbo u Ljubljani, u klasi izv. prof. Egona Mihajlovića. Rezić

pokazuje veliki interes za kompoziciju. Osvojio je drugu nagradu u Samoboru za novu zbarsku kompoziciju (2011. i 2013.). Na 17. danima duhovne glazbe „CRO PATRIA“ dobiva nagradu za najbolju skladbu skladatelja do 30 godina (2013.) skladbom „Oče naš“. Dobio je i priznanje Hrvatskog sabora kulture i niz drugih priznanja. Aktivan je kao umjetnik i u Splitu i u Ljubljani, kao dirigent, voditelj i korepetitor u lokalnim ansamblima, komornim zborovima, te je vanjski suradnik u klapama, kao student urednik časopisa „Allegro“ na Umjetničkoj akademiji u Splitu, član žirija festivala i dr. Od rujna 2020. poučava klavir, čembalo i teorijske predmete za prijemne ispite u srednjim školama i glazbenim akademijama. Radi na obrazovanju na području kulture i umjetnosti i surađuje s korporacijom „Japan Piano Center“.

Izvor: <http://branimir-rezic.weebly.com/biografija.html>

148. Mr. sc. PAŠKO ROMIĆ, pjesnik. Drnišanin Paško Romić rođen 24. 2. 1953. u Šibeniku. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu – Studij za socijalni rad. Radio je na mjestu ravnatelja Otvorenog kaznenog zavoda Lipovica. Paško Romić je 28. 12. 1994. obranio magistarski rad na Fakultetu za defektologiju Sveučilišta u Zagrebu pod naslovom „Informacijski sustav praćenja osuđenih u Otvorenom kaznenom zavodu Lipovica“. Bio je pomoćnik ministra u Ministarstvu pravosuđa od 14. 12. 1995. do 10. 9. 1998. Objavljivao je znanstvene i stručne radove u „Hrvatskom ljetopisu za kazneno pravo i praksu“ i drugdje. Objavio je nekoliko knjiga: *Ne plači Croatia* (2009.), *Ukradeni snovi* (2010.), *Istinom po glavi stanovnika* (2012.), *Suicid na rate* (2017.). Pjesme objavljuje u raznim časopisima i listovima: „Riječi“, „Balkanski književni glasnik“, „Etno“, „Behar“, „Drniški libar“, „Srbsko-dalmatinski magazin“, „Kvaka“ itd. Odlikovan Redom hrvatskog pletera (NN 46/1995.).

149. MATE RUDAN, boksač, seniorski prvak. Sin Ante Rudana iz Radonića i majke Nevenke rođ. Baraba iz Brodarice, Šibenik. Rođen je 24. 11. 1993. godine u Šibeniku, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Danas živi u Šibeniku. Dva puta seniorski prvak Hrvatske u boksu. Osvajač međunarodnog turnira Istvan Boesakai u Mađarskoj Kickboxing: Visestruki juniorski i seniorski prvak Hrvatske. Juniorski svjetski i europski prvak u disciplini lowkick. Seniorski europski prvak u Turskoj, lowkick i treći na svjetskom prvenstvu u Brazilu, lowkick.

150. TOMISLAV RUDAN, kickboxing, prvak Hrvatske (Tomislav i Mate su braća). Rođen je 11. 1. 1988. godine u Šibeniku. Roditelji: otac Ante Rudan iz Radonića i majka Nevenka, djevojački Baraba, iz Brodarice. Osnovnu i srednju školu završio u Šibeniku. Visestruki juniorski i seniorski prvak Hrvatske.

Juniorski svjetski prvak u disciplini lowkick. Diplomirao je upravno pravo na Veleučilištu u Šibeniku. Danas živi u Šibeniku.

151. Fra NIKOLA RUŽIĆ, „rodom iz mjesta Ružić u Petrovu polju“ kako piše Gašpar Vinjalić. Definitor provincije Bosne Srebrene i jedan od organizatora ustanka kršćanske raje protiv osmanske vlasti. Kao definitor provincije Bosne Srebrene, sudionik je tajnog sastanka (zajedno s gvardijanom Visovca Bogetićem) s generalnim providurom L. Foscolo u Šibeniku. Foscolo je zatražio da župnici franjevci utječu na svoje kršćane tj. župljane između Svilaje i Krke da se podignu protiv Turaka i na taj način pruže pomoć mletačkoj vojsci u borbi protiv Osmanlija. Potom je sklopljen ugovor 17. 12. 1647. između predstavnika kršćanskog stanovništva drniškog kraja i mletačke vlasti. Ružić je jedan od potpisnika. Ujedno je slao mletačkim zapovjednicima obavijesti o kretanju turske vojske. Prema mletačkim tvrdnjama, Ružić se zalagao za sklapanje ugovora o ustanku, te bio jedan od glavnih organizatora toga ustanka. Također je u službu Venecije priveo mnoge krajišnike (morlake) s osmanskog (turskog) teritorija. Kod osvajanja Drniša i Knina ušao je u njih, zajedno s vojskom, među prvima. Štoviše doveo je u službu Mletačke Republike i harambašu Vuka Mandušića. O zaslugama fra Nikole Ružića za Mletačku Republiku svjedoči i L. Foscolo 4. 2. 1650. (dokument u Arhivu samostana sv. Lovre u Šibeniku). On je, nakon što je kuga poharala Šibenik i u njemu one koji su obrađivali crkvene i plemićke zemlje, a na poticaj mletačkih vlasti, otišao zajedno s fra Šimunom Brajinovićem „dušebrižnikom naroda koji naseljavaše planinu Moseć i obrađivaše Petrovo polje i oni nagovore narod da se nastani u šibenska mjesta“. (Vinjalić, 2011.:140).

Izvor: K. Kosor, Drniška krajina za turskoga vladanja, *Kačić*, 11/1979., str. 147-148.

G. Vinjalić, *Kratki povijesni i kronološki pregled...*, Split, 2011. str. 130 i 140.

S

152. IVAN SKELIN – zvani **ĐOVANIN**, veleposjednik i trgovac u Drnišu. Bio načelnik općine Drniš. Podrijetlom s Miljevaca, Drniš. Početkom 9. mjeseca 1903. izabrana je općinska uprava Drniša na čelu s Ivanom Skelinom pok. Paške kao načelnikom. Iste godine osnovano je u Drnišu kulturno-sportsko društvo „Hrvatski sokol“, a Skelin je tajnik i član Upravnog odbora. Također je kumovao i blagoslovu barjaka „Sokola“. Kumovao je i „Radničkom društvu“ (osnovanom u Drnišu 1904.), a u povodu blagoslova barjaka u kolovožu 1906. Načelnik Skelin je u ožujku 1904. u povodu izbivanja rusko-japanskog rata zaželio ruskom narodu pobjedu, putem telegrama Ministarstvu vanjskih

poslova Rusije. Ruski ministar je zahvalio Skelinu posredstvom ruskog poslanika u Beču. Poslije fuziranja Narodne stranke i Stranke prava 1905. godine u novu Hrvatsku stranku, načelnik Ivan Skelin (zajedno s prisjednicima Matom Kulušićem i Pavom Nakić) 18. 7. 1905. objavljuje proglas. U proglasu ističe da se stranka uspješno sporazumjela sa Srbima, prema poslovi: „Brat je mio koje vjere bio“, i da stranka u programu ima blagostanje naroda. Skelinova je stranka dobila većinu i na izborima u kolovozu 1905. On je potvrđen za načelnika početkom 11. mjeseca iste godine. Kada je zavladao glad u narodu 1905. godine, Skelin je po najnižoj cijeni prodavao kukuruz, besplatno ga samljeo u svojoj mlinici i dao prevesti do župnika u drniškom kraju kojima je država dala pomoć, a koju su oni dijelili narodu. U drugoj polovici 1906. „Hrvatska kruna“ napada Skelina jer da je zanemario rad za opće dobro. Štoviše da se on ograničava na to „da mu se napravi put do u njegovu mlinicu, da se navrati narod u njegovu krčmu, da mu je puna bukara i pik“. Nakon izbora 1911. Ivan Skelin se povukao. Kada je u Drnišu formirano Narodno vijeće 1918., Ivan Skelin je predsjednik. Umro je kao predsjednik Narodnog vijeća i sahranjen 16. 12. 1918. uz, kako piše Kosor, „veliko sudjelovanje naroda“.

Izvori: N Adžija, *Dnevnik 1941.-1950.*, Drniš, 2005.;

K. Kosor, Drniš u ogledalu tiska za hrvatskoga narodnog preporoda u Dalmaciji, *Kačić*, br. 8/1976., str. 48-49, 51, 68.

153. IVICA SKELIN, izbornik muške seniorske reprezentacije Hrvatske u košarci. Rođen u Splitu, 19. 9. 1973. Otac Mate Skelin iz Karalića, a majka Marija Skelin, rođ. Malenica iz Kaočina. Oboje roditelja su, dakle, iz Miljevaca, Drniš. Osnovnu i srednju školu završio u Splitu. U 28. godini započeo je karijeru trenera: u Belgiji (Verviers – Pepinster B. C. i Spirou Charleroiju) te u Nizozemskoj (Donor). Bio je pomoćnik Jošku Vrankoviću u reprezentaciji Hrvatske (2011.), potom Jasminu Repeši (2012.-2014.). Trener košarkaškog kluba Splita postao je 2015., a izbornik reprezentacije Hrvatske 15. 9. 2017. Na to mjesto izbornika dolazi poslije Ace Petrovića kojemu je također bio pomoćnikom (2016.-2017.). U Nizozemskoj je s klubom Donor osvojio dva prvenstva i Kup, te je dva puta proglašen najboljim trenerom. Na sjednici Upravnog odbora Hrvatskog košarkaškog saveza 8. 3. 2018., Ivica Skelin je razriješen dužnosti izbornika reprezentacije. Zajednički i sporazumno je raskinut ugovor jer nisu postignuti očekivani rezultati u kvalifikacijama za Svjetsko prvenstvo 2019. Danas trenira KK Split.

Izvor: *tportal.hr* (23. 2. 2018.); *Dalmatinski portal* (18. 4. 2020.); *24 sata.hr*; *Basketball.hr*

154. Dr. sc. JOSIPA SKELIN, poslijedoktorand u Institutu „Ruđer Bošković“, Zagreb. Rođena 19. 11. 1989. u Zagrebu. Roditelji: otac Davor, rođen u Drinovcima, Miljevci, Drniš, a majka Franka Skelin, djev. Bojčić iz Ružića, Dr-

niš. Završila osnovnu školu „Tituš Brezovački“ i X. gimnaziju „Ivan Supek“, opći smjer, u Zagrebu. Stekla titulu sveučilišne prvostupnice ispunivši sve nastavne obveze i napisavši rad pod naslovom „Inteligencija i civilizacija“ na Biološkom odsjeku PMF u Zagrebu (listopad 2008. – srpanj 2011.). Potom položila sve kolegije predviđene nastavnim planom na diplomskom studiju za modul „Biologija čovjeka“ s prosjekom ocjena 4,63 i obranila diplomski rad pod naslovom „Aktivirani signalni putevi stanične smrti kod mišjih embrionalnih fibroblasta nakon UVB zračenja“, te time stekla titulu magistra molekularne biologije na istom fakultetu (listopad 2011. – siječanj 2014.). Na sveučilišnom poslijediplomskom doktorskom studiju, nakon što je ispunila sve nastavne obveze predviđene planom, postigla je prosjek ocjena 5,0. Obranila doktorski rad pod naslovom „Matične stanice iz limfoidnoga tkiva i njihova diferencijacija“ izrađen pod mentorstvom prof. dr. sc. Marijestefanije Antice na Biološkom odsjeku PMF Sveučilišta u Zagrebu (travanj 2015. – studeni 2019.). Time je stekla stupanj doktora znanosti iz biologije.

Radila je kao suradnik na projektu sedmog okvirnog programa za istraživanje, tehnološki razvoj i demonstracijske aktivnosti (FP 7) Europske Unije „Development of Stem Celi Based Therapies – THYMISTEM“ (EK – FP 7 – 602587) od kolovoza 2014. do siječnja 2015. Kao znanstveni novak – doktorand pod vodstvom prof. dr. sc. Marijestefanije Antice surađivala s istraživačima i liječnicima iz različitih biomedicinskih grana što joj je pomoglo stvoriti sveobuhvatan pristup rješavanju znanstvene problematike. Njen rad je obuhvaćao organizaciju i izvođenje eksperimenata, interpretaciju i analizu dobivenih rezultata te njihovu prezentaciju i pripremu za publikaciju (siječanj 2015. – siječanj 2019.). Znanstveni rad nastavila je od 24. 5. 2019. u grupi dr. sc. Vjekoslava Tomaića u Laboratoriju za molekularnu virologiju i bakteriologiju.

Ovladala nizom laboratorijskih vještina. Također vlada organizacijskim i komunikacijskim vještinama što je došlo do izražaja u organizaciji događanja poput Otvorenih dana Instuta „Ruđer Bošković“, Noći biologije, Festivala znanosti i sl. Ujedno je demonstrator na laboratorijskim vježbama. Objavila je najmanje pet radova u suautorstvu, uglavnom na engleskom, u biološkim i medicinskim publikacijama. Kraće vrijeme je boravila na Institutu za imunologiju Medicinskog fakulteta Sveučilišta Tsinghua, Peking, Kina (2014.), a iste godine boravila je u Ljetnoj školi iz biologije matičnih stanica, Hydra, Grčka. Služi se izvrsno engleskim, a vlada i španjolskim jezikom. Član je Europske hematološke udruge (EHA) od 2018., Hrvatskog imunološkog društva i Europske federacije imunoloških društava, Hrvatskog i Europskog društva za istraživanje raka. Dobitnica je Rektorove nagrade za sudjelovanje u popularno znanstvenoj manifestaciji „Noć biologije“.

Izvor: *Životopis*

155. Dr. sc. MARKO SKELIN, mag.pharm., spec. kliničke farmacije. Rođen je 1985. godine u Šibeniku gdje je pohađao osnovnu i srednju školu (gimnazija Antuna Vrančića). Otac Mili iz Širitovaca (Miljevci, Drniš), proveo je najranije djetinjstvo u tom mjesto, inače i sam liječnik. Godine 2004. Marko Skelin je upisao Farmaceutsko-biokemijski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, smjer farmacija, koji završava 2009. godine te stječe zvanje magistra farmacije. Nakon pripravničkog staža odrađenog u Gradskim ljekarnama Šibenik, započinje specijalizaciju iz kliničke farmacije - bolničko ljekarništvo u Općoj bolnici Šibenik, čiji je stalni zaposlenik od 2011. godine. Specijalistički rad pod naslovom „Pregled čimbenika koji utječu na interakcije levotiroksina u fazi apsorpcije i analiza potencijalnih interakcija lijekova u bolesnika s dijagnozom primarne hipotireoze“ je obranio i specijalistički ispit položio 2015. godine. Od 2015. radi na poslovima specijalista kliničke farmacije u Općoj bolnici Šibensko-kninske županije. U srpnju 2019. godine je obranio doktorsku disertaciju pod naslovom „Optimiranje načina primjene levotiroksina“ na Farmaceutsko biokemijskom fakultetu u Zagrebu. Sudjeluje u organizaciji, te kao predavač na brojnim međunarodnim i domaćim znanstvenim skupovima. Autor je dva poglavlja u znanstvenim knjigama te je publicirao preko 20 radova citiranih u bazi Current Contents. Također je sudjelovao s posterskim priopćenjima na više domaćih i međunarodnih kongresa.

Izvor: *prema životopisu*

156. DRAGAN SKOČIĆ, izbornik nogometne reprezentacije Irana. Rođen 3. 9. 1968. u Rijeci. Njegov otac Nikola je od tamo gdje se Čikola ulijeva u Krku, odnosno iz sela Nos Kalik, Drniš. Skočić je nastupao za NK Rijeka (1987.-1991.). Iz Rijeke je otišao ratne, 1992. godine u Las Palmas (Španjolska). Čekao je gotovo mjesec dana da UEFA prizna HNS kao članicu i Skočić je bio prvi transfer nogometaša iz samostalne Republike Hrvatske. U Republici Hrvatskoj, Dragan Skočić je najpoznatiji po tomu što je 2006. godine s 'Rijekom' osvojio kup, a u Sloveniji što je s Inter blockom također osvojio kup. Nogometni klub Rijeku preuzeo je trenirati u 3. mjesecu 2012. i to mu je bilo drugi put. Inače je započeo trenersku karijeru u 'Orijentu' (2004.), potom prelazi u 'Rijeku', te godinu kasnije osvaja s 'Rijekom' hrvatski nogometni kup. Iza toga odlazi u Sloveniju. Igrao je za Las Palmas (1991.-1993.), Compostela (1993.-1996.), Rijeka (1996.), Novalja (2001.-2004.) i Al-Ittihad Kalba (2004.).

Trenerska karijera odvijala se ovako: Rijeka (2005.-2006.), Interblock (Slovenija, 2007.-2008.), Al-Arabi (2009.-2010.), Al Nassr (2011.), Rijeka (2012.), Malavan (2013.-2014.), Foolad (2014.-2016.), Knooneh be Knooneha (2018.), Sanat Naft (2019.-2020.). Dakle, trenirao je četiri iranska nogometna kluba od 2013. do 2020. godine. U tim klubovima postigao je najbolji uspjeh u njihovoj povijesti. Sa nogometnim klubom Sanat Naft postigao je,

u prvom dijelu sezone, izvrstan uspjeh zbog čega je proglašen najboljim trenerom prvenstva Irana i imenovan trenerom nogometne reprezentacije Irana. IRNA (državna agencija Irana) javlja da je dogovorena sa Skočićem suradnja do kraja drugog kruga kvalifikacija za Svjetsko prvenstvo 2022. On je peti hrvatski trener iranske nogometne reprezentacije, prije njego to su bili: Tomislav Ivić, Stanko Poklepović, Miroslav Blažević i Branko Ivanković. Sam je izjavio da dobro poznaje stanje nogometa na Bliskom Istoku jer je trenirao klubove u Kuvajtu i Saudijskoj Arabiji, te je nekoć igrao, kao nogometaš, u Emiratima. Jednom je izjavio da mu je zasmetala izjava bivše predsjednice Republike Hrvatske, Kolinde Grabar Kitarović o 'Rijeci' kao rezervnom klubu za srpske klubove. Smatra da to nije točno.

Izvori: „Novi list“, 24. 9. 2020.; „Sportske novosti“ (prema HINI), 6. 2. 2020.; „Telesport“, 6. 2. 2020.; „Večernji list“, 23. 2. 2020.

157. Dr. sc. IVANA SLAMIĆ, kćer dr. sc. Paje Slamića iz Ljubostinja, Drniš i majke Ivanke rođ. Bujan, iz mjesta Stari Laz, općina Ravna Gora, Gorski Kotar. Diplomirala studij matematike, smjer matematička statistika i računarstvo na Matematičkom odjelu PMF u Zagrebu i stekla naziv dipl. ing. matematike (2008.). Završila sveučilišni poslijediplomski doktorski studij matematike na PMF u Zagrebu (2013.). Njena disertacija nosi naslov „Sustavi translacija i redundacija“. Radna karijera: asistent (2008.-2013.), viši asistent (2013.-2018.), docent (od 1. 9. 2018.) na Odjelu za matematiku Sveučilišta u Rijeci. Izvodi nastavu iz više kolegija na preddiplomskom studiju matematike: Metrički prostori, a na diplomskom studiju iz kolegija Diskretna matematika i primjene, Statistički praktikum, Slučajni procesi i statistika. Također je suradnik na kolegiju Vjerojatnost i statistika na Građevinskom fakultetu u Rijeci, te Vjerojatnost na Filozofskom fakultetu u Rijeci i na Odjelu za informatiku Sveučilišta u Rijeci. Sudjelovala na desetak međunarodnih kongresa i ima objavljene znanstvene radove. I. Slamić sudjeluje na znanstvenim projektima: Algebarske i analitičke metode u teoriji brojeva (projekt Sveučilišne potpore, 2014.); Metode matematičke analize u teorijskoj i primijenjenoj matematici – istraživač (2019.). Dobila nagradu za znanstvenu izvrsnost Sveučilišta u Rijeci za 2017./2018. ak. godinu. Član je Hrvatskog matematičkog društva, Društva matematičara i fizičara Rijeka i Županijskog povjerenstva Natjecanja iz matematike srednjih škola.

158. JOSO SLAMIĆ, pukovnik, srednji poduzetnik, iz Ljubostinja. Otac Niko, iz Ljubostinja, a majka Marija Slamić, rođ. Maretić iz Podumaca, Unešić. Slamić je bio dragovoljac Domovinskog rata iz 1991. Prethodno bio oficir JNA. Obnašao dužnost pomoćnika zapovjednika 113. brigade i načelnika Stožera brigade HV. Umirovljen u činu pukovnika. Vlasnik poduzeća „Djelo“.

Trgovačko društvo „Djelo“ osnovano je 1990. godine na adresi Ljubostinje, Slamići 19, općina Unešić. To je poduzeće za trgovinu na veliko i malo, turizam, ugostiteljstvo i izvoz-uvoz. „Djelo“ je počelo djelovati s jednom prodavaonicom nasuprot Sportske dvorane u Šibeniku. Godine 2010. toj je tvrtki pripojena druga tvrtka „Veslo – inženjering“ iz Vodica, a godine 2015. tvrtka „Slamić“ iz Knina, te 2016. godine „Pekara“ Šibenik. „Djelo“ ima 65 trgovina (prodavaonica) i 2018. godine imalo je 483 radnika. Cijela obitelj Jose Slamića je angažirana u toj tvrtki „Djelo“. Tako je tjednik *Lider*, Luciju Slamić, direktoricu, stavio na 16. mjesto među 300 najmoćnijih žena hrvatskog biznisa. Slamić je bivši HSLS-ovac i bivši predsjednik Županijskog odbora HSLS Šibenik.

Izvor: *Šibenski portal*, 2. 12. 2016.; Poslovna.hr/djelo/

159. Dr. sc. PAJO SLAMIĆ, matematičar. Rođen 17. 10. 1950. u Ljubostinju, Drniš. Otac Niko Slamić, a majka Ana Slamić, rođ. Višić, Koprno, Unešić, Drniš. Diplomirao matematiku i fiziku na Fakultetu industrijske pedagogije u Rijeci (1974.). Završio poslijediplomski studij na Matematičkom odjelu PMF u Zagrebu i magistrirao topologiju (1979.) te doktorirao tezom „Simetrični blokovni nacrti s automorfizmom reda četrnaest“ iz znanstvenog područja matematike (2003.).

Radna karijera: prof. fizike u Gimnaziji u Ogulinu (1974.-1975.), prof. matematike u Srednjoškolskom centru u Kutini (1975.-1976.), potom viši predavač iz matematike (držao predavanja i vježbe) u Zrakoplovnoj vojnoj akademiji (1976.-1984.), prof. matematike u Centru usmjerenog obrazovanja za kadrove u zdravstvu, Rijeka (1984.-1985.). Viši predavač iz poslovne, financijske, aktuarske i gospodarske matematike te voditelj poduzetničke radionice (od 1985.) na Fakultetu za menadžment u turizmu i ugostiteljstvu u Opatiji Sveučilišta u Rijeci. Služi se engleskim. Član je Hrvatskog matematičkog društva i Društva matematičara i fizičara Rijeka.

Izvor: [www.http://Europas:zivotopissp](http://Europas:zivotopissp)

160. SILVIJA SUNARA ČEVID, akademska slikarica. Rođena 8. 10. 1976. u Šibeniku. Roditelji: otac Ante Sunara iz Drniša i majka Slavica Sunara, rođ. Tomić iz Siverića. Osnovnu školu završila u Drnišu. Školu likovnih umjetnosti završila u Splitu, a studij likovne kulture na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu. Radi kao profesorica likovne kulture u osnovnim i srednjim školama u Drnišu i okolici. Sudjelovala na desetak samostalnih i na nekolicini skupnih izložbi što u Hrvatskoj, što u inozemstvu. Stvara u različitim tehnikama, ali je najpoznatija po staklenim mozaicima. Članica je Hrvatskog društva likovnih umjetnika kao i likovne udruge Grupa 9 u Šibeniku.

Š

161. IVAN ŠIMUNDŽA, boksač, europski prvak. Rođen u Umljanoviću, Ružić, Drniš. Roditelji: otac Ivan i majka Marica Šimundža, oboje iz Umljanovića. Boksački trener i europski prvak. Uz to i poduzetnik. Vlasnik kafića.

162. Dr. sc. DANICA ŠKARA, professor emeritus, redovita profesorica engleskog jezika u trajnom zvanju. Rođena 14. 3. 1952. u Ružiću, Drniš. Diplomirala na Filozofskom fakultetu u Zadru (1976.), magistrirala temom „Tvorba riječi u jezicima u kontaktu“ na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1985.). Doktorirala na Filozofskom fakultetu u Zadru tezom „Kontrastivna analiza poslovice u engleskom i hrvatskom jeziku“. Disertaciju je obranila 4. 2. 1994., a promovirana na Sveučilištu u Splitu 27. 5. 1994. u doktora društveno -humanističkih znanosti iz područja filologije. Od 2. 5. 1986. asistentica, od 3. 5. 1996. docentica, od 13. 7. 1999. izvanredna profesorica, od 30. 5. 2006. redovita profesorica na Sveučilištu u Zadru. Promovirana je u počasno zvanje professor emeritus Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Splitu 11. 6. 2019. Prethodno je umirovljena kao redovita profesorica u trajnom zvanju na Filozofskom fakultetu u Splitu. Radila je na Filozofskom fakultetu i Sveučilištu u Zadru, Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Splitu i Cornell University (SAD). Objavila je najmanje 43 izvorna znanstvena rada od kojih je 13 objavljeno u uglednim inozemnim časopisima. Uz to, objavila je i četiri knjige. Sudjelovala je u radu šest znanstvenih projekata od čega su tri međunarodni projekti. Bila je predsjednica Organizacijskog odbora Europskog lingvističkog kongresa (Split, 18-21. 9. 2013.) pod pokroviteljstvom SLE. Bila je članica Predsjedništva Hrvatskog društva za primijenjenu lingvistiku i članica nekoliko međunarodnih udruženja.

Izvor: Sveučilište u Splitu, *Sveučilišni godišnjak školske godine 1994./95.*, Split 1995., str. 184, 210-211.; Senat Sveučilišta u Splitu.

163. VELJKO ŠKOVRLJ, organizator školstva u El Shattu, podrijetlom iz Razvođa, Promina. Učiteljsku školu završio u Šibeniku. T. Žalac svrstava ga u skupinu slobodarske omladine okupljene oko časopisa „Kranjčević“ kojega su pokrenuli V. Popović i V. Lalić i gdje su još bili Miro Kuhač, Vid Trlaja, Tode Lončar i dr. Osim što je predratni učitelj, on je organizator školstva u izbjegličkom logoru u El Shattu. Odgojno-obrazovnom djelatnošću u zbjegu upravljao je Prosvjetni odjel Centralnog odbora zbjega (COZ), a sekretar/tajnik Odjela je Veljko Škovrlj. Sastavljači početnice na sinajskom pijesku za rad učenika pod šatorima bili su prof. Pavao Valerijev i učitelj Veljko Škovrlj te još P. Ivčević, D. Matušić i Zlata Lušić. Početnica je tiskana u 2.400 primjerala. Tada je radilo 19 osnovnih škola u zbjegu s preko šest tisuća učenika u 176 odjeljenja, a radilo je i nekoliko srednjih škola. Veljka nalazimo i u uredništvu

„Našeg lista“, glavnom glasilu zbjega u kojem su uredništvu još bili Marin Franičević, Paula Zon, Vjekoslav Kaleb, Ranko Marinković i Šime Vučetić. Poslije 2. svjetskog rata radi na prosvjetnim pitanjima u Oblasnom narodnom odboru za Dalmaciju, potom u Kotarskom narodnom odboru u Splitu, a bio je i predsjednik Savjeta za prosvjetu općine Split. Kao istaknuti prosvjetni radnik, izabran je za direktora Škole učenika u privredi „Branko Duplančić“ koju je dužnost obavljao više godina. Kao što kaže Jerko Matošić: „Svojom poznatom agilnošću, nemirom i uvijek prisutnim smješkom koji je odavao krajnji optimizam, Veljko se pretvorio u pravog rukovodioca prosvjete (...). Veljko je uvijek iskazivao svoje divne osobine: skromnost i ljubav za ljude, za djecu, nastavnike, roditelje, za školu uopće, za povezivanje škole sa životom, ulazio smiono u promjene...“ Bio je jedan od pokretača časopisa „Školski vjesnik“ u kojemu je bio član uredništva od 1952. pa sve do dvobroja 9-10/1964. U tom časopisu objavio je nekoliko radova od kojih ćemo posebno spomenuti članak „Prosvjetno kulturni rad u El Shattu (iz zapisa jednog prosvjetnog radnika)“, Školski vjesnik, vol. 5, br. 2/1955., str. 8-9.

Izvori: J. Matošić, In memoriam: Veljko Škovrlj, „Školski vjesnik“, vol. 34, br. 3-4(1985.), str. 331; T. Žalac, *Napredni pokreti i organizacije prosvjetnih radnika u Hrvatskoj 1865-1981*, Zagreb 1983., str. 179 i 211.

T

164. SABINA TANDARA-KNEZOVIĆ, novinarka Nove TV. Rođena 1978. Njena majka Ljubica Kozić je iz Drinovaca, Miljevci, Drniš. Diplomirala je na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Usavršavala se na Sveučilištu Missouri. Kao studentica, dobitnica Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu. Radi u Informativnoj redakciji Nove TV od 2005. godine. Uz ostalo, prati rad predsjednika RH, Vlade i političkih stranaka zastupljenih u Saboru. Kao reporterka izvještavala je s predsjedničkih, parlamentarnih i lokalnih izbora, kao i o pitanjima ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju. Izvještavala i iz ratne zone Afganistana, te pratila posjete predsjednika države i Vlade RH Azerbajdžanu, Kazahstanu, Izraelu, Kataru, Rusiji, SAD, po Europi i drugdje. Izvor: *Leksikon HTV*, 2. izd. /ur./ Mirko Galić, Zagreb 2016., str. 529.

165. Dr. sc. MARIJA TONKIĆ, rođ. **BOJČIĆ**, redovita profesorica. Rođena 12. 5. 1960. u Ružiću, Drniš. Roditelji: otac Ivan, majka Marta Bojčić, djevojački Skejo. Od 1984. do 1989. zaposlena u Stanici hitne medicinske pomoći Split. Specijalizirala medicinsku mikrobiologiju i parazitologiju u KB Split (1989. – 1994.). Radi na Odjelu za kliničku mikrobiologiju i parazitologiju

KB Split kao specijalist od 1994. godine. Ujedno je i na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu kao asistent na Katedri za medicinsku mikrobiologiju i parazitologiju od 1998. Magistrirala je 1997. a doktorirala 2006. Viši je asistent od 2006., birana za docenticu od 2007., a za redovitu profesoricu birana je 2016. godine. Pročelnica Katedre Medicinska mikrobiologija i parazitologija na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu.

166. Dr. sc. BORIS TOPIĆ, dr. med. (Šibenik, 15. 9. 1949. – Zagreb, 7. 7. 2020.). Roditelji: otac Mirko, Drniš, majka Zdenka Topić, rođ. Nakić iz Siverića. Osnovnu školu i gimnaziju završio u Drnišu. Započinje studij na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 15. 10. 1968., a diplomira na istom fakultetu 27. 12. 1973. Stručni ispit položio 1975. Obranio magistarski rad: „Socijalno medicinski aspekti resekcije želuca i selektivne vagotomije u odnosu na postoperativne komplikacije“ na Medicinskom fakultetu u Zagrebu (1982.). Doktorirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 28. 2. 1989., obranivši tezu: „Najprikladniji pristup kanalu VII. živca kraniofacijalne regije“. Time je stekao doktorat znanosti iz područja biomedicine i zdravstva, polje medicina. Promoviran je 10. 1. 1990. Završio je dvije specijalizacije: iz opće kirurgije u KB „Sestre milosrdnice“; i iz epidemiologije u ŠNZ „Andrija Štampar“ i položio specijalistički ispit u HZJZ (1993.). Apsolvirao sveučilišni poslijediplomski studij iz Biologije-Biomedicine, te završio poslijediplomski studij iz Javnog zdravstva i epidemiologije. Završio i dopunsko pedagoško-psihološko obrazovanje na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (1982.). Izabran za predavača kolegija „Prva pomoć i zaštita“ na PMF u Zagrebu (1985.).

Radna karijera: liječnik na stažu u Domu zdravlja željezničara i KB „Sestara milosrdnica“ u Zagrebu (1974.-1975.), liječnik u ZS „Tuškanac“ Doma zdravlja Centar u Zagrebu i stručni suradnik u Republičkom zavodu za zaštitu zdravlja (1975.). Liječnik na specijalizaciji u KB „Sestre milosrdnice“ (1975.-1980.). Stručni suradnik Medicinskog fakulteta u Zagrebu za potrebe Dislociranog medicinskog studija u Splitu za predmet Anatomija (1981.-1997.), a od 1987. znanstveni asistent, viši asistent u odjelu za znanost Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Glavni savjetnik za zdravstvena pitanja, potom voditelj programa zdravstvene skrbi u sportu u Hrvatskom olimpijskom odboru (1997.-1999.-2001.).

Bio je član Hrvatskog liječničkog zbora, Hrvatskog politološkog društva, Svjetskog viktimološkog društva te Sindikata državnih službenika i namještenika RH. U dva mandata bio je član Skupštine Sveučilišta u Zagrebu.

Suradnik na znanstvenom projektu „Parametri normalnog i abnormalnog razvitka mozga čovjeka tijekom kritičnih perioda razvitka“, tajnik i istraživač zn. pr. „Kronične bolesti“, voditelj zn. projekta „Zdravlje za sve WHO aplici-

ran na jugoistočnu Europu“ i dr. Studirao je i na Fakultetu političkih znanosti (politologiju), a bio je i student (filozofije) na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Objavio je više od 20 znanstvenih, nastavnih i stručnih radova. Utemeljio je i tvrtku „Istraživački razvojni rad“ (RiD). Služio se engleskim.

Predavao je i u Medicinskoj školi. Nastojao je svakomu pomoći koliko god je mogao i dosta je vremena i energije utrošio na pomoći drugima.

Za vrijeme gimnazijskog školovanja bio je aktivan u Savezu omladine i to ne samo u gimnaziji, nego i u općinskoj organizaciji, te na razini Dalmacije. Godine 1968. obavljao je volonterski dužnost sekretara Predsjedništva Općinske konferencije SOH Drniš (kao što su prije njega obnašali tu dužnost, također volonterski, Ante Dželalija, Dušan Knežević, Damir Ledenko, Miro Lilić i dr.), a poslije njega Neven Vicić, Ante Vukušić itd. Boris Topić bio je odličan učenik i student, ali ga je bolest spriječila da napreduje u znanosti i struci. Godinama je poboljšivao i imao poprilične zdravstvene poteškoće. Umirovljen je 2008. godine. Umro je u 71. godini u Zagrebu, a ispraćen je u krugu obitelji u krematoriju na Mirogoju 13. 7. 2020. godine.

Izvor: *Večernji list*, 11. 7. 2020.;

Dokumentacija njegove obitelji

167. Dr. sc. VESELA LOVRIĆ-TORLAK, docentica. Rođena 1959. u Širitovcima, Miljevci, Drniš. Roditelji iz Širitovaca: otac Ivan i majka Anka Lovrić, rođ. Grabić. Osnovnu školu pohađala i završila u Širitovcima (I-IV raz.) i u Drinovcima (V-VIII raz.). Gimnaziju završila u Drnišu. Diplomirala na Kemijsko-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Splitu i stekla naziv dipl. ing. kemije (1985.). Zaposlena u KBC Split na Kliničkom zavodu za nuklearnu medicinu. Magistrirala i doktorirala u području biomedicinskih znanosti. Magistarski rad „Utjecaj radioaktivnog joda ^{131}J na funkcionalne i morfološke promjene štitnjače kod štakora“ obranila na Kemijsko-tehnološkom fakultetu u Splitu (2005.). Doktorirala tezom „Povezanost različitih polimorfizama gena za sintezu enzima B-1, 4-N-acetil-galaktozaminil-transferaze 1 (BAGALNT 1) s nastankom šećerne bolesti Tip 1 u populaciji Hrvatske“ na Sveučilištu u Splitu (2010.). Sudjelovala i sudjeluje na projektima: suradnik na znanstvenom projektu „Genetska epidemiologija dijabetesa tip 1 u hrvatskoj populaciji“ (MZOŠ, 2007.-2013.); na projektu „Cjelogenomska analiza povezanosti Hashimotovog tiroiditisa“ (HRZZ); „Otkrivanje novih genskih lokusa uključenih u regulaciju funkcije štitne i doštitne žlijezde“ (HRZZ, 2014.-2020.). Docentica Lovrić Torlak sudjeluje u provođenju nastave predmeta Nuklearna medicina na Sveučilišnom odjelu zdravstvenih studija i Medicinskom fakultetu u Splitu, te predmeta Fizikalna biokemija na Kemijsko-tehnološkom fakultetu u Splitu. Sudjeluje također u izvođenju nastave iz predmeta Nuklearna

medicina na Sveučilištu u Mostaru. Objavila 40-tak znanstvenih i stručnih radova. Sudjeluje na međunarodnim i domaćim znanstvenim skupovima.

Izvor: *Životopis*

168. ANTE TOMIĆ, košarkaš, reprezentativac Hrvatske. Rođen 17. 2. 1987. u Dubrovniku. Roditelji: otac Ivica iz Siverića, Drniš, a majka Stana Tomić, rođ. Brač iz Cicrine, Bosna i Hercegovina. Počeo je igrati košarku u KK Šumica (to je ustvari klub osnovne škole Ivana Gundulića u Dubrovniku). Odlazi u „Zagreb“ 2002., a nešto poslije prelazi u „Goricu“ na posudbu. Godine 2004. vraća se u „Zagreb“. Tada počinje njegov uspon i u naredne tri godine postaje najbolji igrač svoga kluba. Proglašen je najboljim košarkašem sezone 2007./2008. dobivši nagradu „Košarkaš.hr“. Do sada je igrao za košarkaške klubove Dubrovnik, Zagreb, Real Madrid i Barcelonu. Visok je 2,17 cm i težak 112 kg. Nastupa u timu kao centar (broj 4). Igra u sljedećim ligama: A1 liga, NLB liga, Euro Challenge. Proglašen je za najkorisnijeg igrača NLB lige 2008./2009. Godine 2009./2010. ponovo je najkorisniji igrač sezone NLB lige. Početkom 2009. prelazi u Real Madrid, ali je već krajem lipnja isključen iz Reala. Real nije osporavao Tomićev talent nego se žalio na njegovu slabu borbenost i mlaku igru. Član je B-reprezentacije Hrvatske koja je na Mediteranskim igrama u Pescari zaslužila zlatnu medalju (2009.). Iste godine, Tomić je s reprezentacijom na pripremama za Europsko prvenstvo u Poljskoj, ali je na koncu ispao iz popisa igrača. Međutim, na Europskom prvenstvu u Sloveniji, Tomić je (kao i Bogdanović), nositelj igre reprezentacije Hrvatske.

169. IVICA TUCAK, hrvatski vaterpolski trener i izbornik vaterpolske reprezentacije Hrvatske. Rođen je u Šibeniku 8. 2. 1970. godine. Otac Grgo Tucak rođen i odrastao u Radoniću, Drniš, a majka je Danka Protega (kasnije Tucak) iz Dubrave kod Šibenika. Osnovnu i srednju školu završio u Šibeniku. Na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu je 2013. godine završio studij vaterpola, a mentor mu je bio Dubravko Šimenc.

Igračku karijeru je devedesetih započeo u vaterpolskom klubu „Solaris“, a nakon toga 2003. odlazi u zagrebački „Medveščak“ u kojemu je igrao dvije sezone. U ljeto 2005. godine započinje njegova trenerska karijera. S Veselinom Đuhom je vodio hrvatsku juniorsku reprezentaciju koja je 2008. godine na Europskom prvenstvu u Beogradu osvojila brončanu medalju, a 2009. godine zlato na Juniorskom svjetskom prvenstvu u Šibeniku.

Trenirao je klubove: Šibenik (kojega je u sezoni 2006./07. odveo u završnicu LEN Eurokupa.); Jadran, Herceg-Novu (2010.-2012., Crna Gora). S Jadranom je dva puta osvajao crnogorsko prvenstvo, dva puta Jadransku ligu i jedan put crnogorski kup. Bio je član stožera u vrijeme kada je Ratko Rudić vodio reprezentaciju koja je tad osvojila europsko, svjetsko i olimpijsko zlato.

Prvo odličje pod njegovim vodstvom Hrvatska je osvojila 2013. godine na Mediteranskim igrama – zlatnu medalju.

Na Olimpijskim igrama u Rio de Janeiru 2016. godine odveo je reprezentaciju do finala u kojemu je na kraju izgubila od Srbije pa su s natjecanja otišli sa srebrom. Nakon što je Hrvatska u Riju osvojila olimpijsko srebro čelnici Hrvatskog vaterpolskog saveza su izrazili zadovoljstvo njegovim radom i dali mu podršku te su u rujnu 2016. godine odlučili da će on na mjestu izbornika ostati još četiri godine. Pod njegovim vodstvom je Hrvatska osvojila broncu na Svjetskom prvenstvu 2013. godine, srebro 2015. te olimpijsko srebro 2016. godine. Godine 2016. je od grada Šibenika dobio Nagradu za međunarodna dostignuća šibenskih sportaša. Iste godine je za osobit i izniman doprinos sportskim uspjesima hrvatskih sportaša te promociju sporta i ugleda Republike Hrvatske u svijetu odlikovan Redom hrvatskog pletera.

U

170. SILVANA UZINIĆ, djevojački **TARLAĆ**, novinarka, urednica, rođena 16. 4. 1963. u Trogiru. Roditelji: otac Vaso , a majka Danica Tarlać, rođ. Tarlać, oboje iz mjesta Baljci, Ružić, Drniš. Otac Vaso bio je pripadnik ondašnje Jugoslavenske ratne mornarice. U Baljcima su proveli tek rano djetinjstvo, jer su im se obitelji preselile u Vojvodinu. Silvana je, do polaska u školu, živjela s roditeljima u Arbaniji, na Čiovu, gdje joj je majka radila kao učieljica. Osnovnu školu završila u Splitu, a srednju također u Splitu 1981. godine kao polaznik smjera Kulturno-umjetnički organizator u tadašnjem Centru za usmjereno obrazovanje u kulturi i umjetnosti. Upisala Fakultet političkih nauka u Zagrebu i diplomirala 1987. Nakon diplome politologije zapošljava se najprije kao honorarni suradnik, a od 1993. stalno zaposlena u “Slobodnoj Dalmaciji”, u kojoj provodi gotovo cijeli radni vijek. Kratko vrijeme radila je na lokalnoj televiziji Marjan i Hrvatskoj radio televiziji, Studio Split. Radi kao reporterka s iskustvom redaktora i urednika brojnih rubrika. Udana je i ima dvoje djece.

V

171. IVAN VEŠTIĆ, profesor, atletski trener i sportski djelatnik. Rođen 1. 1. 1962. u Sedramiću, Drniš. Otac Mile i majka Anka Veštić, rođ. Plazonja, oboje iz Sedramića, Drniš. Diplomirao je na Fakultetu za fizičku kulturu. Dva

puta biran za predsjednika Hrvatskog atletske saveza. Na izvanrednoj izbornoj skupštini Hrvatskog atletske saveza, 22. 11. 2014. Vešić je izabran za predsjednika. Potom na redovnoj izbornoj skuštini 2018. ponovo je izabran za predsjednika HAS s mandatom od četiri godine. Obavljao je dužnost višeg savjetnika za sport u gradu Splitu. Bio je višegodišnji predsjednik ASK-a Split. Također je bio i predsjednik Splitskog saveza sportova na koju je dužnost dao ostavku.

Izvori: *Slobodna Dalmacija* 22. 11. 2014.; *dalmatinskiportal.hr* 21. 3. 2018.

172. MARKO VEŽIĆ, pisac i svećenik (Drniš, 16. 4. 1867. – Vrpolje, Šibenik, 27. 8. 1936.). Mlađi brat Nikole, poznatog nadšumara u Drnišu. Osnovnu školu završio u Kričkama, Drniš. Gimnaziju pohađao u Zagrebu (7 razreda) i završio u Zadru (8. razred). I bogosloviju je također završio u Zadru. Zaređen za svećenika 1890. Obavljao je službu župnika u raznim župama Šibenske biskupije, a najviše je boravio u Jadrtovcu. I nakon što je umirovljen pomagao je župnicima pa je tako i umro u Vrpolju 1936. Uz svoj pastoralni rad, napisao je Marko Vežić nekoliko stotina različitih tekstova: od propovijedi preko političkih do književnih. Pripovijesti i pjesme te druge književne žanrove objavljivao je u brojnim časopisima, listovima i drugim publikacijama. Književne radove objavljivao je u „Hrvatskoj duši“, „Hrvatskoj prosvjeti“, „Hrvatskoj smotri“, „Hrvatskoj straži“, „Narodnoj straži“, „Obitelji“, „Prosvjeti“, „Seljačkim novinama“, „Viencu“ i drugdje. Prevodio je s talijanskog, a u rukopisu mu je ostao roman „Usovi“.

Izvor: V. Lončarević, Marko Vežić – vrstan, a zaboravljen književnik, *Glas koncila*, 27. 2. 2011., str. 25.

173. NIKOLA VEŽIĆ, nadšumar drniški. Ujedno je bio nadglednik – inspektor šuma od granice Dalmacije s Likom do Kornatskog otočja. Službovao je u šumarstvu od 1874. do 1918. godine, dakle pune 44 godine. Smatra se da je uvođenjem zabrana u šumama i njihovom njegovom, Nikola Vežić obnovio je na tisuće hektara u drniškoj općini. K tome je pošumljavanjem podigao oko tisuću i pol hektara borovih šuma. Pored pošumljavanjem, bavio se i voćnim sadnicama kojih je, njegovom zaslugom, zasađeno na desetke tisuća. Nikola Vežić bio je tajnik Poljodjelskog odbora (Comisio agrario) u Drnišu osnovanog u srpnju 1869. Odbor je dobro počeo raditi, ali se nakon nekoliko godina raspao. Njegov posao, uz pomoć općine i države, nastavio je Vežić. Pokraj Čikole bio je rasadnik iz kojega je on podijelio stanovnicima općine Drniš cca 20 tisuća bajamovih i 10 tisuća sadnica kestena. Pobrinuo se da općina imenuje „zaklete lugare“ čiji je rad on nadgledao. U svim selima drniške općine bile su – osamdesetih godina 19. st. – određene površine za pošumljavanje. Nastojao je da stanovništvo posadi korisna stabla kao što su bajami. Još 1879. on tiska knjižicu u Trstu *Pet pi-*

sama o oplemenjivanju voćaka, e da bi poučio seljake o uzgoju i koristi voćaka. Njegovom su zaslugom posađeni borovi u Kljacima i pošumljen dio Promine. Pored Promine i Moseća, organizirao je još pošumljavanje Svilaje i Kaluna između Drniša i Trbounja. Drniška općinska uprava proglasila ga je nadšumarom početkom 1912., a zbog zasluga za pošumljavanje.

On je postao poznat kao šumar i nadšumar, ali je ujedno sudjelovao i u različitim kulturnim aktivnostima. Šumar N. Vežić zajedno s narodnjacima Drniša poslao je telegram s pozdravima uredništvu „Narodnog lista“, u povodu ulaska austrijske vojske u BiH. Početkom 1876. u Drnišu postoji „Dramatičko društvo“, a na njegovu čelu je Nikola Vežić, koji je ujedno igrao neke uloge kao glumac. Kada se početkom 1878. bira nova uprava „Slavjanske narodne čitaonice“ u Drnišu, Vežić je tajnik i blagajnik. Kada je 1886. osnovana „Hrvatska čitaonica“, Vežić postaje i knjižničar. Vežić je bio i član „Kninskog starinarskog društva“ u studenom 1889. On šalje brzojavnu čestitku odboru za proslavu prilikom otkrića spomenika fra Andriji Kačiću Miošiću u Makarskoj, 1890. Umro je na liječenju u Zagrebu 1918. i sahranjen na Mirogoju.

Izvor: Čovjek mrtav spomenik mu živi, *Šibenski list*, 31. 12. 1965., str. 4;

K. Kosor, Drniš u ogledalu tiska za hrvatskoga narodnog preporoda u Dalmaciji (1860-1921), *Kačić*, VIII/1976., str. 5 – 134, a posebno str. 80-82.

174. GAŠPAR VINJALIĆ, povjesničar i svećenik (Zadar, 3. 10. 1707. – Visovac, 16. 5. 1781.). Rođen je u Zadru u časničkoj obitelji. Roditelji: otac Izak, majka Domina (Nedjeljka). Kršten je u Sv. Stošiji u Zadru i na krštenju dobio ime Petar. Stupio je u franjevački red 12. 11. 1735. i tada dobiva ime Vinko. Na zavjetovanju mu je provincijal fra Jeronim Filipović dao ime fra Gašpar. Nije potvrđeno nalazima arhivskih dokumenata, ali neki autori tvrde da je Vinjalić gramatičku školu završio na Visovcu, a i filozofiju također. Nepoznato je gdje je studirao. Zna se da je imenovan učiteljem u samostanskoj školi u Kninu 1742., a bio je župnik u Kninu (1742.-1743., a vjerojatno i još koju godinu). U srpnju 1747. imenovan je učiteljem, ponovo u Kninu. Potom je gvardijan, također u Kninu (1749.) i vjerojatno još tri godine župnik. Vinjalić je iza toga župnik župe Gradac u Petrovu polju kod Drniša. U dokumentima se spominje kao predsjednik samostana Sv. Lovre u Šibeniku (1758.), a bio je i župnik u šibenskom Varošu (najmanje od lipnja 1758. do srpnja 1759.). Ponovo je u Kninu najkasnije od jeseni 1763. od kada je definator provincije Presvetog Otkupitelja (do 1766.) i učitelj mladića u samostanu u Kninu sve do 1770. Godine 1771., Vinjalić je iznova i opet određen za učitelja u Kninu (barem nominalno jer na popisu nema uopće ni jedan učenik). Kao član samostanske obitelji u Kninu, u kolovozu 1773. odlazi u Veneciju na liječenje. Po povratku, premješten je na Visovac i tu ostaje do smrti, u svibnju 1781. godine.

Glavno djelo Gašpara Vinjalića, pisano na talijanskom, nosi naslov *Compendio storico e cronologico delle cose piu memorabili occorse agli Illiri e Slavi in Dalmazia, Croazia e Bosnia*. Zamolio je talijanskog franjevca, koji se školovao jedno vrijeme u Šibeniku i poznao je hrvatski, da mu popravi njegov talijanski i pomogne objaviti knjigu u Italiji. Ovaj je malo preradio tekst i objavio ga pod svojim imenom Gianantoni Bomman i izdao u dva sveska pod naslovom *Storia civile ed ecclesiastica della Dalmazia, Croazia e Bosna in libri dodici compendiate*, Venezia 1775., a Vinjalića je samo spomenuo u predgovoru kao sakupljača građe. Treći dio Vinjalićeve knjige ostao je u rukopisu, također na talijanskom, u arhivu na Visovcu. Konačno je objavljen u prijevodu Bruna Peze i s popratnim objašnjenjima Vicka Kapitanovića. Ta knjiga nosi naslov Gašpar Vinjalić, *Kratki povijesni i kronološki pregled važnijih zbivanja koja su se dogodila Slavenima u Dalmaciji, Hrvatskoj i Bosni, 1514. – 1769.* u izdanju Književnog kruga Split, 2010. Priređivači u predgovoru navode da je treći svezak izrađen „velikim dijelom na temelju neobjavljenih vrela i svjedočanstava očevidaca“. Ovo izdanje je obogaćeno brojnim ilustracijama, kazalima zemljopisnih pojmova i osobnih imena, bibliografijom i sa 487 bilješki. U toj knjizi spominju se najmanje 30-tak mjesta odnosno toponima drniškog kraja. (Tako se Drniš spominje na 26 stranica, Krka na 21, Čikola na 10, Petrovo polje na 14, Promina na 11, Roški Slap na sedam, Visovac na 52, Zagora na 12 itd.).

Izvor: Vicko Kapitanović, Gašpar Vinjalić i njegova povijest Slavena, u gore navedenoj knjizi Gašpar Vinjalić, *Kratki povijesni i kronološki prijevod...*, Split 2010., str. 7-19.

- 175. ZDRAVKO VLAJIĆ**, autor opsežnih strukovnih rječnika. Rođen 5. 11. 1950. u Kaočinama, Miljevci, Drniš. Roditelji: otac Ante i majka Anka Vlajić, rođ. Lovrić iz Širitovaca. Osnovnu školu pohađao i završio u Kaočinama (I-IV raz.) i u Drinovcima (V-VIII raz.). Srednju školu završio u Zagrebu. Diplomirao je na studiju inženjera za strojarstvo i elektrotehniku, te PTT smjer na Fakultetu prometnih znanosti, oba studija u Zagrebu. Najduže radio u radnoj organizaciji „Odašiljači i veze“ u Zagrebu. Autor je dvaju vrlo opsežnih rječnika: (1) Englesko-hrvatski rječnik elektroničkog, fizičkog i matematičkog nazivlja i (2) Hrvatsko-engleski rječnik elektroničkog, fizičkog i matematičkog nazivlja.
- 176. JOSIP VRANKOVIĆ**, košarkaš, reprezentativac i izbornik Hrvatske, zvani Joke. Rođen 26. 10. 1968. u Splitu. Podrijetlom iz Drniša. Počeo igrati košarku u mlađem uzrastu KK „Split“, odnosno u KK „Trogir“ (1989.). Nastavio u KK „Dalvin“ (1989.-1990.), „Alkar“ (1990.-1991.) „Split“ (1991.-1997.), „Zadar“ (1997.-1998.), „Cibona“ (1998.-2000.), „Prokom“ (2000.-2003.), „Ludwigsburg“ (2003.), „Cibona“ (2004.-2005.), „Široki Brijeg“ (2005.-2006.). Igrao je na poziciji bek šutera. U „Širokom“ je završio igračku karijeru

i započeo trenersku (2007.). Sa „Širokim Brijegom“ osvojio je prvo mjesto u BiH. Potom je trener „Cibone“ (jeseni 2007.), pa trener „B“ košarkaške reprezentacije Hrvatske s kojom osvaja zlatnu medalju na Mediteranskim igrama u Pescari (2009.). Iste godine, u 11. mjesecu, Josip Vranković je izbornik košarkaške reprezentacije Hrvatske. S hrvatskom reprezentacijom sudjeluje na Svjetskom prvenstvu (2010.) i Europskom prvenstvu (2011.). Odstupa s dužnosti izbornika jer na ta dva prvenstva reprezentacija nije postigla očekivane i zadovoljavajuće rezultate. Krajem 3. mjeseca 2011. ponovo je trener „Cibone“ na koje mjesto potkraj 11. mjeseca iste godine podnosi ostavku. Visok je 199 cm (nije dvometraš jer nedostaje 1 cm visine). Igrao je za reprezentaciju Hrvatske na Svjetskom prvenstvu u Kanadi 1994. kada je reprezentacija Hrvatske osvojila treće mjesto. Obnašao je dužnost stručnog tajnika Hrvatskog košarkaškog saveza (HKS), a potom glavnog tajnika.

Izvori: HKS; *tportal*; *Index*; *više dnevnih novina različitih datuma*

177. Dr. sc. SANJA VRCIĆ-MATAIJA, izv. prof. Rođena u Šibeniku 12. 4. 1972. Roditelji: otac Grgo i majka Mara Vrcić, rođ. Krečak. Oboje iz Radonića, Drniš. Sanja je živjela u Radoniću sve do završetka srednje škole. Osnovnu školu završila je u Drnišu, a u Šibeniku srednju školu odgojno-obrazovnog smjera. Godine 1995. diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Zadru (studijska grupa *Hrvatski jezik i književnost*). Poslijediplomski magistarski studij *Književnost* završila je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Doktorirala je 2010. godine na Filozofskom fakultetu u Rijeci s temom „Tipologija hrvatskoga realističkoga dječjeg romana 1991.-2001.“ te stekla znanstveni stupanj doktora znanosti iz područja humanističkih znanosti, polje filologija, grana teorija i povijest književnosti.

Zaposlena je kao izvanredna profesorica na Sveučilištu u Zadru, na Odjelu za nastavničke studije u Gospiću (integrirani preddiplomski i diplomski učiteljski studij), gdje je nositeljica niza kolegija iz dječje književnosti, teorije književnosti, medijske i scenske kulture. Sudjelovala je u organiziranju niza domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova kao i u uređivanju nekoliko zbornika radova i leksikografskih izdanja. Predmet su njezinog znanstvenog interesa književno-teorijski i književno-povijesni pristup proučavanju hrvatske dječje književnosti s posebnim naglaskom na stanje u suvremenom hrvatskom dječjem romanu, pitanjima zavičajnosti u jeziku i književnosti te kulturološkim osobitostima zavičajnosti u kontekstu globalizacijskih promjena. Izlagala je na 30-ak domaćih i međunarodnih znanstvenih konferencija te objavila oko pedeset znanstvenih i stručnih radova vezanih uz navedeno područje interesa. Autorica je znanstvene monografije *Hrvatski realistički dječji roman (1991.-2001.)* (2018.), suautorica znan-

stvene monografije *Tragom ličke zavičajnosti* (2012.) i suurednica monografije *Sto godina obrazovanja učitelja u Gospiću* (2019.). Bila je suradnica na projektu „Hrvatska pisana baština od 17. do 19. stoljeća“, a članica je i europskog projekta Interreg Italy–Croatia: „Promotion and valorisation of little or unknown inland places of the Adriatic“. Aktivno sudjeluje u javnom i kulturnom životu Like, održavanjem predavanja i radionica za učitelje Ličko-senjske županije te nizom nastavnih, interdisciplinarnih projekata s ciljem popularizacije učiteljskog poziva, znanosti i umjetnosti.

Članica je Hrvatske udruge istraživača dječje književnosti.

Izvor: prema autobiografiji

178. ANDRIJA VUJEVIĆ – VOJKO VRUĆINA, reper, tekstopisac, skladatelj i glazbeni producent. Rođen 19. 1. 1985. u Kninu. Otac Slavko Vujević iz Štikova, Drniš, red. prof. na FESB-u u Splitu i majka Eda Vujević, rođ. Jelić, novinarka „Slobodne Dalmacije“ i pjesnikinja. Andrija Vujević studirao računarstvo (programer) u Splitu. Radio u toj struci dvije godine (do 2008.), a onda se posvetio glazbi. Bio je član rap-sastava „Kiša metaka“, potom sastava „Dječaci“. Njegovi prvijenci su: *Drama* i album *Istina*. Osvojio je do sada tri Porina. Poznat mu je album *Kuje i laseri*, a osobito pjesme lakih nota: *Kako to, Zovi čovika i Ne može*. Za sebe kaže: „Ja sam reper koji piše i pjeva o stvarima kakve jesu, a ne kakve bi trebale biti“.

Izvor: *Večernji list*, 2. 8. 2020.

179. MLADEN VUKOREPA, kvizaš, lovac, inženjer elektrotehnike. Njegov otac Ivan je iz Ključa, Miljevci, Drniš (iz obitelji „Jale Đerina“). Završio je Matematičku gimnaziju u Zagrebu, a nakon toga studij elektrotehnike. Široj javnosti je poznat kao jedan od lovaca iz popularnog kviza „Potjera“. Gledatelji TV kvizova mogli su ga još u 80-ima vidjeti u „Kviskoteci“, a posebno se pamte njegovi nastupi u „Izazovu“ u kojemu je bio rekorder, te u obnovljenoj „Kviskoteci“ u kojoj je osvojio treće mjesto. Rekreativno se bavi košarkom.

Mladen Vukorepa je osim u „Kviskoteci“ i „Izazovu“ nastupao i u kvizovima „Brojke i slova“, „Diploma“ i „EUigma“ – kvizu Hrvatske radio televizije koji je emitiran 2013. godine povodom ulaska Hrvatske u Europsku uniju. Redoviti je sudionik pub kvizova. Dva puta zaredom je s ekipom Perlice osvojio prvo mjesto na Državnom prvenstvu u pub kvizu. Mladen se 2017. godine pridružio Morani Zibar, Deanu Kotigi i Krešimiru Sučeviću-Međeralu u kvizu „Potjera“ na HTV.

Jedan je od najboljih hrvatskih kvizaša. Godine 2016. bio je član hrvatske reprezentacije na kvizaškim Olimpijskim igrama u Ateni, a najviše se istaknuo na području sporta, gdje je osvojio četvrto mjesto.

- 180. VLADIMIR VUKOVIĆ**, general-potpukovnik (Beograd, 11. 6. 1938. – Niš, 23. 7. 1992.). Njegov otac Branko je rođen u selu Miočić, Drniš i radio na željeznici kao otpravnik vlakova. Vladimir Vuković završio je osnovnu školu i gimnaziju u Beogradu. Vojnu akademiju završio je 1960. a Višu vojnu akademiju 1972. te Školu narodne obrane 1978. Čin potporučnika dobio je 1960. a u čin general-potpukovnika unaprijeđen je 1991. godine. Obavljao je razne vojne dužnosti od komandira voda do komandanta korpusa. Bio je komandant 9. kninskog korpusa JNA i to od 12. 9. do 30. 12. 1991. Potom prelazi za komandanta 5. banjalučkog korpusa, a iza toga je imenovan za komandanta 3. armije u Nišu. Za vrijeme komandovanja Vladimira Vukovića kninskim korpusom, njegove jedinice počinile su niz ratnih zločina, hapšenje civila, paljevinu kuća itd. Za vrijeme službe u vojsci, bio je u raznim mjestima: Leskovac, Niš, Knjaževac, Pirot, Priština, Raška, Kumanovo, Knin i Banjaluka. Poginuo je 23. 7. 1992. u padu vojnog helikoptera na Brezovici na dužnosti komandanta Treće armije Vojske Jugoslavije, tj. Srbije i Crne Gore. Sahranjen je u Nišu.
- 181. Dr. sc. VUJADIN VUKOVIĆ**, doktor veterine, pisac. Rođen 27. 10. 1956. u Miočiću, Drniš. Osnovnu školu završio u Siveriću. Roditelji: otac Jovo, majka Ljubica Vuković, rođ. Vuković. Diplomirao na Veterinarskom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Na istom fakultetu je i doktorirao. Predaje na Veterinarskom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Objavio najmanje dvije zbirke pjesama: *Zar da umre što me čini živim* i *Ma koliko vedar dan treba očima*. Pored poezije objavljuje i prozu kao npr. roman *Pera* i *Priče sa prela*. Živi i radi u Beogradu.
- 182. Dr. sc. DARKO VUKUŠIĆ**, dr. med. Abdominalni kirurg. Rođen 23. 10. 1963. u Drnišu. Roditelji: otac Mile i majka Danica Vukušić, rođ. Čupić, Trbounje, Drniš. Osnovnu, kao i srednju školu završio u Drnišu. Diplomirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci (1990.). Sudionik je Domovinskog rata (1991.-1993.). Slijedeće godine, tj. 1994. je na specijalizaciji iz opće kirurgije u bolnici „Sveti Duh“ u Zagrebu. Specijalistički ispit iz opće kirurgije položio je u KB „Sestre milosrdnice“ (1998.). Subspecijalistički ispit iz abdominalne kirurgije položio u KBC u Zagrebu (2010.). Obranio doktorsku radnju „Utjecaj pentadekapeptida BPC 157 na cijeljenje duodnokolične fistule“, iz znanstvenog područja biomedicina i zdravstvo. Objavio znanstvene i stručne radove iz abdominalne kirurgije.
- 183. STANA VUKUŠIĆ (ANASTASIJA VUKOSSICH)**, rođena u Drvenjaku, Mirlović polje, Drniš (sredinom 18. stoljeća – Italija, početkom 19. stoljeća). Domaćica putopisca Alberta Fortisa i vrlo vjerojatno njegova kazivačica čuvene narodne balade *Hasanaginica*. Alberto Fortis, putopisac, autor knjige *Viaggio in*

Dalmazia, Venezia, 1774. godine – hrvatski prijevod *Put po Dalmaciji*, Zagreb 1984., zaslužan je za upoznavanje Europe s našim krajevima, a posebice sa životom Morlaka. Posebno je zaslužan što je objavio pjesmu (*Hasanaginica*) i time zainteresirao europsku književnost i kulturnu javnost za usmenu književnost u Hrvatskoj, osobito u Dalmaciji. Fortis nigdje nije napisao ni objavio da mu je Stana Vukušić kazala pjesmu ‘Hasanaginica’ ili bilo tko drugi. To nije uradio jer je bio svećenik, a ionako su ga ogovarali za njegov odnos prema ženama. Fortis je Stanu Vukušić upoznao prije tiskanja svog *Put po Dalmaciji*. Žarko Muljačić tvrdi to je „Hrvatica iz sela Drvenjaka na obroncima Svilaje kod Drniša, koja je Fortisu vodila domaćinstvo u raznim mjestima Italije, možda već od godine 1771., a sasvim sigurno od 1773.“ (Muljačić, 2011.:77). Drvenjak je dio sela Mirlović Polje kod Drniša. Po svemu sudeći, Stana je vrlo vješto upravljala Fortisovim imanjima kraj Vicenze (za vrijeme njegovih brojnih putovanja), a budući da je bila „blage naravi“ slagala se i s njegovom majkom. Fortis je boravio u Drnišu i Dalmatinskoj zagori prvi put u ljeto 1771. Poslije toga, Vukušić je otišla s njim na Apeninski poluotok i bila mu dugogodišnja domaćica. On ju je smatrao privrženom sebi i imao je veliko povjerenje u nju. Muljačić, koji je inače najbolji poznavatelj Fortisa i njegova djela, posebno njegovih radova koji se odnose na Dalmaciju i naše krajeve i koji ima najmanje 35 radova i dvije knjige o Fortisu, tvrdi da je Stana Vukušić usmeno Fortisu saopćila *Hasanaginicu*, te da je to, po njegovu mišljenju, „vrlo vjerojatno“ (Muljačić, 2011.:83). Muljačić u svojoj knjizi *Fortisološke studije* navodi najmanje 35 Fortisovih pisama u kojima on spominje Stanu Vukušić. Fortis u najmanje svojih 35 pisama (prijateljima, znancima i suradnicima) u kojima „spominje svoju dragu ‘kćerku’ Stanu“ oslovljava je imenom „Stanizza, Anastasia i sl., već prema tomu da li piše Talijanima ili Hrvatima“ (Muljačić, 2011. : 78). Muljačić posebno ističe četiri pisma iz 1779. u kojima Fortis piše Juliju Bajamontiju da organizira putovanje Stane Vukušić iz Splita preko Muća u Petrovo polje. Fortis dopušta Stani duže odsustvovanje kako bi mogla posjetiti braću i majku (ako je još živa) u Drvenjaku (u Mirlović Polju). U zavičaju bi mogla ostati koji mjesec. Ona će sama doputovati preko Jadranskog mora u Split jer je Fortis zauzet obvezama pa ne može putovati. Stoga prijateljski moli Bajamontija da pomogne. U drugom pismu iste godine, Alberto Fortis piše ... „o col mezzo di qualche Morlacco della Parrochia di Clak, mandatele questa lettera acelusa.“ Da ne bi bilo zabune, Fortis ondašnje i današnje Kljake piše kao Clak. Riječ je o parohiji/župi Kljaci kojoj pripada i katolički dio sela Mirlović Polja uključivo i zaselak Drvenjak. (U sastavu nekadašnje župe Petrovo polje / Campi Petri/ odnosno Drniš, bile su i današnje župe Gradac i Kljaci do oko 1700. godine. Od početka te godine osnovana je nova, samostalna gradačko-kljakačka župa. Potom su Kljaci postali posebna kapelanija. Danas se župa Kljaci pruža od

Svilaje do Moseća i obuhvaća, pored Kljaka, još i sela Čavoglave, Mirlović Polje i Umljanoviće, a župna crkva je Sveti Ilija u Kljacima. Fortis, dakle, umjesto da kaže gradačko-kljakačka župa naziva je samo župom Kljaci.). U nekom drugom pismu svom prijatelju, Fortis doslovce piše, koristeći i hrvatske riječi „Anche la Staniza Nostra ti saluta trista puta.“ Prezime Vukušić (kako rijeđe piše Fortis, a češće to prezime donosi u obliku Vukošić) postoji i danas u Mirlović Polju kod Drniša. Nositelja prezimena Vukušić, prema popisu stanovništva 1948., bilo je u Mirlović Polju 32, u pet obitelji. I 2001. godine s prezimenom Vukušić ima jednako tako pet obitelji, ali sada je svega 15 osoba.

Izvor: Žarko Muljačić, *Fortisološke studije*, Split 2011., str.77,79-81,83,86,107,141 i 169

Z

184. TOMA ZAVOROVIĆ, governorator. Zavorović je iz Šibenika, a za governorator postavio ga je generalni providur Molin (nakon što je otpustio governorator Markovića zbog starosti), prosinca 1692. Serdarija Drniš imala je tih godina 36 sela i više od 600 ljudi sposobnih za oružje. Generalni providur D. Dolfin – 22. 2. 1695. – stavio je u dužnost T. Zavorovića da te ljude vježba u oružju kako bi njih mogao podići u borbu kad to naloži generalni providur. Dolfin ga je imenovao governoratorom soprintendentom kotara Drniš. Molin terminacijama od 30. i 31. 12. 1689. daje Tomi Zavoroviću kulu Alibega Plavše u Gracu (u Petrovu polju) i 100 padovanskih kanapa zemlje, zatim mlinicu na Roškom Slapu što je bila u vlasništvu muslimana Terzibalijića. Dodajmo još da se Zavorović posebno istakao u borbama s Osmanlijama (Turcima) kod osvajanja Čitluka u Neretvi. Za dužnosti governoratora Drniša doveo je iz Bosne nekoliko kršćanskih obitelji i nastanio ih oko Drniša. Potkraj 1706. dužd ga vraća na dužnost drniškog governoratora umjesto D. Milanovića.

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić*, VII/1975.

185. Fra STIPAN ZLATARIĆ SKOPLJANIN, provincijal Franjevačke Provincije Bosne Srebrene (1601.-1604.). U samostanu Visovac bio je učitelj franjevačkog podmlatka. Godine 1609. Osmanlije (Turci) ga utopiše u Krku. Sahranjen je na otočiću Visovac o čemu svjedoči epitaf pisan bosančicom u crkvi uz Gospin oltar. I danas je vidljiv taj natpis, jer je kamen na kojemu to piše ugrađen u zid crkve s unutarnje strane kod oltara, a nije ožbukano kao ostatak zida. Taj natpis ima osam redaka i pisan je na dva jezika: latinskom (1. redak), a ostalih sedam hrvatskim na bosančici. Natpis na toj kamenoj ploči (u prijevodu fra Karla Jurišića) glasi: „... USNUO JE U GOSPODINU Otac (P)oštovani. +NEKA SE ZNADE / OVDI LEŽI M(nogopoštovani)

O(tac) P(rovincijal) F(ra) STI/PAN SKOPLJAN/IN VIKARIO G(ospodina) / BISKUPA BOS(ne) / L(ita) N(a) 1610.+

Izvor: A. Škegro, *Matične knjige umrlih uskopaljskih župa*, Zagreb 2012., str. LIII.; Fra Karlo Jurišić, *Visovački natpisi*, u *Visovački zbornik*, Visovac 1997., str. 366.

186. FILIP ZORIČIĆ, profesor, urednik i esejist, rođen u Splitu 1982. godine.

Otac Mate i djed Filip su iz Pakova Sela, Drniš. Osnovnu školu završio u Splitu. Nakon završene srednje Nadbiskupijske klasične gimnazije „don Franje Bulić“ Split 2000. godine, odlazi u Pulu na studij, gdje 2005. godine brani diplomski rad na temu „Crkveno nazivlje u hrvatskom standardnom jeziku“, pod mentorstvom prof. dr. sc. Ivana Zoričića i završava Filozofski fakultet u Puli, tada Sveučilište u Rijeci, kao profesor Hrvatskog jezika i književnosti i Povijesti. Već za vrijeme studija radi kao nastavnik Latinskoga jezika u Gimnaziji „Zvane Črnja“ u Rovinju, a netom nakon završetka studija počinje raditi u Gimnaziji Pula. Od 2018. godine ravnatelj je Gimnazije Pula. Za vrijeme studija bio je pune četiri godine predsjednik Studentskog zbora Filozofskog fakulteta u Puli i predsjednik Skupštine Studentskog zbora Sveučilišta u Rijeci te pokreće Zavičajno društvo Dalmatinaca u Istri. Filip Zoričić autor je niza znanstvenih i stručnih tekstova, te čest izlagač na hrvatskim i međunarodnim znanstvenim skupovima, konferencijama i izložbama. Pred obranom je disertacije na Filozofskom fakultetu u Splitu na temu „Vlado Gotovac-ideje i život“, na posljediplomskom doktorskom studiju humanističkih znanosti (u prosincu 2020.). U svom istraživačkom radu bavi se zavičajem, poviješću svakodnevice te temama kao što su liberalizam, nacionalizam i religija. Organizator mnogih javnih događaja, autor, urednik i esejist. Uređivao i pisao za manjinski časopis „Tragovi“, pokretač kulturnog web portala „Kulturopedija“, osnivač i predsjednik kulturno-znanstvene udruge „Institut Mediterran“, pokretač i vlasnik MEMO muzeja u Puli. Pokretač Festivala razgovora Čakulin u Puli, autor izložbe Povijest školstva u Istri te dvaju ciklusa izložbi o Anni Frank, organizator Dana Mate Balote u Gimnaziji, organizator Znanstvenog skupa o Vladi Gotovcu u Splitu, organizator i domaćin Zavičajnih susreta-Noći Dalmacije u Puli i sl. Sudionik je petnaestak znanstvenih skupova sudjelujući sa svojim priopćenjem, predavanjem i sl. Objavio tridesetak znanstvenih i stručnih radova. Održao je 20-tak predavanja i radionica, a i organizator je raznih kulturnih i drugih događanja. U pripremi monografija o Pakovu Selu te izdanje monografije o NK Ližnjanu i monografija o Vladi Gotovcu. Aktivni je član Instituta „Vlado Gotovac“, Hrvatskog nacionalnog odbora za povijesne znanosti, Akademije za politički razvoj pri Vijeću Europe, Matice hrvatske, Istarskoga povijesnog društva, Hrvatske udruge poslodavaca (HUP)-Udruga poslodavaca u obrazovanju te osnivač i predsjednik Zavičajnog kluba Dalma-

tinaca u Istri. Nezavisni vijećnik u mjesnom odboru Stari Grad Pula. Oženjen je i otac dvoje djece.

Izvor: *Prema životopisu*

187. Dr. sc. IVAN ZORIČIĆ, docent, specijalist opće i abdominalne kirurgije. Rođen 12. 11. 1955. u Pakovu Selu. Roditelji: otac Marko i majka Marija Zoričić, rođ. Petrović, oboje iz Pakova Sela, Drniš. Osnovnu školu pohađao u Pakovu Selu i u Drnišu gdje ju je i završio. Gimnaziju je također završio u Drnišu. Diplomirao i doktorirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Radi kao pročelnik Zavoda za abdominalnu kirurgiju u Kliničkoj bolnici „Sveti Duh“ u Zagrebu.

188. IVAN ZORIČIĆ, državni prvak u apsolutnoj kategoriji karatea. Rođen 22. 11. 1982. Roditelji: otac Mate Zoričić iz Pakova Sela, a majka Slavka Zoričić, rođ. Lovrić iz Miljevaca, Drniš. Sa šest godina počeo se baviti karateom. Prvak je Dalmacije 1995., a prvu državnu medalju u bronci osvojio 1997. i ponovo 2008. Na svjetskom prvenstvu u Ateni 2001. osvaja brončanu medalju. Seniorski prvak Republike Hrvatske je 2006., 2009., 2014. i 2016. godine. Pobjednik je Euro kupa 2008., 2009. i 2011. Proglašen je najboljim sportašem Šibensko-kninske županije 2001., 2002., 2012. i 2013. Po zanimanju je profesor kineziologije, a diplomirao je fizičku kulturu na studiju Sveučilišta u Splitu 2007. godine i zaposlen u školi. Zoričić je bio član Karate kluba „Drniš“ 2011. kada je (zajedno s Antonijom Mišura, košarkašicom) proglašen najboljim sportašem Šibensko-kninske županije. U Karate klubu „Drniš“ bio je i trener i natjecatelj. Trener u Karate klubu „Šibenik 1066“. Višegodišnji seniorski reprezentativac Hrvatske u karateu, Ivan Zoričić osvojio je zlato u konkurenciji preko 84 kg na natjecanju Svjetske lige u Salzburgu. Na 18. tradicionalnom karate turniru u Čakovcu gdje je bilo 500 takmičara iz sedam europskih zemalja, 2014. godine, Ivan Zoričić osvojio je zlatnu medalju odnosno prvo mjesto. Ovaj Drnišanin/Drnišanac osvojio je prvo mjesto u kategoriji seniora + 84 kg. Dobitnik Plakete Grada Drniša 2012. Osvojio Premier ligu (Salzburg) 2015. Ukupno osvojio dvadesetak državnih medalja, a sam navodi kako u osobnoj arhivi ima više od 300 raznih medalja, diploma, pehara i sl. sa raznih međunarodnih natjecanja.

Izvor: *Šibenski.; Večernji list*, 19. 10. 2015.

189. Dr. sc. ZORAN ZORIČIĆ, redoviti prof., psihijatar. Rođen 3. 10. 1966. u Šibeniku. Roditelji: otac Joso iz Pakova Sela, Drniš, a majka Divka Zoričić, rođ. Marasović iz Roškog Slapa. Osnovnu školu i srednju medicinsku završio u Šibeniku. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu, u 10. mj. 1991., a doktorirao na Stomatološkom fakultetu, također u Zagrebu u lipnju 2004.

Specijalist psihijatrije i subspecijalist alkoholizma i drugih ovisnosti. Predstojnik Zavoda za alkoholizam i druge ovisnosti na Klinici za psihijatriju Kliničkog bolničkog centra „Sestre milosrdnice“ (Vinogradska) u Zagrebu. Voditelj Referentnog centra Ministarstva zdravstva. Predaje na Stomatološkom fakultetu i na Višoj medicinskoj školi, te je voditelj kolegija za bolesti ovisnosti Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta kao i predavač na doktorskom studiju Kineziološkog fakulteta u Zagrebu. Dr. Zoričić osnivač je i psihosocioterapijskih grupa, oglednog modela za tretman patoloških kockara. Objavio je stotinjak znanstvenih i stručnih radova, suautor više udžbenika i autor sveučilišnog udžbenika *Ovisnosti-prevencija, liječenje i oporavak*. Predsjednik je Hrvatskog društva za alkoholizam i druge ovisnosti. Utemeljio je i vodi Ljetne alkohološke škole. Ujedno je dopredsjednik Svjetskog udruženja klubova liječenih alkoholičara (WACAT).

190. ZVONIMIR ZORIČIĆ (Zagreb 31. 10. 1948. – Zagreb, 30. 5. 2015.). Kazališni, TV i filmski glumac. Otac Mate Zoričić, rođen u Pakovu Selu, Drniš. Zvonimir je diplomirao na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu 1973. godine. Od tada djeluje u HNK u Zagrebu u kojemu je kroz 40 godina odigrao više od 80 uloga. Glumio je i 36 uloga na filmu, 19 televizijskih uloga, te dvadesetak sinkronizacija. Uz to je bio i član Glumačke družine Histriion. Nastupao je u većini kako zagrebačkih tako i hrvatskih kazališta. Od 2011. nacionalni dramski prvak. Dobitnik je više uglednih nagrada i odlikovanja kao npr. Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Ž

191. Dr. sc. ROKO ŽIVKOVIĆ, liječnik (Drniš, 4. 6. 1919. – Zagreb, 21. 10. 2003.). Otac Roko iz Drniša, a majka Pera Živković, rođ. Ramljak iz Siverića. Osnovnu školu završio u Drnišu, a gimnaziju u Šibeniku. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1943. Specijalizaciju iz interne medicine završio 1952. Doktorirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1966. Titulu primarius stekao također 1966. Priznat mu je status subspecijaliste iz područja probavnih bolesti (1975.). Radio je u bolnici u Šibeniku, kao mladi liječnik, a utemeljio je i vodio interne odjele bolnica u Pakracu i u Varaždinu te, naposljetku, u Zagrebu, u bolnici „Sveti Duh“ (od 1972.). Bio sveučilišni profesor na Medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Izabran za profesora Interne medicine na Višoj medicinskoj školi 1973., a na Medicinskom fakultetu 1979. za profesora, u Ljubljani. Za znanstvenog savjetnika izabran je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1986. Predavao

je nastavni predmet Dijetetika na Prehrambeno-biotehnološkom fakultetu u Zagrebu. Bio je mentorom za brojne magistarske i doktorske radnje i na Medicinskom fakultetu i na Prehrambeno-biotehnološkom u Zagrebu. Utemeljuje i vodi kolegij Klinički ultrazvuk u gastroenterologiji i hepatologiji, u suradnji s prof. Asimom Kurjak u bolnici Sveti Duh 1981. godine. Taj kolegij vodi i na poslijediplomskom studiju na hrvatskom (za domaće) i na engleskom (za inozemne liječnike). Bio je na usavršavanju u Londonu i Pragu. U sklopu državne znanstveno-stručne delegacije, držao je predavanja doktorima medicine u Pekingu i u Pyong Yangu (1978.). Bio je gostujući profesor u Angoli (1981.), Libiji (1984.), a kao pozvani predavač, drži predavanja u Italiji, Mađarskoj, Norveškoj, SR Njemačkoj i Turskoj. Publicirao je 50-tak knjiga, priručnika i udžbenika iz interne medicine, gastroenterologije i hepatologije, dijetetike prehrane i ultrazvuka. Objavio je u zemlji i inozemstvu preko 400 stručnih i znanstvenih radova. Bio je član HLZ i Akademije medicinskih znanosti Hrvatske. Nalazimo ga kao člana uredništava domaćih i inozemnih časopisa. Dobitnik je brojnih nagrada, priznanja i odlikovanja, među njima: Ordena zasluga za narod sa srebrnim zracima (1978.), Ordena rada sa crvenom zastavom (1987.), nagrade „Personality of the Year“ ABS-a (1996.), nagrade „Fran Tućan“ i dr.

Izvori: <http://www.inet.hr/-priroda-articles-vegetar.htm>; www.magicus.info

192. Dr. sc. TOMISLAV ŽIVKOVIĆ, sin dr. Roka iz Drniša i majke Anice Živković. Fizičar i kemičar. Rođen 30. 12. 1943. u Zagrebu. Diplomirao fiziku na PMF Sveučilišta u Zagrebu 1967. Doktorirao na matičnom fakultetu 1976. Po diplomiranju zaposlio se u Institutu „Ruđer Bošković“ u Zagrebu (1967.), a unutar Instituta u Skupini za teorijsku kemiju. Od godine 1991. do kraja radne karijere, tj. do umirovljenja (2008.) radi kao znanstveni savjetnik. Stručno se usavršavao na Sveučilištu Sussex (Engleska) i Sveučilištu Utah (SAD). Boravio je također na Odjelu za znanost o moru Sveučilišta Texas A&M u Galvestoneu i djelovao u Skupini za teorijsku kemijsku fiziku (1986.-1989.). Kao gostujući profesor, boravio je na Sveučilištu Texas... po jedno tromjesečje godišnje, od 1990. do 1995.

Naslovni je redoviti profesor PMF Sveučilišta u Zagrebu gdje predaje kolegij Kvantna kemija. Smatra se – u stručnim i znanstvenim krugovima – da je znanstvenim radovima iz teorijske i matematičke kemije dao značajan doprinos teorijskoj kemiji, naročito teoriji grafova i molekularno-orbitalnoj rezonancijskoj teoriji.

Izvor: *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje, LZ „Miroslav Krleža“, 2020.

193. IVICA ŽURIĆ, košarkaš, reprezentativac. Rođen u Šibeniku 9. 1. 1965. Roditelji: otac Josip, a majka Danica Žurić, rođ. Cigić. Oboje su iz Pakova

Sela, Drniš. Nastupao za juniorsku i seniorsku košarkašku reprezentaciju Jugoslavije, potom i Hrvatske. U klubskom takmičenju igrao je za košarkaške klubove „Šibenik“ i „Cibonu“. Juniorska ekipa 'Šibenika' u kojoj je nastupao i Žurić bila je prvak Jugoslavije. 'Cibona' je – dok je za nju igrao Žurić – osvojila nekoliko naslova: prvak Hrvatske (1992./93.), Kup Hrvatske (1994./95.) i (1995./96.). Na Europskom prvenstvu u Njemačkoj, košarkaška reprezentacija Hrvatske osvojila je 3. mjesto (bronca). U timu je igrao i Ivica Žurić. Na Svjetskom prvenstvu u Kanadi 1994. gdje je reprezentacija Hrvatske osvojila 3. mjesto odnosno brončanu medalju, igrao je i Ivica Žurić.

POZNATIJI DRNIŠANI IZ OSMANSKOG RAZDOBLJA

Poznata su imena nekih aga koji su bili nastanjeni u drniškom kraju. Tako K. Kosor, pozivajući se i na Traljića, navodi obitelji: Drnišlić (o Abdulahu Drnišliji pisali smo u prošlom broju 9 Titiusa), Hodžić (iz te je obitelji vjerojatno Halil Hodža o kojem ovdje pišemo), Cerničić i najpoznatija obitelj Terzibalijić ili Terzibalić, ponekad i Terzibašić. Osim njih, u Drnišu i njegovu kraju prisutne su, na neki način, dugi niz godina i desetljeća i druge feudalne obitelji kao što su Malkočevići, Muratbegovići, Ljubunčići i dr. Te su feudalne obitelji posjedovale poprilične komplekse obradivog zemljišta, pašnjake, livade i posebno mlinove i mlinice, te stupe za sukno na Krki i Čikoli. Neki su boravili stalno, neki povremeno u drniškom kraju, a neki i nisu nikako.

194. (H)ALIL HODŽA, graditelj drniške džamije. Kao osvjedočeni prijatelj franjevac, pred svoju smrt, ostavio je visovačkim franjevcima 600 reala (Reale Dalmata/dalmatinski groš ili real je računski novac i vrijedio je 10 dalmatinskih lira). Hodža, inače, nije imao nasljednika. Kada su visovački fratri 1616. godine počeli graditi samostan na lijevoj obali Krke, na miljevačkoj (brištanskoj) strani, a u samostanskom posjedu Kobljači, Halil Hodža im je bio pri ruci. Zapravo im je pozajmio potreban novac, a onda pred smrt pocjepao zadužnicu rekavši da tu pozajmicu „darivam onim siromašnim fratrim da ih ne bi poslije moje smrti uznemiravali Turci“. Međutim, ta građevina u Kobljači nije nikad dovršena, a ostaci zidova vidljivi su i danas. Zasnovana je tako da je 40 aršina duga, 16 široka, a 15 visoka. Budući da nije dovršena pretvorena je u štalu. Halil Hodža je zapravo graditelj džamije u Drnišu i to one u kojoj je danas crkva sv. Ante. On je sasvim sigurno bio čovjek vjerske tolerancije i suradnje između Muslimana i kršćana.

Izvor: S. Traljić, Drniš šesnaestoga i sedamnaestoga stoljeća, *Radovi JAZU* u Zadru 19/1972., str. 393-404.

195. MALKOČEVIĆI

I čuveni Malkoč-beg kao i njegov brat Hasan-beg, sinovi Osman-bega, imali su u rukama čifluke, pored u nahijama Sokol i Uskopje i u nahiji Nečven (područje Promine i Miljevaca) na drniškom području, kao npr. u Lukaru. Njih dvojica braće posjedovali su i mulk (imanje) od četiri mlina u Slapu na Krki. Malkoč-beg je imao brojno potomstvo: sedam sinova i jednu kćer. On se u popisu 1574. godine navodi kao već umrli (a umro je 1565. godine). Njegovi potomci vlasnici su mnogih i različitih posjeda u šest nahija Kliškog sandžaka, među njima i u nahiji Nečven.

Malkoč – begov sin Ibrahim-beg dizdar i kapetan Obrovca, imao je 1585. godine posjede na raznim stranama, među njima i u nahijama Kosovo i Nečven. U nahiji Nečven, Ibrahim-beg ima čifluk u Šušelju i Lukaru s pašnjakom, livadom, a posjedovao je i mlinove na Krki. U istoj nahiji posjedovao je još „kao čifluk mezru Mrćanci, u blizini skele – prijelaza na Krki, sa desetinskim davanjima, ali je taj posjed već u sljedećem popisu u ruci Ali ćehaje (možda njegovog vlastitog zamjenika)“ /Hafizović, 2016.:278/. I on je akumulirano bogatstvo koristio za podizanje džamije i za njen vakuf. Međutim, prihodi vakufa od najma dućana i tri mlina na Krki nisu 1604. godine pokrivali ni 25 posto troškova za plaće službenika kojih je bilo dosta.

U blizini posjeda Malkoč-begovih sinova imao je dio čifluka u nahiji Nečven i službenik Malkoč-bega, Hasan-aga sin Alije

Izvor: Fazileta Hafizović, *Kliški sandžak od osnivanja do početka Kandijskog rata*, Sarajevo 2016., str. 275-280;

Š. Pilić, Turski katastri Miljevaca i Promine u 16. stoljeću, *God. Titius* 8/2015., str. 235-295. (Posebno str. 257-258, 266-267.)

196. MURATBEGOVIĆI

U popisima Kliškog sandžaka 1574. i 1585. navodi se čifluk Kadijin brijeg (kasnije i danas Kadina Glavica) Ali-bega, sina Mehmed-bega Muratbegovića. Čifluk se nalazio u mezri Kanjani koja je od prije bila u posjedu Muratbegove obitelji.

U posjedu Ali-bega i brata mu Ahmed-bega, sinova Murat-begovih, bila su još dva čifluka u Petrovu polju 1574., dok su desetljeće kasnije (1585.) u rukama samo Ali-bega, sina Mehmed-bega Muratbegovića. U popisima druge polovice 16. stoljeća, u selu Biskupija kod Knina imala je jednu zemlju i sestra umrlog Murat-bega imenom Mihri hatun (Murat-beg je vjerojatno umro sredinom 1545. godine).

U imovinu vakufa Murat-bega, a za džamiju u Klisu, osim mlinova i stupa u okolici Livna, šest mlinova na Skradinskom buku i zemlje u Skradinskom polju itd. spadao je i jedan mlin na rijeci Čikoli. I upravnik Murat-begova va-

kufa, mutevelija Sefer subaša posjednik je mlinova na rijeci Čikoli (1574. g.), koji su u popisu 1585. godine u posjedu Murada, sina Sefera.
Izvor: F. Hafizović, *Kliški sandžak...*, Sarajevo, 2016., str. 271-272.

197. LJUBUNČIĆI

Prema popisu 1528.-1530. Hamza Ljubunčić ima čitluk koji se sastoji od mezre Čujak. Isti čitluk Hamza Ljubunčić ima i prema popisu 1540.-1542.

Bali-aga Ljubunčić ima mulk od tri mlina i jedne stupe, te još četvrtine jednog mlina na rijeci Krki „na prijelazu Rog Slap“ (Roški Slap). Pored toga, upisana su 1550. godine još dva nova mlina u Bali-agin posjed isto na Slapu Rog, ali „na skradinskoj strani“ tj. preko mosta (kad se ide iz pravca Miljevacu i Drniša prema Laškovici i Benkovcu).

U posjedu Mehmed-bega, zaima Ljubunčića i dva su mlina na Slapu Rog na rijeci Krki. Godine 1574. pet spomenutih mlinova u Roškom Slapu upisani su kao posjed Hasana spahije, brata Mehmed-bega Ljubunčića, a tri mlina upisana su u posjed Mehmed-bega, Hasana, Mustafa-bega i Muse, sinova Ali-age. Godine 1585. iz obitelji Ljubunčić u popisu se nalazi još uvijek sedam mlinova ovoga puta u posjedu Hasan-age Ljubunčića.

Izvori: F. DŽ. Spaho, *Opširni popis Kliškog sandžaka iz 1550.godine*, Sarajevo, 2007., str. 155 i 390;

F. Hafizović, *Kliški sandžak ...*, str. 286;

Š. Pilić, *Turski katastri...*, *Titius* 8/2015., str. 257, 266.

A. Jakovljević – N. Isailović, *Petrovo Polje u vrelima Osmanskog razdoblja (1528.-1604.)*, Šibenik 2019.

198. ALI EFENDIJA SKOPLJAK. Bio je pjesnik koji je pisao na turskom jeziku. Među njegovim pjesmama postoji i pjesma o Drnišu. Traljić smatra da je Skopljak podrijetlom iz Skoplja u Bosni uz lijevu obalu Gornjeg Vrbasa. Ne isključuje mogućnost da je Ali efendija živio u Drnišu. Tu pjesmu o Drnišu u prepjevu Safvet bega Bašagića (Mirza Safet) objavio je časopis „Behar“ (1901.). Stihovi o Drnišu glase:

Od Drniša na svijetu	Svaka kuća kao čošak
ne imade ljepšeg kraja	oholo se nebu pruža
izvan zemnog raja.	a stanovnik od čovjeka duša.

Seid Traljić smatra da je Ali efendija Skopljak obrazovan čovjek i vrstan poznavalac orijentalnih jezika i literature. Možda je bio u jednoj od drniških džamija imam ili hatib (propovjednik). A mogao je biti i kadija. No, moguće je imao i neko drugo zanimanje kojemu je bliska knjiga. Možda je istovjetan s Hadži Halilefendijom iz Drniša koji je 1645. prodao mlin na Rog slapu fra Filipu.

Izvor: časopis „Behar“, god. I., Sarajevo 1901., str. 316;

Seid M. Traljić, *Drniš, šesnaestog i sedamnaestog stoljeća*, *Radovi* Instituta JAZU u Zadru, sv. 19/1972., str. 399-400.

199. TERZIBALIĆI

Terzibaliće možemo naći u Drnišu od 16. stoljeća do potkraj 17. stoljeća, tj. do kraja osmanske vlasti. Rodonačelnikom istaknute obitelji Terzibalić u Drnišu smatra se terzi Bali. On se spominje kao Bali, sin Mustafe 1540, 1542, 1550, a kao Bali sin kethude 1540.-1542. Potom, kao Bali-aga, Bali dizdar sin Mustafe ili samo dizdar sin Mustafe (1574.). Ustvari, Bali sin Mustafe je bio ili zamjenik (kethude) ili dizdar u tvrđavi Drniš 1550.-1574. On se javlja prvi put u izvorima 1540.-1542., kao posadnik tvrđave Drniš, potom je vlasnik mlinova na rijeci Čikoli. Iz iste obitelji javlja se Omer, sin Bali-age koji je zamjenik dizdara tvrđave Drniš. Pored njega javljaju se još braća Mehmed i Fazil, sinovi Bali-age. Zatim se javlja i Osman, sin Bali-age, zamjenik dizdara, te Salih sin Omera i Husejin sin Hasana (1585.). Mehmed, zamjenik dizdara po popisu 1604. ima šest mlinova na Čikoli i njenoj pritoci Ramčić (danas je to potok Terzibalićevac). Nekoliko članova obitelji Terzibalić u razdoblju od 1574. do 1604. obavljali su službe u posadama tvrđave Drniš. Među njima je i Rizvan, sin Omera kethude, a unuk Bali-age koji se nalazi na položaju zamjenika dizdara (kethude) prema popisu 1604. godine. Mletački dužnosnici navode Terzibaliće kao glavne vladare Drniša, ali i glavne smutljivce i uzročnike nereda na granici Osmanskog Carstva i Mletačke Republike. U konkretnom slučaju to znači da su izazivali nered s mletačkim Šibenikom i neposrednim šibenskim zaleđem. U strahu su velike oči, pa su tako Mlečani vidjeli tvrđavu i o tome izvjestili Veneciju u momentu kad je **Mehmet Terzibalić** gradio čardak u selu Radonić (1633. godine). Doduše, Radonić je tada bio svega šest milja udaljen od granice. U Radoniću su Terzibalići imali svoje zemlje. Terzibalići su opjevani u usmenoj književnosti odnosno u narodnoj pjesmi. Sestru Z. Atlagića prose mnogi prosci, a njen brat, uz ostalo, govori:

„Ako li ćeš dvore i timare,
Hajd' u Drniš za Terzibašića“.

I jednu manju džamiju u Drnišu izgradio je **Šain-aga Terzibalić**. Nakon što su Mlečani, uz pomoć domaćih krajišnika, protjerali Osmanlije, ta je džamija pretvorena u malu crkvu sv. Barbare, zaštitnice topnika u Drnišu. Sve do 1790. ta je mala crkva sv. Barbare postojala u Drnišu, a onda je te godine udario grom i potpuno je razorio.

Po toj feudalnoj obitelji Terzibalić i danas se, na kraju drugog desetljeća 21. stoljeća, u Drnišu zove jedan potok. U mjesnim narodnim govorima naziv potoka izgovara se Trzbalićevac. (Usput da i to kažemo, u potoku Terzibaliću utopio se 23. 10. 1797. aktualni kapelan drniške župe fra Josip Miloš, rodom iz Župe. Potom je pokopan na Visovcu).

Izvori: K. Kosor, Drniška krajina za turskoga vladanja, *Kačić* 11/1979.;

S. Traljić, Drniš šesnaestoga i sedamnaestoga stoljeća, *Radovi JAZU* u Zadru 19/1972.

- 200. REDŽEP**, mevlana, sin Isin je 1550. godine kadija kadiluka Skradin. Redžep uređuje i na području nahije Nečven (prostor Promine i Miljevaca). On daje ispravu Vukmanu Bogatiću, Mehmed-agi i drugima o dva mlina na Roškom slapu 1550.godine. Jednako tako izdaje dokument o mulku Mehmed-age, sinu Sulejmana o trećini vlasništva na četiri mlina u Roškom slapu, a druge dvije trećine vlasništvo su Radosava Parčića.
- 201. ALIJA**, dizdar tvrđave Drniš, ima timar (1540.-1542.).
- 202. HASAN**, dizdar tvrđave Drniš. Ima timar 1550. godine
- 203. HUSEJIN**, dizdar tvrđave Drniš (ima timar, prema popisu 1528.-1530.).
- 204. OMER**, dizdar tvrđave Nečven (ima timar, prema popisu 1528-1530.).
- 205. MUSLIHUDDIN** ćelebija, imam tvrđave Drniš (ima timar)
- 206. DŽIHANŠAH**, dizdar tvrđave Nečven (ima timar)
- 207. SINAN**, ranije bio dizdar (i spominje se u vezi s tvrđavom Nečven) i od njega je jednu njivu uzeo Behram hodža putem zamjene.
- 208. HUSEJIN**, ćehaja tvrđave Nečven (ima timar)
- 209. DERVIŠ**-aga iz Drniša s 500 konjanika pridružio se Ibrahim-paši u napadu na Šibenik 1646. godine .
- 210. IBRAHIM**, halifa, imam i hatib tvrđave Drniš, 1585. godine. Isti Ibrahim ima vinograd Čaglovice i prema popisu 1604.godine.
- 211. MUSTAFA**, dizdar Drniša (1585.godine, ima vinograd i zemini od dijela sela Lišan.). Mustafa je dizdar i prema popisu 1604. godine. Ovaj Mustafa bio je u višegodišnjem sporu s fratrima Visovca. Predmet spora bio je posjed Kuželj. Godine 1603. Mustafa odustaje od parnice. Međutim, kadija je primio uputstva od viših organa da odbije dizdara Mustafu ako ponovo pokrene taj predmet o vlasništvu posjeda Kuželja.
- 212. TUR ALIJA**, dizdar. Čini se da je ovaj dizdar Nečvena umro najkasnije 1550. godine ili nešto prije.
- 213. MEHMED-BEG I ARSLAN-BEG**, sinovi **MURAT-bega** u posjedu su imali i mezru Kanjane. Kad je Murat-beg umro, spomenute zemlje u Kanjanima prenesene su na njegove sinove Mehmed-bega i Arslan-bega. Mehmed-beg i Arslan-beg imaju „u ruci“ dio same varoši tvrđave Drniš, dio mezre Konjevrate i dio mezre Žirovitić. (O Murat-begu vidjeti u Titiusu, br. 9, str. 122-123.)
- 214. BEHRAM**, pisar ima čifluk.

- 215. MEHMED-aga** iz Livna, ranije bio u ropstvu kod Mlečana sedam godina, za koje vrijeme su dvojica Vlaha – prema njegovoj izjavi – upisali u svoj posjed njegovo bivše imanje Hrvace. Potom je mezra Hrvace (između Širitovaca i Kaočina na Miljevcima) upisana ponovo 1550. godine u posjed Mehmed-age (Opširni popis Kliškog sandžaka, str. 422). **Mehmed-aga**, sin Sulejmana, timarnik. Ima i četiri mlina na Rog slapu (u Roškom slapu).
- 216. MUSTAFA**, član pratnje Mustafa-paše ima čifluk koji pripada tvrđavi, odnosno nahiji Nečven.
- 217. SALIH-aga**, javlja se u dokumentima 1649. kada su mu turske vlasti ustupile dotadašnje visovačke zemlje u Kuželju (uz Krku u Visovačkoj brini). On je Kuželj kupio na dražbi. Državna vlast Osmanskog Carstva davala je zemljišta na dražbu ako su neobrađena. Budući da su fratri s osmanskog područja odnosno s Visovca otišli u mletački Šibenik, 1648. to je Kuželj ostao neobrađen i dat na dražbu.
- 218. HADŽI HALIL EFENDIJA**, iz Drniša, 1645. godine prodaje fra Filipu (vjerojatno gvardijanu Visovca) mlin na Rog slapu za 100 srebrnih groša.
- 219. AHMED-beg, DURMIŠ-beg, i MUSLI-beg**, nakon što su fratri s Visovca s turskog teritorija prebjegli u mletački Šibenik, dobili su zemlje u Kobljači i Kuželju. Te su zemlje, presudom kadije 1671., vraćene samostanu, zajedno sa zgradama i vrtovima na otočiću Visovac, koje je koristio neki Ali-efendi. Ali je zapravo pisar Alija i on je od tadašnje državne vlasti kupio Visovac na dražbi. No, to mu je, kao i navedenoj trojici begova, oduzeto i vraćeno samostanu Visovac nakon što su se iz Šibenika fratri povratili na taj otočić. Osmanskoj (turskoj) vlasti je bilo u interesu da se franjevci, a s njima i kršćanska raja vrati iz izbjeglištva i obrađuju zemlju.
- 220. BEDRUDDIN** je svojevremeno utvrdio granice visovačkog posjeda Kuželj, a kasnije je to isto uradio i Mustafa-efendi, i to sve prije 1631. ili najkasnije te godine.
- 221. ALIBEG PLAVŠA**, imao kulu u Gracu, u Petrovu polju kod Drniša. Tu je njegovu kulu od mletačkih vlasti dobio Toma Zavorović potkraj 17. stoljeća. Izvori: F.Hafizović, *Opširni popis timara mustahfiza u tvrđavama Kliškog sandžaka iz 1550. godine*, Sarajevo 2014., str. 527-529, 531, 533, 543, 544; K. Kosor, *Drniška krajina...*, str. 130-131; D. Traljić, Drniš šesnaestog i sedamnaestog stoljeća, *Radovi Instituta JAZU u Zadru*, sv. 19, str. 393-404. A. Jakovljević – M. Isailović, *Petrovo Polje...* (1528.-1604.), Šibenik 2019.
- 222.** Ova leksikografska jedinica razlikuje se od prethodnih.
U prošlom **9.** (2016.) broju *Titiusa* donijeli smo leksikografsku natuknicu *Abdulah Drnišlija* (red.br. 82, str. 47) koji je, uz to što je bio profesor i kadija,

bio i pjesnik. U ovom **10.** (2017.) broju donosimo kratku odrednicu o *Ali-efendiji Skopljaku*, koji je, uz ostalo, u stihovima slavio Drniš i ljepotu njegova kraja (vidjeti ovdje red. br. 197. na str.112. Njihov rad treba promatrati u kontekstu urbanog i kulturnog razvoja islamsko-osmanskog Drniša. I u prijevodu H. Šabanovića ostavio je Evlija Čelebi zapis o Drnišu. U novije vrijeme poznati su i zapisi Evlije kojima nije raspolagao Šabanović kad je prevodio i za tisak priredio njegov poznati putopis. Evlija, opisujući Drniš, kaže da je u njemu bilo 300 plemenitih ljudi, da su im kuće od kamena „poput tvrđave“. On je bio u Drnišu 1660. godine, dakle više od desetljeća poslije nego su ga Mlečani, zajedno s domaćim krajišnicima (Morlacima), razorili. Vjerojatno stoga on je zapisao: „Čak u cijelosti stoje han, džamija, mesdžidi, imaret, medrese i bezistanski dućani, ali su sve njihove olovne pokrivače /krovove/ skinuli nevjernici /kršćani/.“ (Ovdje citiramo prema knjizi A. Jakovljević – N. Isailović, *Petrovo polje*, 2019.:341-342.). Iz historiografskih radova, od ranije je poznato da je u Drnišu postojala i sahat-kula, što uz upravo citirani sadržaj svjedoči o stupnju urbanog razvoja osmanskoga Drniša u prvoj polovini 17. stoljeća. (Sat je 1648. skinut i prenijet u Šibenik na zvonik crkve Sv. Ivana). Uza sve to, Drniš tada ima tekuću vodu dovedenu s Promine. Sada znamo da je u prvoj polovini 17. stoljeća Drniš, poslije Livna, u Kliškom sandžaku imao najrazvijeniju prepisivačku djelatnost različitih djela. Rukopisi su prevedeni i/ili prepisivani na sva tri orijentalna jezika: arapski, osmanski-turski i perzijski. To znači da su plodno Petrovo polje, mlinice na Čikoli i obližnjem Roškom slapu na Krki omogućili ekonomsku osnovu za postojanje raznih vjerskih i dr. ustanova (koje navodi Evlija). U njima su djelovali i obrazovani ljudi kojima je u kasabi ili šeheru (naziv Evlije) Drniš bilo pero puno bliže nego sablja.

U *Gazi Husrev-begovoj biblioteci* u Sarajevu čuvaju se različiti rukopisi osmanske baštine, među njima i nekoliko rukopisa iz Drniša 17. stoljeća. Riječ je o kodeksima uvezanima u karton s hrbatom od kože. Objavljeno je, do sada, više kataloga takvih rukopisa. Za našu temu je značajan: *Katalog arapskih, turskih, perzijskih i bosanskih rukopisa*, svezak četvrti, obradio Fehim Nametak, London-Sarajevo, 1998.

U okviru kataloškog broja 1702 na str. 89, tu se, uz rad koji je napisao Ibn Kemal, O nekim rijetkim riječima u arapskom... i raspravu o kugi, epidemiji i uzrocima zaraze, te tekst o islamskom obredoslovlju nalaze i neki fragmenti pravnih djela. Prepisivač je *Ali b. Piri Yusuf* u tvrđavi Drniš 1629.-1630. godine. Tekst je na *arapskom*. (b. je kratica od bin = sin).

Pod kataloškim brojem 2843 na str. 183, Nametak donosi opis rukopisa na *turskom* kojega je prepisao *Bali b. Yusuf*, iz Drniša u Kliškom sandžaku, u razdoblju 29. 6. – 27. 7. 1642. godine.

Kataloški broj 3056 na str. 332, na *turskom* sadrži prozni prijevod i komentar kasida. Prepisao je *Ragab b. Muhammed* u tvrđavi Drniš 1614.-1615. godine. U tom su kodeksu uvezani i rukopisi izreka, molitava, ulomci iz propovijedi i dr. i od drugih nepoznatih prepisivača.

Četvrti je rukopis na *perzijskom* evidentiran pod kataloškim brojem 3109 na str. 376-377. Sadrži Perzijsko-turski rječnik, stihove i izreke Ibn Sine i drugih autora. Prepisao *Zulfikar b. Ibrahim-efendi* u kasabi Drnišu u saferu 1025 (godine po hidžri) tj. od 19. 2. do 18. 3. 1616. godine. Sačuvani rukopisi prepisa i prijevoda nastali su u Drnišu prije četiri stoljeća.

Izvor: Gazi Husrev-begova biblioteka u Sarajevu: *Katalog arapskih, turskih, perzijskih i bosanskih rukopisa*, svezak četvrti; Obradio Fehim Nametak, London-Sarajevo, 1998. Usporedi: Jurin Starčević, Kornelija (2006.): *Islamsko-osmanski gradovi dalmatinskog zaleđa, Radovi*, *Zavod za hrvatsku povijest* 38/2006.: 113-154 (posebno str. 145); *Ista: Osmanski Drniš: popisni defteri, narativna vrela i arheološki ostatci kao izvori za (re)interpretaciju osmanske historije u današnjoj Dalmaciji, Prilozi za orijentalnu filologiju (POF)* 64/2014.: 217-238. A. Jakovljević – N. Isailović (2019.): *Petrovo polje u vrelima Osmanskog razdoblja (1528.-1604.)*, Šibenik 2019.

Dodatak – Tumač nekoliko manje poznatih riječi:

dizdar – zapovjednik tvrđave; zapovjednik posadnika (mustahfiza) tvrđave.

džamija – vjerska ustanova u i oko koje su se okupljali muslimanski vjernici i u kojoj su se obavljale molitve i propovijedi petkom i blagdanima.

halifa – zamjenik; pomoćnik; učitelj; pomoćni pisar u upravnom uredu.

hatib – vjerski službenik koji drži propovijedi petkom i blagdanom tijekom vjerskog obreda.

imam – vjerski starješina muslimanske zajednice, glavni službenik džamije koji predvodi molitvu.

imaret – javna kuhinja s besplatnom hranom za sirotinju i putnike u određene dane, a u sklopu zaklade (vakufa).

kasaba – gradsko naselje otvorenog tipa izvan tvrđave, u kojemu se stanovništvo bavilo obrtom.

kethuda/ćehaja – zamjenik, pomoćnik nekog dužnosnika kao što su dizdar, sandžak beg i sl.

medresa – vjersko učilište gdje se obrazovao kadar za vjerske i sudske dužnosti.

mesdžid – bogomolja niža po rangu od džamije (u njoj se – za razliku od džamije - nisu mogle držati molitve i propovijedi petkom).

mutevelija – upravitelj zaklade (vakufa).

sahat-kula – kula sa satom

sandžak – vojno-upravna jedinica teritorija sastavljena od više nahija kao npr. Kliški sandžak od Obrovca do Konjica. Na drniškom području u njemu su bile tri nahije: Nečven, Petrova gora i Petrovo polje.

Šime Pilić

UDC: 929(497.581.2Drniš)(031)

Original scientific paper

MATERIALS AND CONTRIBUTIONS TO THE LEXICON OF PEOPLE FROM DRNIŠ PART TWO (AND SUPPLEMENTS)

***Abstract:** This paper is a continuation of the paper, under the same title, published in the Yearbook Titius no. 9 (pp. 11-138). There, the spatial coverage and criteria for the inclusion of persons in the Biographical Lexicon of the People of Drniš were defined, and a total of 334 CVs were included.*

In this second part, there are minor corrections and additions of the already published paper. Then there are new biographies of those persons who deserve to be included in the Lexicon, for which I wasn't able to find the necessary data before.

Here are 221 famous people from Drniš.

***Keywords:** list of people, biographical lexicon, materials and contributions, famous people from Drniš, biographies*

Šime Pilić

UDC: 929(497.581.2Drniš)(031)

Lavoro scientifico originale

MATERIALE E CONTRIBUTI AL LESSICO DI DRNIŠ - PARTE SECONDA

***Riassunto:** Questo articolo è una continuazione dell'articolo, con lo stesso titolo, pubblicato nell'annuario Titius n. 9 (pag. 11-138). Qui sono stati definiti la copertura spaziale e i criteri per l'inclusione delle persone nel Lessico Biografico del Popolo di Drniš e sono stati inclusi un totale di 334 biografie.*

In questa seconda parte, vengono apportate le correzioni minori e aggiunte al primo documento già pubblicato. Quindi sono incluse nuove biografie di quelle persone che meritano di essere incluse nel Lessico, per le quali non sono stato in grado di trovare i dati necessari prima.

***Parole chiave:** alfabeto, lessico biografico, materiale e contributi, famosi cittadini di Drniš, biografie*